O ecranizare de excepție
Roman publicat în 26 de țări!

LA CINCI PAȘI DE TINE

RACHAEL LIPPINCOTT
cu MIKKI DAUGHTRY
și TOBIAS IACONIS

LITERA

OARE POȚI IUBI PE CINEVA PE CARE NU-L POȚI ATINGE NICIODATĂ?

Stella Grant simte nevoia să-și planifice viața pas cu pas – poate pentru că plămânii ei bolnavi, pe care nu-i poate controla, i-o guvernează oricum, trimițând-o periodic în spital, încă din copilărie. În momentul de față, Stella trebuie să se concentreze asupra obținerii unui loc pe lista beneficiarilor unui transplant de plămâni, care-i va asigura cinci ani de existență fără probleme. Dar asta o obligă să stea în permanență la șase pași de oricine i-ar putea transmite o infecție pulmonară. Șase pași. Fără excepție.

Will Newman este exact persoana de care Stella trebuie să se ferească. Lui Will nu-i pasă de reguli, de tratamente și abia așteaptă să împlinească optsprezece ani ca să-și decidă singur soarta. Vrea să plece să vadă lumea – nu doar spitalele ei. Mai mult, Will o poate infecta pe Stella cu o bacterie mortală.

Și totuși, dintr-odată, cei șase pași dintre ei nu mai par un spațiu de siguranță, ci o pedeapsă. Oare n-ar putea să fure măcar o mică parte din această distanță, în schimbul a tot ceea ce plămânii lor defecți le-au furat din viață? Cât de periculoși ar putea fi numai cinci pași între ei, dacă asta îi ajută sufletește?

LA CINCI PAȘI DE TINE

Pentru Alyson
R.L.

Dedicăm această carte și filmul cu același titlu tuturor pacienților, familiilor acestora, personalului medical și celor dragi care duc zi de zi, cu dârzenie, lupta împotriva fibrozei chistice. Sperăm că povestea celor doi eroi, Stella și Will, va contribui la conștientizarea pericolelor pe care le implică această boală și la elaborarea unui tratament.
M.D și T.I.

CAPITOLUL 1

STELLA

Trasez cu degetul contururile desenului surorii mele – plămâni modelați dintr-o mare de flori. Petale erup pretutindeni pe marginile celor două ovale, în nuanțe de roz catifelat, alb intens și albastru floare de in, însă fiecare are ceva unic, o energie care îți dă impresia că va înflori la nesfârșit. Unele flori nu s-au deschis încă, și simt promisiunea vieții așteptând să se reverse din muguri sub greutatea degetului meu. Acestea sunt preferatele mele.

Mă întreb deseori cum ar fi să am plămâni atât de sănătoși. Atât de *vii*. Trag adânc aer în piept și-l simt forțându-se să intre și să-mi iasă din corp.

Părăsind ultima petală a ultimei flori, mâna îmi cade încet, și degetele mi se preling pe fundalul de stele, fiecare un punct de lumină pe care Abby l-a desenat ca pe o încercare distinctă de a surprinde infinitul. Îmi dreg glasul, iau mâna de pe desen și mă întind să iau de pe pat fotografia cu noi două. Zâmbete identice se ivesc de sub fularele de lână groasă, iar luminițele de sărbătoare din parc sclipesc deasupra noastră la fel ca stelele din desen.

Peisajul avea ceva magic. Aura difuză a stâlpilor de iluminat din parc, zăpada albă de pe ramurile copacilor, calmul tăcut al atmosferei. Aproape că am înghețat anul trecut, făcând fotografia aceea, dar așa era tradiția noastră. Eu și Abby, înfruntând frigul ca să mergem împreună să vedem luminițele de sărbătoare.

Întotdeauna fotografia îmi readuce în amintire senzațiile acelea: sentimentul că plec cu sora mea într-o aventură – doar noi două –, că lumea se întinde în fața noastră ca o carte deschisă.

Iau o piuneză și prind fotografia lângă desen, după care mă așez pe pat și-mi iau agenda și creionul de pe noptieră. Privirea îmi rătăcește spre lista cu lucruri de făcut pe care am scris-o dimineață, începând cu „1: Creează lista cu lucruri de făcut", pe care am tăiat-o deja cu satisfacție, și până la: „22: Cugetă la viața de dincolo". Numărul 22 e, probabil, cam prea ambițios pentru o după-amiază de vineri, dar cel puțin deocamdată pot să tai și numărul 17, „Decorează-ți pereții". Mă uit prin camera mai înainte anostă, pentru personalizarea căreia am muncit aproape toată dimineața și ai cărei pereți sunt acum împodobiți cu operele de artă pe care mi le-a dat Abby în decursul anilor, frânturi de culoare și de viață țâșnind de pe pereții de un alb clinic – fiecare, produs al unei alte vizite la spital.

Eu cu o perfuzie în brat, cu punga ei doldora de fluturi de culori, forme și mărimi diferite. Eu cu o sondă nazală, al cărei fir răsucit schițează semnul infinitului. Eu cu nebulizatorul, din care ies vapori sub forma unui halo încețoșat. Apoi, cea mai delicată, o tornadă de stele palide, pe care a desenat-o ea la prima mea internare aici.

Nu e la fel de bine realizată ca lucrările ei de mai târziu, dar, într-un fel, asta mă face s-o îndrăgesc și mai mult.

Și imediat sub această energie vibrantă se află... grămada mea de echipamente medicale, chiar lângă un scaun de spital hidos, din piele sintetică – dotare standard a fiecărei rezerve de aici, de la Saint Grace. Mă uit neliniștită la suportul gol pentru perfuzie, știind că până la prima dintre numeroasele mele reprize de antibiotic ale lunii care urmează mai sunt doar o oră și nouă minute. Ce noroc pe mine!

– *Aici e!* se aude o voce în fața camerei mele.

Mă uit la ușa care se întredeschide încet și la cele două chipuri familiare care apar în cadrul ei. Camila și Mya m-au vizitat aici de o mie de ori în ultimii zece ani, și tot nu sunt în stare să ajungă din hol în rezerva mea fără să ceară îndrumări tuturor persoanelor din clădire.

– Ați greșit camera, spun și zâmbesc văzând pe fețele lor o expresie de ușurare evidentă.

Mya râde și deschide ușa larg.

– Ar fi fost perfect posibil. Spitalul ăsta e un labirint!

– Fetelor, cred că abia așteptați, nu? le întreb și mă reped să le îmbrățișez pe amândouă.

Camila face un pas în spate ca să se uite la mine bosumflată. Părul ei castaniu-închis pare să i se pleoștească odată cu ea.

– A doua excursie la rând fără tine.

Adevărat. Nu e prima dată când fibroza chistică mă împiedică să merg într-o excursie cu școala, într-o vacanță însorită sau la vreun alt eveniment școlar. În cam șaptezeci la sută din timp, viața

mea decurge în mare parte normal. Mă duc la școală, mă distrez cu Mya și Camila, lucrez la aplicația mea... Atâta că fac toate astea cu doi plămâni slab funcționali. Dar în restul timpului, FC îmi controlează viața. Altfel spus, când sunt nevoită să vin la spital pentru o recalibrare, ratez chestii de genul unei excursii cu școala la muzeul de artă sau – ca acum – tabăra din ultimul an de liceu, la Cabo.

De data asta recalibrarea e legată de faptul că am nevoie să fiu îndopată cu antibiotice ca să scap în sfârșit de o febră și de o durere în gât care nu se dau duse. Plus că funcția plămânilor mi se deteriorează rapid.

Mya se așază pe patul meu, oftând dramatic și lăsându-se pe spate.

– Durează numai două săptămâni. Ești sigură că nu poți să vii? E *ultima tabără din liceu*, Stella!

– Sunt sigură, replic ferm, iar ele știu că vorbesc serios.

Suntem prietene încă din gimnaziu, și amândouă s-au convins că, atunci când se pune problema planurilor, ultimul cuvânt îl are boala mea.

Nu că n-aș vrea să mă duc. Numai că, pur și simplu, e o chestiune de viață și de moarte – literal. Nu pot să merg la Cabo – sau oriunde altundeva – și să risc să nu mă mai întorc. Nu le pot face asta părinților mei. Nu acum.

– Dar anul ăsta ai fost șefa comitetului de planificare! Nu-i poți convinge să-ți amâne tratamentele? Nu vrem să rămâi singură aici, spune Camila dând din mână spre camera pe care mi-am decorat-o cu atâta meticulozitate.

Clatin din cap.

– Dar vom fi împreună în vacanța de primăvară! Și n-am ratat niciun „weekend cu prietenele" din clasa a opta, când am avut răceala aia! le spun și zâmbesc plină de speranță, privind când la una, când la cealaltă.

Niciuna nu-mi întoarce însă zâmbetul. Preferă să mă privească de parcă tocmai le-aș fi asasinat cățelușul preferat.

Observ că amândouă au adus pungi cu costume de baie, așa cum le rugasem, și i-o iau din mână Camilei, într-o încercare disperată de a schimba subiectul.

– Oho, mai multe costume de baie! Trebuie să le alegem pe cele mai potrivite!

Cum eu n-o să mă bronzez sub soarele cald de la Cabo într-un costum care să-mi placă, mi-am zis că aș putea cel puțin s-o fac prin intermediul prietenelor mele, ajutându-le să le aleagă pe ale lor.

Asta le atrage atenția. Răsturnăm nerăbdătoare pungile pe pat, creând o harababură de flori, buline și dungi fluorescente.

Cercetez grămada de costume a Camilei și iau unul roșu, care e ceva între un chiloțel și o sforicică și despre care știu fără nicio îndoială că i l-a dat sora ei mai mare, Megan.

Îl arunc spre ea.

– Ăsta. Ți se potrivește perfect.

Ea face ochii mari și și-l pune în dreptul taliei, ridicându-și pe nas, surprinsă, ochelarii cu ramă subțire.

– Păi, părțile nebronzate o să fie senzaționale...

– Camila, o întrerup luând din grămadă un bikini cu dungi albe și albastre despre care îmi dau seama că-i va veni ca o mănușă. Glumeam! Ăsta e numai bun.

Mă privește ușurată, luându-mi-l din mână. Îmi îndrept atenția spre teancul Myei, numai că ea e ocupată să scrie un SMS, așezată în scaunul verde din colț, cu un zâmbet larg pe față.

Aleg un costum întreg pe care-l are de la cursurile de înot din clasa a șasea și i-l arăt cu o strâmbătură.

– Cum ți se pare ăsta, Mya?

– Grozav. Îmi place la nebunie, răspunde ea tastând în viteză.

Camila pufnește; își îndeasă costumele înapoi în pungă și-mi oferă un zâmbet șiret.

– Mason și Brooke se despart, zice ea în chip de explicație.

– Ah, Doamne! Nu mai spune!

Asta da veste! O veste *super*.

Mă rog, nu pentru Brooke. Dar Mya e topită după Mason încă de la cursul de engleză al doamnei Wilson, din clasa a zecea, așa că tabăra asta îi oferă șansa să iasă în sfârșit la înaintare.

Mă necăjește faptul că nu voi fi și eu acolo s-o ajut să pună la punct un plan în zece pași pentru o idilă spumoasă à la Cabo cu Mason.

Mya își lasă telefonul din mână și ridică din umeri nonșalantă, ridicându-se și prefăcându-se că admiră câteva dintre exponatele de pe pereți.

– Nu-i mare chestie. Ne întâlnim cu el și cu Taylor la aeroport mâine-dimineață.

Îi arunc o privire exasperată, iar ea zâmbește deodată cu gura până la urechi.

– Da, bine, e mare chestie!

Ne extaziem toate, iar eu ridic în aer un adorabil costum de baie întreg, cu buline, super-vintage, croit exact pentru ea. Mya înclină din cap, îl înșfacă și apoi și-l pune în față.

– Speram *din tot sufletul* să-l alegi pe ăsta.

Mă uit și o văd pe Camila privindu-și nerăbdătoare ceasul, fapt care nu mă miră. E o adevărată campioană la trasul de timp și probabil că nici n-a început să-și facă bagajele pentru Cabo.

Mă rog, exceptând costumul de baie.

Își dă seama că am văzut-o și zâmbește stânjenită.

– Trebuie să mă duc să-mi cumpăr prosop de plajă pentru mâine.

Tipic pentru ea!

Mă ridic, și inima mi se strânge în piept la gândul că vor pleca, dar nu vreau să le mai reții.

– Deci înțeleg că trebuie s-o ștergeți acum. La urma urmei, aveți avion mâine cu noaptea-n cap.

Mya privește în jur cu o expresie tristă, iar Camila răsucește amărâtă punga cu costume de baie. Purtarea lor face ca despărțirea să fie și mai dificilă decât credeam. Îmi înghit sentimentul de vinovăție și iritarea care mă cuprind. Doar nu ele ratează ultima tabără din liceu, de la Cabo! Cel puțin, ele vor fi acolo împreună.

Le dăruiesc câte un zâmbet larg și le trag spre ușă după mine. Mă dor obrajii de atâta veselie forțată, dar nu vreau să le stric ziua.

– O să-ți trimitem o grămadă de fotografii, bine? zice Camila în timp ce mă îmbrățișează.

– Așa să faceți! Photoshopați-mă și pe mine în câteva, îi spun Myei, care e maestră în Adobe. Nici n-o să mai știți că n-am fost și eu acolo!

Toate zăbovesc puțin în pragul ușii, așa că dau ochii peste cap cu un aer exasperat și le împing afară din rezervă.

– Ștergeți-o de aici! Și să vă distrați!

– Te iubim, Stella! mai strigă în vreme ce se îndepărtează.

Mă uit după ele și le fac cu mâna până când buclele săltărețe ale Myei îmi dispar din vedere. Dintr-odată, tot ce-mi doresc e să pot să plec cu ele, să mă duc să-mi fac și eu bagajele, în loc să stau să despachetez.

Zâmbetul mi se șterge când închid ușa și văd, prinsă cu grijă pe spatele ei, vechea fotografie de familie.

A fost făcută cu câteva veri în urmă pe veranda casei noastre, la un grătar de 4 iulie. Eu, Abby, mama și tata, toți îndreptând zâmbete aiurite spre aparatul foto. Mă inundă dorul de casă și aud parcă trosnetul lemnului șubred al treptelor care scârțâie sub noi, în vreme ce râdem și ne strângem unii în alții pentru poză. Mi-e dor de senzația aceea. Toți împreună, fericiți și sănătoși. În cea mai mare parte.

Chestia asta nu mi-e de niciun ajutor. Oftez și trag de mine să mă întorc spre căruciorul cu medicamente.

Sinceră să fiu, îmi place aici – e casa mea departe de casă încă de la șase ani –, așa că nu mă deranjează când trebuie să vin. Îmi fac tratamentele, îmi iau medicamentele, îmi controlez greutatea cu milkshake-uri, le văd pe Barb și Julie și pe urmă plec până la următorul acces. Simplu ca bună ziua. Numai că de data asta sunt neliniștită, agitată chiar. Fiindcă, în loc să vreau doar să mă însănătoșesc, acum *am nevoie* să mă însănătoșesc. De dragul părinților mei.

Fiindcă au stricat totul divorțând. Și, după ce s-au pierdut unul pe altul, n-o să poată suporta să mă piardă și pe mine. Știu asta.

Dar, dacă reușesc să mă însănătoșesc, poate că...

Dar să luăm lucrurile pe rând. Mă duc la rezervorul de oxigen din perete, verific încă o dată că debitul e reglat cum trebuie și ascult fâșâitul constant al oxigenului emanat, după care îmi trag tubul pe după urechi și-mi fixez în nas duzele sondei. Oftez, mă așez pe bine cunoscută saltea inconfortabilă a patului de spital și trag adânc aer în piept.

Iau agenda și citesc următorul articol din listă, ca să-mi fac de lucru: „18: Înregistrează un clip video."

Îmi iau creionul și-i rod capătul în timp ce mă gândesc, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris ceva mai devreme. În mod bizar, a cugeta la viața de dincolo pare acum ceva mai ușor de făcut.

Dar lista e listă, așa că răsuflu adânc, mă întorc spre noptieră să-mi iau laptopul și mă așez cu picioarele încrucișate pe pledul nou, cu model floral, pe care l-am luat ieri de la Target în vreme ce Mya și Camila își cumpărau haine pentru Cabo. Nici măcar n-aveam nevoie de el, însă, văzând cât de entuziaste erau în dorința de a mă ajuta să-mi aleg ceva pentru șederea în spital, nu m-a lăsat inima să nu-l cumpăr. Bine cel puțin că se asortează oarecum cu pereții, așa viu colorat cum e.

Răpăi cu degetele pe tastatură și mă uit la reflexia mea în ecranul laptopului, care prinde viață. Mă încrunt văzând ciufuleala de păr lung, castaniu, și încerc să-l domolesc puțin trecându-mi degetele prin el iar și iar. Frustrată, îmi smulg elasticul de pe încheietura

mâinii și-mi încropesc un coc dezordonat, în încercarea de a arăta cât de cât prezentabilă pentru clipul video. Iau de pe noptieră exemplarul din *Programare în Java pentru telefoane Android* și-l pun sub laptop, ca să nu mi se vadă chiar toată partea de sub bărbie și să par măcar vag atrăgătoare în filmuleț.

Intru în nou-creatul meu cont YouTube live, ajustez camera web și mă asigur că intră în cadru și desenul cu plămâni al lui Abby, chiar în spatele meu.

E fundalul perfect.

Închid ochii și trag adânc aer în piept, auzind șuierul familiar al plămânilor mei, care încearcă disperați să se umple cu aer prin oceanul de mucus. Răsuflu apoi lent, îmi pun pe față un zâmbet larg, de felicitare de Crăciun, deschid ochii și apăs tasta Enter, ca să încep filmarea.

– Bună, dragilor! Profitați toți de Black Friday? Eu am tot așteptat zăpada care n-a venit!

Privesc în colțul ecranului și întorc camera web spre fereastră, spre cerul cenușiu și copacii de afară, goi și desfrunziți. Surâd în timp ce contorul Livestream trece frumușel de o mie – o frântură din cei 23 940 de abonați YouTube care intră pe canalul meu ca să vadă cum mai merge lupta mea cu fibroza chistică.

– Deci aș putea să mă pregătesc să urc în avionul de Cabo pentru ultima tabără din liceu, dar, în loc de asta, o să-mi petrec vacanța în casa mea departe de casă, grație unei ușoare dureri în gât.

Plus o febră turbulentă. Gândul îmi zboară la momentele în care mi-a fost luată temperatura când m-am internat, de dimineață, la

cifrele pâlpâinde de pe termometru, care arătau un alarmant 39,5. Dar nu vreau să pomenesc despre asta în clipul video, fiindcă mai târziu sigur o să-l vadă și părinții mei.

Și, din câte știu ei, am doar o răceală rebelă.

– Cine are nevoie de două săptămâni întregi de soare, cer senin și plajă, când te poți bucura de o lună de lux chiar la tine acasă? Enumăr facilitățile, socotindu-le pe degetele de la mână: Să vedem... Am portar douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, budincă de ciocolată la discreție și serviciu de spălătorie. A, și Barb a convins-o pe doamna doctor Hamid să-mi dea voie ca de data asta să-mi țin în rezervă toate medicamentele și dispozitivele! Ia uitați-vă!

Rotesc camera web spre grămada de echipamente medicale și apoi spre căruciorul cu medicamente de alături, pe care le-am aranjat deja într-o perfectă ordine alfabetică *și* cronologică după dozajul indicat – asta după ce am introdus dozajul în aplicația pe care am creat-o. Și care e în sfârșit gata de testare!

Ăsta era numărul 14 pe lista cu lucruri de făcut pentru azi, și sunt destul de mândră de felul în care mi-a reușit.

Computerul îmi piuie când încep să curgă comentariile. Văd unul în care e menționat numele lui Barb însoțit de câteva inimioare. E preferata publicului, așa cum e și a mea. Ea se ocupă de terapia mea respiratorie încă de când am venit aici prima dată, acum mai bine de zece ani, și ne strecoară bomboane mie și celorlalți pacienți cu fibroză chistică, de pildă, partenerului meu de boacăne, Poe. Ne ține de mână chiar și în cele mai teribile crize de durere, de parcă accesele ar fi o nimica toată.

De vreo cinci ani tot fac clipuri video pe YouTube pentru ca lumea să afle mai multe despre fibroza chistică. În decursul timpului, operațiile mele, tratamentele și internările la Saint Grace au început să fie urmărite de mai mulți oameni decât mi-aș fi imaginat că e posibil, oameni care mi-au fost alături în stânjenitoarea fază a aparatului dentar și în celelalte similare.

– Funcția pulmonară mi-a scăzut la treizeci și cinci de procente, spun întorcând camera web înapoi spre mine. Doamna doctor Hamid zice că urc constant spre primele locuri ale listei pentru transplant, așa că o să stau aici o lună, luându-mi antibioticele, respectându-mi regimul de viață...

Privirea îmi zboară către desenul de pe peretele din spate – plămânii sănătoși aflați acolo sus, unde încă nu pot să ajung.

Clatin din cap și zâmbesc, aplecându-mă să iau un flacon de pe căruciorul cu medicamente.

– Asta înseamnă să-mi iau doctoriile la timp, să port vesta Affio care ajută la desprinderea mucusului și – ridic flaconul în aer – să mă delectez în fiecare seară cu cantități mari din acest lichid hrănitor, prin tubul gastric. Dacă vreuna dintre voi, doamnelor, își dorește să poată mânca cinci mii de calorii pe zi și să aibă totuși un corp demn de plajele din Cabo, sunt gata să fac schimb de locuri cu ea.

Computerul continuă să piuie, mesajele sosesc unul după altul. Citesc câteva și las buna dispoziție să alunge toată energia negativă pe care am simțit-o până acum.

„Rezistă, Stella! Noi te iubim!"

„Mărită-te cu mine!"

– O pereche de plămâni noi poate apărea în orice moment, așa că trebuie să fiu pregătită!

Rostesc cuvintele ca și când le-aș crede din toată inima. Deși în toți anii ăștia am învățat să nu mă las prea mult purtată de speranță.

Bing! Un alt mesaj.

„Am și eu FC, iar tu îmi amintești mereu să gândesc pozitiv. Te pup."

Îmi simt inima caldă și zâmbesc încă o dată larg spre cameră, pentru cel sau cea care duce aceeași luptă ca mine. De data asta, e un zâmbet autentic.

– Bine, dragilor, vă mulțumesc că m-ați urmărit! Acum trebuie să-mi verific din nou medicamentele pentru după-amiază și seară. Doar știți cât de tipicară sunt. Vă urez tuturor o săptămână grozavă. Pa!

Întrerup transmisia și răsuflu adânc, închizând motorul de căutare, astfel că pe ecran rămân fețele surâzătoare de la banchetul de iarnă[1]: eu, Camila și Mya braț la braț, toate cu același ruj roșu aprins pe care îl alesesem împreună de la Sephora. Camila ar fi preferat un roz aprins, dar Mya ne convinsese că roșu era culoarea de care chiar aveam NEVOIE în viață. Eu tot nu sunt sigură că așa stau lucrurile.

Mă las pe spate, iau micul panda jerpelit de pe pernă și îl strâng tare la piept. Peticel, așa l-a botezat sora mea, Abby. Și ce bine i s-a potrivit numele!

---

[1] Banchet care se organizează în mod tradițional în liceele din SUA și Canada în perioada decembrie–martie (n.tr.)

Anii de internări în spital împreună cu mine și-au pus în mod evident amprenta asupra lui. O sumedenie de petice multicolore acoperă locurile în care plușul s-a rupt și umplutura a ieșit din el când îl strângeam prea tare, în timpul celor mai dureroase tratamente.

Se aude un ciocănit și în aceeași secundă ușa se deschide, iar Barb năvălește în rezervă aducând o tavă întreagă de boluri cu budincă, cu care să-mi iau medicamentele.

– M-am întors! Și livrez!

Când vine vorba despre Barb, mai nimic nu s-a schimbat în ultimele șase luni și, de fapt, nici în cei zece ani care au trecut; încă e cea mai bună. Același păr scurt, cârlionțat. Aceeași salopetă de spital colorată. Același zâmbet care luminează toată încăperea.

Dar în urma ei apare o Julie evident însărcinată, care aduce o perfuzie.

Ei, da, *asta* e o schimbare majoră față de acum șase luni!

Îmi stăpânesc surprinderea și-i arăt lui Barb un zâmbet larg când ea așază budincile pe căruciorul cu medicamente și scoate o listă ca să verifice că mi-a fost adus tot ce-mi trebuie.

– Ce m-aș face fără tine?! exclam eu, iar ea îmi face cu ochiul:

– Ai da ortu' popii.

Julie agață punga cu antibiotic lângă mine, și burta ei îmi atinge brațul. De ce nu mi-a zis că e însărcinată? Mă îmbățoșez și zâmbesc anemic când îi văd pântecul umflat și încerc delicat să mă îndepărtez de el.

– Multe s-au schimbat în ultimele șase luni!

Ea își mângâie abdomenul, și ochii îi strălucesc când surâde spre mine.

– Vrei s-o simți cum dă din picioruțe?

– Nu, răspund, poate puțin prea grăbită.

Mă simt prost când o văd surprinsă de grosolănia mea; sprâncenele blonde i se înalță ca două arce pe frunte. Dar nu vreau ca beleaua mea să se apropie nici măcar un pic de bebelușul ei frumos și sănătos.

Din fericire, Julie observă fotografia de pe ecranul computerului.

– Astea-s pozele voastre de la banchetul de iarnă? Le-am văzut pe Insta! exclamă ea încântată. Cum a fost?

– Super! replic cu o tonă de entuziasm în glas, și orice stinghereală îmi dispare când deschid un dosar cu fotografii de pe desktop. Am rămas pe ringul de dans trei melodii întregi. Am mers cu o limuzină. Mâncarea n-a fost oribilă. În plus, am rezistat până la zece și jumătate fără să obosesc, ceea ce a fost mult mai bine decât mă așteptam! Cine are nevoie de o oră-limită de întors acasă, când corpul are grijă de asta în locul tău?

Le arăt ei și Barbrei câteva fotografii pe care le-am făcut acasă la Mya înainte de banchet, în timp ce Julie îmi conectează perfuzia și îmi verifică tensiunea și nivelul de oxigen. Îmi amintesc ce frică mi-era de injecții, dar, cu atâtea analize de sânge și perfuzii, treptat am scăpat de ea. Acum nici măcar nu mai tresar. Mă ajută să mă simt mai puternică de fiecare dată când sunt înțepată sau palpată. Ca și când aș putea să trec peste orice.

– În regulă, declară Barb după ce termină amândouă de verificat toate semnele vitale și se extaziază în fața rochiei mele argintii și a buchetului de trandafiri albi.

Hotărâsem, împreună cu Mya și Camila, să schimbăm buchetele între noi când ne-am dus la banchet singure. Eu nu voiseм să mă duc cu un partener – nu că s-ar fi oferit cineva. Era foarte posibil să nu pot merge sau să mi se facă rău în toiul unui dans, și n-ar fi fost cinstit să-i fac așa ceva celui care m-ar fi însoțit. Camila și Maya nu voiseră să mă simt lăsată pe dinafară, așa că hotărâseră să renunțe la parteneri și să mergem toate trei împreună. Dar aranjamentul ăsta nu pare la fel de previzibil pentru balul de absolvire, ținând cont de situația cu Mason.

Barb face un semn spre căruciorul cu medicamente și își pune o mână în șold.

– O să te monitorizez în continuare, dar deocamdată ești in regulă. Nu uita, adaugă ea arătându-mi un flacon cu pastile, pe astea *trebuie* să le iei cu mâncare. Și ai grijă să nu...

– Am priceput, Barb, o întrerup eu.

E grijulie și mămoasă ca întotdeauna, dar în cele din urmă ridică brațele în semn de capitulare. În adâncul sufletului ei, știe că n-o să am nicio problemă.

Flutur mâna spre ele când se îndreaptă spre ușă și, cu telecomanda, îmi ridic patul puțin mai mult.

– Apropo, spune Barb când Julie iese din rezervă și ochii i se îngustează, privindu-mă cu un aer de avertizare. Vreau să stai să ți se termine întâi perfuzia, dar voiam să-ți spun că Poe tocmai s-a internat și el, în rezerva 310.

– Ce? Serios?

Fac ochii mari și dau să sar din pat ca să mă duc la el. Nici nu-mi vine să cred că nu mi-a zis că vine!

Barb face un pas spre mine, mă ia de umeri și mă împinge ușurel la loc în pat, înainte să apuc să mă ridic în picioare.

– Ce anume n-ai priceput din partea cu „vreau să stai să ți se termine întâi perfuzia"?

Zâmbesc spășită, dar cum m-ar putea învinovăți? Poe a fost primul prieten pe care mi l-am făcut când am venit în spital, la început. Și e singurul care înțelege cu adevărat prin ce trec. De zece ani ne luptăm amândoi cu FC. Mă rog, amândoi, dar de la o distanță sigură.

Nu ne putem apropia prea mult unul de celălalt. Pentru pacienții cu fibroză chistică, infectarea încrucișată cu anumite tulpini bacteriene constituie un risc uriaș. Chiar și o simplă atingere între doi bolnavi cu FC poate duce la moartea amândurora.

Încruntarea ei se topește într-un zâmbet cald.

– Stai cuminte! Liniștește-te! Ia o pastilă de calm și relaxare! zice ea și privește în glumă spre căruciorul cu medicamente, apoi adaugă: Ei, metaforic vorbind.

Înclin din cap a încuviințare și râd sincer. Un val de ușurare mă inundă la gândul că Poe e și el aici.

– Trec mai târziu să te ajut cu vesta Afflo, mai spune Barb peste umăr și iese din rezervă.

Îmi iau telefonul și mă limitez la un SMS în loc s-o iau la fugă pe hol spre rezerva 310.

„Ești aici? Și eu. Ajustare de tratament."

Nu trece nicio secundă, și ecranul se luminează cu răspunsul lui:

„Bronșită. Asta e. O să supraviețuiesc. Treci pe la mine mai târziu! Acum trebuie să închid."

Mă las pe spate în pat și răsuflu încet, prelung.

Adevărul e că am emoții.

Funcția pulmonară mi-a scăzut la treizeci și cinci la sută într-un timp foarte scurt. Și acum, ceea ce mă sperie mai tare decât febra și durerea în gât e faptul că va trebui să stau aici în spital o lună întreagă, făcând tratamente după tratamente ca să oprim scăderea aceea. Mă sperie serios. Treizeci și cinci la sută – o cifră din cauza căreia mama nu doarme noaptea. Ea nu-mi spune asta, dar computerul ei, da. Mereu alte și alte căutări despre transplanturi de plămâni, funcții pulmonare și procentaje – noi combinații de cuvinte, dar întotdeauna aceeași idee. Cum să-mi asigure mie mai mult timp. Iar asta mă sperie mai rău decât orice. Și totuși nu pentru mine mă tem. Când ai FC, te cam obișnuiești cu ideea de a muri tânăr. Nu, pentru părinții mei mi-e groază. Pentru ce va fi cu ei dacă se va întâmpla ce e mai rău – acum, când nu se mai au unul pe altul.

Dar cu Poe aici, cu cineva care chiar înțelege, pot să merg mai departe. Odată ce mi se va da voie să-l văd.

• • •

Restul după-amiezii se scurge lent.

Lucrez la aplicația mea și mă asigur că am corectat eroarea de programare care tot apărea când încercam s-o rulez pe telefon. Îmi dau cu puțin Fiducin pe zona iritată din jurul tubului gastric, în încercarea de a potoli roșeața ca de mașină de pompieri și a o aduce la un fel de roz apus de vară. Îmi verific și-mi răzverific grămada de fiole și pastile pentru „la culcare". Răspund la SMS-urile pe care mi le trimit părinții mei oră de oră, fără greș. Mă uit pe fereastră

la lăsarea serii și văd doi tineri cam de vârsta mea care râd și se sărută când intră în clădire. Nu se întâmplă des să vezi un cuplu fericit venind la spital. Mă uit la ei cum se țin de mână și se privesc cu dragoste și mă întreb cum ar fi să mă privească și pe mine cineva așa. În cazul meu, oamenii se uită la sonda respiratorie, la cicatricile mele și la tubul gastric, nu *la mine*.

Și toate astea nu-i fac pe băieți să stea la rând pentru mine.

Am avut „întâlniri" cu Tyler Paul în primul an de liceu, dar totul a durat doar o lună, până când am făcut o infecție și a trebuit să mă internez în spital timp de câteva săptămâni. După numai câteva zile de la internare, SMS-urile lui au început să devină tot mai rare, așa că am hotărât să mă despart de el. Plus că relația nu era câtuși de puțin ca a celor doi pe care i-am văzut în curtea spitalului. Tyler avea mereu palmele umede când ne țineam de mână și își dădea cu atâta deodorant Axe, încât mă apuca tusea de fiecare dată când ne îmbrățișam.

Rememorările astea nu mă ajută deloc să-mi abat gândurile, așa că trec la numărul 22 de pe lista cu lucruri de făcut, „Cugetă la viața de dincolo", și încerc să citesc ceva din *Viață, moarte și nemurire: Călătoria sufletului*.

În scurt timp însă, prefer să stau pur și simplu în pat, uitându-mă în tavan și ascultându-mi respirația șuierată. Aud aerul cum trece cu greu de mucusul din plămâni. Mă întorc pe o parte și deschid o fiolă de flovent ca să-i dau o mână de ajutor. Torn lichidul în nebulizatorul de lângă pat și aparatul prinde viață, suflând vapori prin duza bucală.

Mă așez în capul oaselor și mă uit la desenul cu plămâni în timp ce respir regulat.

Inspir, expir.

Inspir... expir.

Sper ca, atunci când vor veni părinții mei în vizită, în zilele următoare, să respir cu mai multă ușurință. I-am spus fiecăruia dintre ei că mă duce celălalt la spital în dimineața asta, însă de fapt am luat un Uber de la colțul străzii, de la noul apartament al mamei. Nu vreau să fie nevoiți să mă vadă iar aici – cel puțin nu înainte să încep să arăt mai bine.

Mama deja îmi aruncase priviri tulburi când constatase că fusese nevoie să-mi pun respiratorul portabil doar ca să-mi fac bagajele.

Se aude o bătaie în ușă, și îmi desprind privirea de peretele la care mă uitam în gol, sperând că e Poe, care trece să mă salute. Îmi scot duza din gură, ușa se întredeschide și în cadrul ei apare capul lui Barb. După ce pune pe masa alăturată o mască chirurgicală și o pereche de mănuși din latex, îmi spune:

– Client nou la etaj. Ne întâlnim acolo într-un sfert de oră?

Îmi sare inima din piept.

Înclin din cap în semn că da, iar ea etalează un zâmbet larg și iese. Iau iarăși duza și trag în piept o nouă doză rapidă de Flovent, lăsând vaporii să-mi umple plămânii înainte să mă ridic din pat. Închid nebulizatorul și scot de la încărcat concentratorul de oxigen portabil, apăs butonul circular din centru ca să-l pornesc și-i trec cureaua pe după umăr. După ce-mi fixez sonda, mă duc la ușă, îmi pun mănușile din latex și-mi leg băierile măștii la ceafă.

Mă încalț cu Converșii albi, deschid ușa și mă strecor pe culoarul văruit, după care decid s-o iau pe drumul mai lung, care duce prin fața camerei lui Poe.

Trec de zona asistentelor, în partea de mijloc a etajului, și-i fac semn cu mâna unei tinere infirmiere pe nume Sarah, care-mi zâmbește peste marginea de metal a noului oficiu.

Au schimbat oficiul înaintea ultimei mele internări aici, cu șase luni în urmă. Cel de acum are aceeași înălțime, dar cel vechi era din lemnul acela tocit din care văd multe în jur și care datează probabil de la înființarea spitalului, cu șaizeci și ceva de ani în urmă. Îmi amintesc când eram atât de scundă încât mă furișam pe lângă el ca să ajung în rezerva lui Poe, fără să-i ating marginea cu creștetul.

Acum îmi vine până în dreptul cotului.

Merg mai departe pe culoar și zâmbesc când văd un mic drapel columbian lipit pe o ușă întredeschisă, proptită cu un skateboard cu roțile în sus.

Înăuntru, Poe doarme adânc, ghemuit în pat, surprinzător de mic sub pledul în carouri și vegheat de un poster drăguț cu Gordon Ramsay[1], prins în perete deasupra lui.

Desenez o inimioară pe tabla lipită pe exteriorul ușii, ca să știe că am trecut pe acolo, și merg mai departe spre ușile duble de lemn care duc în partea principală a spitalului, în sus cu liftul, în jos în aripa C, pe podul către Clădirea 2 și direct în Secția de Terapie Intensivă pentru nou-născuți.

---

[1] Maestru bucătar britanic (n.tr.)

Unul dintre avantajele faptului că vin aici de peste un deceniu e faptul că știu spitalul ca pe propria mea casă; la urma urmei, i-am explorat deja de nu știu câte ori fiecare coridor, scurtătură secretă sau scară ascunsă.

Dar, înainte să apuc să împing ușile duble, ușa unei rezerve se deschide alături de mine și, când întorc capul, zăresc cu surprindere profilul unui băiat înalt și slab pe care nu l-am mai văzut până acum. Stă în pragul camerei 315, ținând într-o mână un carnet și un creion în cealaltă; la încheietură are prinsă o brățară albă de spital, la fel ca a mea.

Mă opresc brusc.

Părul castaniu întunecat, ca de ciocolată, îi stă într-o perfectă neorânduială, de parcă abia ar fi sărit din paginile *Teen Vogue* și ar fi aterizat în mijlocul spitalului Saint Grace. Ochii îi sunt de un albastru adânc și se încrețesc la colțuri când vorbește.

Dar zâmbetul lui, mai presus de orice, este ceea ce-mi captează atenția. E ușor pieziș și fermecător, de o căldură atrăgătoare.

E atât de drăguț, încât am impresia că funcția respiratorie tocmai mi-a scăzut cu încă zece procente.

Mă bucur că masca îmi acoperă jumătate de față, fiindcă în planurile mele pentru șederea asta în spital nu intră și băieții drăguți.

– Le-am verificat programul, spune el în timp ce-și pune creionul după ureche cu un gest dezinvolt.

Fac un pas spre stânga și văd că zâmbește spre cuplul pe care îl zărisem mai devreme intrând în clădire.

– Așa că, dacă aveți grijă să nu vă puneți fundurile pe butonul de apel, nimeni n-o să vă deranjeze timp de *cel puțin* o oră, continuă el. Și nu uitați că eu dorm în patul ăla!

– Am fost prevăzători, replică fata, care deschide fermoarul sacului pe care-l ține pe umăr și-i arată păturile.

Stai puțin! Ce-i asta?

Tipul cel drăguț fluieră admirativ.

– Ia te uită! O adevărată cercetașă!

– Nu suntem animale, amice, intervine iubitul fetei, cu un zâmbet care se întinde de la o ureche la alta.

„Ah, Doamne!" Ce scârbos! Își lasă prietenii s-o facă în camera lui, de parcă ar fi un motel ieftin.

Cu o strâmbătură, îmi continui drumul pe culoar spre ușile duble, punând o distanță cât mai mare între mine și tărășenia care se pune la cale acolo.

Și când te gândești că mi se păruse drăguț!

CAPITOLUL 2

WILL

– În regulă. Ne vedem mai târziu, spun făcându-i cu ochiul lui Jason și închizând ușa în urma mea, ca să le ofer puțină intimitate.

Imediat dau cu ochii de orbitele goale ale craniului desenat pe ușă, cu o mască de oxigen în dreptul gurii și, sub ea, cu inscripția: „Renunțați la orice speranță voi ce intrați aici!"

Ar trebui să fie sloganul spitalului ăstuia. Sau al oricăruia dintre cele peste cincizeci prin care am trecut în ultimele opt luni din viață.

Mă uit în lungul culoarului și observ ușile închizându-se în urma fetei pe care am văzut-o ceva mai devreme cazată într-o altă rezervă. A venit singură, cărând un rucsac mare de pânză cât pentru trei oameni în toată firea, și arăta oarecum sexy.

Hai să fim sinceri: n-ai ocazia în fiecare zi să dai cu ochii de o fată atrăgătoare care-și face veacul în spital, la cinci uși distanță.

Mă uit la carnetul din mână și ridic din umeri, rulându-l și îndesându-l în buzunarul de la spate, după care pornesc pe urmele

ei. Altceva mai bun de făcut oricum nu am, și în niciun caz n-o să stau aici, în fața rezervei, o oră de acum înainte.

Trec și eu de ușă și o văd traversând pardoseala cenușie, făcându-le cu mâna aproape tuturor celor care-i ies în cale și vorbind cu ei, de parcă și-ar fi organizat propria paradă de Ziua Recunoștinței. Urcă în liftul de sticlă din holul dinspre est, după ce trece de un brad de Crăciun înalt și decorat, pe care l-au montat probabil azi-dimineață devreme, cu mult înainte ca ultimele resturi de la masa de Ziua Recunoștinței să fi fost mâncate.

Cum să lase afișul ăla uriaș cu curcanul rotat chiar și un minut în plus?!

Mă uit cum ridică mâinile și își așază mai bine masca pe față, întinzându-se apoi să apese un buton; ușile liftului se închid încet.

O iau și eu pe scara de alături, străduindu-mă să nu dau peste nimeni și urmărindu-l cum urcă lent până la etajul cinci. Normal, o iau la fugă pe scări atât cât mă țin plămânii, reușind să ajung la etajul cinci suficient de devreme ca să am timp pentru un acces serios de tuse *și* să-mi și revin din el înainte ca ea să coboare din lift și să dispară după un colț. Mă frec pe piept, îmi dreg glasul și mă iau după ea pe un culoar, apoi pe altul și pe podul larg, cu pereți de sticlă, care duce spre clădirea alăturată.

Deși s-a internat abia în dimineața asta, e clar că știe bine unde merge. Judecând după viteza ei și după faptul că-i cunoaște aparent pe toți cei din spital, nu m-ar mira să fie șefa de aici. Eu am venit de două săptămâni și abia ieri mi-am dat seama cum să mă furișez în siguranță din rezerva mea până la bufetul din Clădirea 2, deși în niciun caz nu am probleme cu orientarea. Am

fost în atâtea spitale în decursul anilor, încât să-mi găsesc drumul prin ele a devenit acum un fel de hobby.

Se oprește în dreptul unor uși pe care scrie INTRAREA DE EST: SECȚIA DE TERAPIE INTENSIVĂ NEONATALĂ și se uită înăuntru, după care le deschide.

STIN-ul.

Bizar.

Să faci copii când ești fibrochistic e o chestie extrem de dificilă. Am auzit de fete cu FC dându-se de ceasul morții pentru asta, dar să te duci să te uiți la copii știind că tu nu vei putea avea vreodată mi se pare cu totul altceva.

E deprimant la culme.

Sunt multe lucruri care mă scot din sărite când vine vorba despre FC, dar ăsta nu-i unul dintre ele. Cam toți tipii cu boala asta sunt infertili, ceea ce înseamnă că nu trebuie să-mi fac griji că las vreo fată însărcinată și că o să am la rândul meu o familie jalnică.

Pun pariu că și Jason și-ar dori așa ceva acum.

Mă uit în stânga și-n dreapta și mă apropii de uși; mă uit înăuntru, pe geamul îngust, și o văd stând în fața ferestrei de observație, cu privirea îndreptată spre un bebeluș mic într-un incubator. Brațele și picioarele fragile îi sunt conectate la mașinării de zece ori mai mari decât el.

Împing ușa, mă strecor pe coridorul slab luminat și zâmbesc o clipă văzând-o pe fata cu Converși albi. Nu pot să nu mă uit la reflexia ei, și tot ce se află dincolo de sticlă devine neclar în timp ce o privesc. E și mai frumoasă văzută de aproape, cu gene lungi

și sprâncene pline. Reușește să facă până și o mască chirurgicală să arate bine. O văd cum își dă la o parte din ochi părul ondulat, castaniu-nisipiu, uitându-se prin fereastră la bebelușul acela profund concentrată.

Îmi dreg glasul ca să-i atrag atenția.

– Și eu care credeam că va fi un alt spital de doi bani plin cu bolnavi de doi bani! Dar pe urmă ai apărut tu. Ce noroc pe mine!

Privirea ei o întâlnește pe a mea reflectată în sticlă și surprinderea de la început lasă repede loc unei expresii care aduce a dezgust. Își întoarce ochii din nou spre copil, fără să spună nimic.

Ei bine, ăsta-i întotdeauna un semn promițător. Ce poate fi mai nimerit decât repulsia ca să începi o relație cu dreptul?!

– Te-am văzut când te-ai cazat. O să rămâi aici o vreme?

Tot nu spune nimic. Dacă n-ar fi fost grimasa aceea, aș fi crezut că nici nu m-a auzit.

– Ah, pricep. Sunt atât de arătos, încât nu poți nici măcar să legi o frază.

Asta o enervează suficient cât să răspundă:

– N-ar trebui să te duci să mai procuri camere pentru „oaspeții" tăi? se răstește și se întoarce spre mine, smulgându-și furioasă masca de pe față.

Mă ia pe nepregătite și izbucnesc în râs, mirat de cât de directă e. Iar asta *chiar* o scoate din sărite.

– Închiriezi cu ora sau cum? întreabă mijind ochii întunecați.

– Ha! Deci *tu* pândeai pe culoar!

– Eu nu *pândesc*! *Tu* m-ai urmărit *pe mine* până aici!

Are dreptate. Dar în mod cert ea a pândit prima. Mă prefac siderat și ridic mâinile, ca și când m-aș recunoaște înfrânt.

– Cu intenția de a mă prezenta, însă, dată fiind atitudinea ta...

– Dă-mi voie să ghicesc! mă întrerupe ea. Te consideri un rebel. Ignori regulile fiindcă asta te face într-un fel să simți că deții controlul. Am dreptate?

– Nu greșești, replic și mă reazem de perete, nonșalant.

– Îți închipui cumva că impresionezi?

Rânjesc.

– Păi, probabil ție ți se pare fermecător. Ai stat acolo pe hol o grămadă de timp, uitându-te.

Își dă ochii peste cap și e clar că nu e deloc amuzată.

– Faptul că-ți lași prietenii să-ți folosească camera de spital pentru sex nu e deloc impresionant.

Așa deci, e o mironosiță.

– Sex? O, Doamne, nu! Mi-au zis că o să țină o întrunire puțin mai turbulentă a unui club de lectură.

Se încruntă la mine, în mod evident câtuși de puțin încântată de sarcasmul meu.

– Ah! Deci despre asta era vorba, spun și-mi încrucișez brațele la piept. Ai ceva împotriva sexului.

– Ba sigur că nu! Am făcut sex, ripostează ea și face ochii mari, în vreme ce cuvintele i se revarsă de pe buze. E în regulă...

Asta-i cea mai mare minciună pe care am auzit-o anul ăsta, și țineți cont că în jurul meu sunt numai oameni care încearcă să-mi ascundă faptul că-s pe moarte. Râd.

– „În regulă" nu e chiar o apreciere din toată inima, dar mă bucur de similitudinea de opinii.

Sprâncenele ei groase se încruntă.

– Nu există *nimic* similar între noi.

Îi fac cu ochiul și mă distrez la nebunie s-o scot din pepeni.

– Rece. Îmi place asta.

Ușile se deschid brusc, și Barb dă buzna pe ele, iar zgomotul neașteptat ne ia pe amândoi prin surprindere.

– Will Newman! Ce cauți aici? N-ai voie să ieși de la etajul al treilea după năzbâtia de săptămâna trecută!

Mă uit la fata cu Converși albi.

– Poftim! Acum ai și un nume pe care să-l atașezi la profilul psihologic. Iar tu ești...?

Mă țintuiește cu o privire urâtă și își ridică repede masca peste gură, înainte ca Barb să observe.

– Total neinteresată.

Asta a fost bună. Domnișoara Mironosiță are ceva sânge în vene.

– Și în mod clar animăluțul preferat al doamnei învățătoare, o iau eu în râs.

– Șase pași distanță întotdeauna! Amândoi știți regulile!

Îmi dau seama că sunt prea aproape și fac un pas în spate când Barb ajunge în dreptul nostru, intervenind în spațiul și în tensiunea dintre noi. Se întoarce și se uită la mine printre pleoapele mijite.

– Tu ce cauți la etajul ăsta?

– Ăăă, replic și arăt cu degetul spre fereastra de observație. Mă uit la bebeluși.

E limpede că replica mea nu i se pare amuzantă.

– Întoarce-te în camera ta! Unde ți-e masca? Și, în timp ce îmi duc mâna la obrazul neacoperit, ea se întoarce spre fată: Stella, îți mulțumesc că porți masca.

– Acum cinci minute n-o purta, mormăi eu.

Stella mă privește furibundă peste capul lui Barb, iar eu răspund cu un zâmbet strălucitor.

Stella.

O cheamă Stella.

Îmi dau seama că Barb e pe cale să mă ia la goană, așa că decid să ies din scenă. Deocamdată mi-a ajuns atâta dădăceală.

– Capul sus, Stella! mai spun în vreme ce mă îndrept spre ușă cu pas săltăreț. Așa e viața. Și o să se termine înainte să apucăm să ne dăm seama.

Trec de uși, traversez podul și intru în aripa C. În loc să mă întorc pe drumul cel lung, urc într-un lift mult mai șubrezit, cu pereți netransparenți, pe care l-am descoperit cu două zile în urmă și care mă lasă chiar lângă oficiul asistentelor de la etajul meu. Julie citește niște hârțoage.

– Salut, Julie! o salut aplecându-mă peste tejghea și luând un creion.

Ea ridică ochii spre mine și mă privește scurt, după care se întoarce la hârtiile ei.

– Acu' ce-ai mai pus la cale?

– Ei, mă plimbam prin spital. Ca s-o zgândăr pe Barb, răspund ridicând din umeri și răsucind creionul pe vârfurile degetelor. E *tare* afurisită.

– Will, nu e afurisită, e doar... știi tu...

Mă uit la ea fix.

– Afurisită.

Se reazemă de perete și-și pune o palmă pe burta super-însărcinată.

– Intransigentă, își continuă ea fraza. Regulile sunt importante. Mai ales pentru Barb. Nu vrea să riște.

Mă uit și văd ușile de la capătul culoarului deschizându-se. În cadrul lor apar Barb și mironosița în carne și oase. Barb se încruntă la mine și ridic din umeri cu inocență.

– Ce-i? Vorbeam și eu cu Julie.

Pufnește și-și continuă drumul împreună cu Stella, spre camera ei. Fata își așază masca mai bine la gură și se uită la mine peste umăr, astfel că ochii ni se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă.

Oftez și o privesc cum se îndepărtează.

– Mă urăște.

– Care din ele? întreabă Julie urmărindu-mi privirea în lungul culoarului.

Ușa rezervei Stellei se închide în urma lor, iar eu mă întorc spre Julie, care se uită la mine într-un fel pe care l-am văzut de mii de ori de când am ajuns aici. Ochii ei albaștri strălucesc cu un amestec de „Ai înnebunit?" și ceva ce seamănă bine a compasiune.

Dar în primul rând „Ai înnebunit?".

– Să nici nu-ți treacă prin minte, Will!

Mă uit la dosarul pe care-l are în față, și numele scris în colțul din stânga sus îmi sare în ochi.

„Stella Grant".

– În regulă, spun ca și cum n-ar fi mare lucru. Noapte bună!

Mă duc spre camera 315 și tușesc când ajung, de la mucusul gros din plămânii și din gâtul meu, și mă doare pieptul după efortul excursiei. Dac-aș fi știut că o să fac un semimaraton prin tot spitalul, poate că m-aș fi sinchisit să-mi iau respiratorul portabil.

Ei, dar pe cine păcălesc aici?

Mă uit la ceas ca să mă asigur că a trecut o oră, și abia apoi deschid ușa. Aprind lumina și găsesc un bilet de la Hope și Jason, pe așternuturile înălbite standard, de spital.

Ce romantic din partea lor!

Încerc să nu mă simt dezamăgit că au plecat deja. Acum opt luni, când am fost diagnosticat cu *B. cepacia*[1], mama m-a retras de la școală și m-a trecut pe educație la domiciliu, cu garnitură de turism prin spitale internaționale. Ca și cum speranța mea de viață n-ar fi fost oricum ridicol de scurtă, *B. cepacia* îmi va mai reteza o halcă din ea, scăzându-mi funcția pulmonară și așa jalnică într-un ritm mai accelerat decât până acum. Iar transplantul de plămâni e imposibil când ai o bacterie rezistentă la antibiotice care-și face de cap în corpul tău.

Dar pentru mama termenul „incurabil" reprezintă doar o vagă posibilitate, așa că e ferm hotărâtă să găsească acul în carul cu fân, adică un tratament. Chiar dacă asta înseamnă să mă izoleze de toată lumea.

Cel puțin spitalul ăsta e la numai o jumătate de oră distanță de Hope și Jason, așa că pot veni să mă viziteze cu regularitate și să mă țină la curent cu ce se mai întâmplă la școală. De când m-am

---

[1] *Burkholderia cepacia* – specii bacteriene care se găsesc în mediul înconjurător, dar care prezintă riscuri considerabile pentru persoanele cu boli pulmonare grave, precum fibroza chistică (n.tr.)

căptușit cu *B. cepacia*, am impresia că ei sunt singurii oameni din viața mea care nu mă tratează ca pe un cobai. Așa au fost întotdeauna; poate de asta se potrivesc atât de bine unul cu celălalt.

Desfac biletul și văd o inimioară și, cu scrisul cursiv al lui Hope, mesajul: „Ne vedem curând! Două săptămâni până la majoratul tău! Hope și Jason". Nu pot să nu zâmbesc.

Majoratul meu... Încă două săptămâni până când voi fi propriul meu stăpân. O să mă retrag din ultima testare clinică și o să ies din spitalul ăsta, ca să fac ceva cu viața mea, în loc să-i permit mamei să mi-o irosească.

Gata cu spitalele! Nu mai vreau să fiu închis în clădiri cu pereții albi, peste tot în lume, pentru ca doctorii să încerce medicament după medicament, tratament după tratament, fără ca vreunul dintre ele să funcționeze.

Dacă e să mor, vreau ca mai întâi să *trăiesc*.

Și *pe urmă* pot să mor.

Mă uit la inimioară și mă gândesc la ziua de pe urmă. Un loc poetic. O plajă, poate. Sau o barcă, eventual cu vâsle, undeva pe Mississippi. Doar să nu fie ziduri și pereți. O să desenez peisajul, o să fac o ultimă caricatură cu mine însumi arătând universului degetul mijlociu, după care o să-mi iau tălpășița.

Arunc biletul la loc pe pat și mă uit o clipă la așternuturi, după care le adulmec scurt, doar așa, de siguranță. Apret și înălbitor: obișnuita apă de colonie spitalicească. Bun!

Mă așez în șezlongul de lângă fereastră, împing într-o parte teancul de caiete de desen și creioane colorate și-mi scot laptopul de sub o grămadă de fotocopii ale unor caricaturi politice din anii '40, la care m-am uitat mai devreme ca material informativ. Deschid

pagina de căutare și tastez „Stella Grant" în fereastra Google, fără să mă aștept la prea multe. Pare genul care are o pagină Facebook doar pentru prietenii foarte apropiați. Sau un amărât de cont pe Twitter pe care repostează clișee despre importanța spălatului pe mâini.

Primul rezultat e însă o pagină pe YouTube cu titlul *Jurnalul FC nu tocmai secret al Stellei Grant*, pe care sunt cel puțin o sută de clipuri video, cele mai vechi datând de acum vreo șase ani. Mă încrunt ușor, fiindcă numele paginii îmi pare ciudat de familiar. Ah, Doamne, ăsta e canalul ăla jalnic al cărui link mi l-a trimis mama cu câteva luni în urmă, într-o tentativă de a mă convinge să-mi iau tratamentele în serios.

Dacă aș fi știut că fata arată așa...

Derulez până la cea mai veche postare și accesez un clip video pe a cărui etichetă văd o Stella mai tânără, cu aparat dentar și o coadă de cal în vârful capului. Încerc să nu râd. Și mă întreb cum arată dinții ei acum, dat fiind că încă n-am văzut-o zâmbind.

Probabil că n-arată rău. Pare genul care își poartă retainerul dentar noaptea, în loc să-l lase să se prăfuiască pe etajera din baie. Pe al meu cred că nici nu l-am luat de la cabinetul ortodontistului.

Apăs butonul de volum, și glasul ei se revarsă din boxe.

„Ca toți fibrochisticii, sunt în fază terminală de când m-am născut. Corpul fabrică prea mult mucus, iar mucusului îi place să intre în plămâni și să provoace infecții respiratorii, ceea ce face ca funcția pulmonară să se dete-riore-ze." Se bâlbâie la ultimul cuvânt și apoi etalează un zâmbet larg. „În momentul de față, funcția mea pulmonară e de cincizeci la sută."

După asta, clipul e tăiat grosolan, iar ea cotește pe o scară pe care o recunosc: e intrarea principală în spital. Nu-i de mirare că știe să se orienteze atât de bine. Vine aici de când lumea și pământul.

Îi zâmbesc, cu toate că tăietura aia a fost cea mai jalnică pe care am văzut-o vreodată. Se așază pe trepte și trage adânc aer în piept. „Doamna doctor Hamid zice că, în ritmul ăsta, o să am nevoie de transplant înainte să intru la liceu. Transplantul nu înseamnă și vindecare, dar o să-mi dea mai mult timp! Mi-ar plăcea tare mult să mai trăiesc câțiva ani, dacă o să am norocul să primesc un transplant!"

Mie-mi spui, Stella?

Cel puțin, ea are o șansă.

CAPITOLUL 3

STELLA

Îmi pun vesta albastră Afflo și mi-o fixez în jurul trunchiului, ajutată de Barb. Seamănă bine cu o vestă de salvare, cu excepția telecomenzii atașate. Pentru o clipă scurtă, îmi spun că e o vestă de salvare și privesc pe fereastră, închipuindu-mă la Cabo, pe un vas împreună cu Mya și Camila, în vreme ce soarele strălucește la orizont.

Pescărușii strigă, plaja se zărește în depărtare, băieți cu pieptul gol fac surfing... și apoi gândul îmi zboară fără voia mea la Will. Clipesc, Cabo dispare și în locul lui rămân copacii desfrunziți de afară.

– Deci, Will... Și el are fibroză chistică? întreb, cu toate că răspunsul este evident.

Barb mă ajută să închei și ultima curea de fixare a vestei. Trag de gulerul ei, ca să nu-mi frece clavicula proeminentă.

– Fibroză chistică și ceva pe deasupra. *B. cepacia*. E inclus în noua testare clinică pentru medicamentul cevaflomalină.

Întinde mâna, pornește dispozitivul și se uită la mine cercetător.

Fac ochii mari și privirea îmi fuge spre tubul voluminos cu dezinfectant de mâini. Are *B. cepacia* și am stat atât de aproape de el?! Bacteria aia e un soi de condamnare la moarte pentru bolnavii cu FC. Tipul are noroc dacă o mai duce câțiva ani.

Cu condiția să-și respecte regimul de viață cu tot atâta meticulozitate ca mine.

Vesta începe să vibreze. Tare. Simt cum mucusul din plămâni începe să se desprindă încet.

– Dacă te molipsești, poți să-ți iei adio de la posibilitatea unor plămâni noi, mai spune Barb fără a-și lua ochii de la mine. Stai departe de el!

Încuviințez. Da, chiar asta am de gând să fac. Fiindcă am nevoie de timp în plus. Pe lângă asta, e prea plin de el ca să fie genul meu.

– Testarea aia... încep, dar ridic o mână ca să semnalez o pauză în conversație, pentru că tușesc și expectorez un gogoloi de mucus.

Ea înclină din cap aprobator și-mi întinde plosca roz pal din dotarea standard a spitalului. Scuip în ea și mă șterg la gură, după care continui:

– Ce șanse sunt?

Barb oftează și clatină din cap înainte de a ridica privirea spre mine.

– Nimeni nu știe. Medicamentul e mult prea nou.

Expresia ei spune însă totul. Lăsăm tăcerea să se așternă între noi, întreruptă doar de zumzetul aparatului. Vesta continuă să vibreze.

– Te-am aranjat. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

Zâmbesc și mă uit la ea cu o privire rugătoare.

– Un milkshake?

Ea își dă ochii peste cap și-și înfige mâinile în șolduri.

– Dar ce, acum sunt și cameristă?

– Păi, trebuie să profit și eu de avantajele locului, replic, iar ea începe să râdă.

Pe urmă pleacă, iar eu mă las pe spate în pat, și tot corpul mi se scutură în ritm cu vesta. Mintea îmi rătăcește și îmi amintesc de reflexia lui Will în geamul STIN, stând în spatele meu și zâmbind provocator.

B. cepacia. Nasol!

Dar să se plimbe așa prin spital fără mască? Nici nu e de mirare că s-a căptușit cu ea, dacă face asemenea chestii. Am văzut eu în spital genul ăsta de oameni – o sumedenie. Genul nepăsător, à la *Braveheart*[1], care se răzvrătește într-o încercare disperată de a-și sfida diagnosticul înainte ca totul să se termine. Nici măcar nu e original!

– În regulă, spune Barb, care-mi aduce nu un milkshake, ci *două*, ca o adevărată doamnă. Astea ar trebui să-ți ajungă o vreme.

Le pune pe masa de lângă mine, și eu zâmbesc privindu-i ochii căprui atât de cunoscuți.

– Mulțumesc, Barb.

Înclină din cap și mă mângâie ușor pe creștet înainte să iasă pe ușă.

– Noapte bună, puiule! Ne vedem mâine.

Stau și mă uit pe fereastră, tușesc și elimin tot mai mult mucus. Vesta își face în mod evident treaba și-mi curăță căile aeriene. Întorc privirea spre desenul cu cei doi plămâni și spre fotografia de alături. Simt deodată în piept o durere care nu are nicio legătură cu tratamentul: mă gândesc la patul meu de acasă. La părinții mei. La Abby. Iau telefonul și văd că am primit un mesaj de la tata.

[1] Film despre un rebel din secolul al XIII-lea care și-a condus conaționalii în primul război pentru independența Scoției împotriva trupelor engleze (n.tr.)

O fotografie cu bătrâna lui chitară acustică rezemată de o noptieră ponosită, în noul lui apartament. A stat toată ziua să-l aranjeze, după ce am insistat eu să facă asta în loc să mă ducă pe mine la spital. S-a prefăcut că nu se simte ușurat, așa cum și eu m-am prefăcut că mă duce mama, ca să nu se simtă el vinovat.

Cam multă prefăcătorie a fost între noi după cel mai ridicol divorț din toate timpurile.

Au trecut șase luni, iar ei tot nu se pot uita unul la altul.

Nu știu bine de ce, dar îmi doresc foarte tare să-i aud glasul. Îi caut numărul și aproape că apăs iconița verde de apel de pe telefon, dar în ultima clipă renunț. Niciodată nu sun în prima zi de spital, și pe de altă parte, accesele de tuse pe care mi le provoacă vesta Afflo l-ar pune pe jar. Încă îmi trimite câte un SMS la fiecare oră, ca să se asigure că sunt bine.

Nu vreau să-mi îngrijorez părinții. Nu am voie.

Mai bine aștept dimineața.

• • •

A doua zi în zori deschid ochii și mă uit să văd ce anume m-a trezit; constat că telefonul îmi vibrează zgomotos pe podea, căzut probabil de pe masă. Mă încrunt la paharele de milkshake și la movila de cești de budincă goale, care ocupă practic tot spațiul. Nu e de mirare că telefonul a căzut.

Dacă e adevărat că organismul nostru e în proporție de șaizeci la sută apă, la mine celelalte patruzeci de procente sunt cam toate budincă.

Oftez și mă aplec să recuperez telefonul, iar tubul gastric, întinzându-se, mă zgârie. Îmi ridic ușor bluza ca să-l desprind

și observ surprinsă că pielea din jurul lui e chiar mai roșie și mai inflamată decât era înainte.

Asta nu e bine. Iritațiile îmi trec de obicei după ce dau cu puțin Fucidin, dar doza pe care mi-am aplicat-o ieri nu pare să fi atenuat problema.

Îmi pun pe locul respectiv o cantitate mai mare de unguent, cu speranța că își va face efectul, și adaug un memento pe lista mea cu lucruri de făcut – să țin iritația sub observație –, apoi mă uit prin notificările primite. Am două Snap-uri de la Camila și Mya, de când au urcat în avion dimineață, cu înfățișări somnoroase, dar vesele. Am SMS-uri și de la ai mei, care vor amândoi să știe cum am dormit, dacă m-am aranjat bine, și mă roagă să-i sun când mă trezesc.

Mă pregătesc să le răspund, când telefonul începe să-mi vibreze, și, trăgând cu degetul în dreapta pe ecran, văd un mesaj de la Poe: „Te-ai trezit?"

Îi scriu repede și-l întreb dacă vrea să ne întâlnim ca de obicei la micul dejun în douăzeci de minute. Las apoi telefonul și mă răsucesc spre partea cealaltă a patului, să-mi iau laptopul.

Nu trece nicio secundă și aud că sosește răspunsul lui Poe: „Daaa!"

Zâmbesc larg și apăs butonul de apel al asistentelor, de lângă pat. Vocea prietenoasă a lui Julie răsună în difuzor:

– 'Neața, Stella! Toate bune?

– Da. Pot să-mi primesc acum micul dejun? o întreb și deschid laptopul.

– S-a făcut!

Ceasul laptopului arată 9.00, așa că trag mai aproape căruciorul cu medicamente și mă uit la grămăjoarele pe culori pe care le-am

aranjat ieri. Zâmbesc când îmi dau seama că mâine pe vremea asta, după ce versiunea beta a aplicației mele va fi pe deplin funcțională, voi primi o notificare pe telefon care îmi va aminti să-mi iau pastilele de dimineață, plus dozele exacte din fiecare.

Aproape un an întreg de muncă îndârjită își arată acum roadele. O aplicație pentru toate bolile cronice, cu tot cu istoric medical, schemă de tratament și informații privind dozele.

Îmi iau pastilele, deschid Skype-ul și parcurg lista de contacte ca să văd dacă mama sau tata sunt conectați. Lângă numele tatei e o bulină verde, așa că apăs butonul de apel și aștept în timp ce sună.

Pe ecran apare fața lui obosită și îl văd cum își pune ochelarii cu rame groase. Observ că e încă în pijama, cu părul cărunt răzvrătit în toate direcțiile și cu o pernă proptită la spate. Tata se trezea întotdeauna devreme, ridicându-se din pat înainte de șapte și jumătate în fiecare dimineață, inclusiv în weekend.

Îngrijorarea începe încet să-mi strângă inima.

– Ar trebui să te razi urgent, îi spun văzând neobișnuita umbră întunecată de pe bărbia lui.

Întotdeauna s-a bărbierit cu grijă – cu excepția unei faze „bărboase" prin care a trecut într-o iarnă, când eram eu în școala elementară.

Râde ușor și-și freacă bărbia țepoasă.

– Iar ție ți-ar trebui urgent plămâni noi. Ți-am zis-o!

Îmi dau ochii peste cap, iar el hohotește amuzat de propria glumă.

– Cum a fost concertul? îl întreb.

Ridică din umeri.

– Ei, știi tu...

– Mă bucur că ai început din nou să cânți, îi spun pe un ton vesel, dându-mi toată silința să am o atitudine pozitivă, de dragul lui.

– Gâtul tău e mai bine? mă privește el îngrijorat.

Înclin din cap în semn că da și înghit ca să-i confirm că durerea din gât m-a mai lăsat.

– Deja e de o mie de ori mai bine!

O expresie de ușurare i se așterne pe față, și schimb repede subiectul, ca să nu-mi mai poată pune el alte întrebări despre tratamente.

– Cum e noul apartament?

Mă gratulează cu un zâmbet clasa-ntâi.

– Grozav! Are un dormitor *și* o baie! exclamă el, după care ridică din umeri, și zâmbetul îi pălește când adaugă: Și mai nimic altceva. Sunt sigur că al mamei e mai frumos. Ea s-a priceput întotdeauna să facă orice loc să pară primitor.

– Poate, dacă i-ai da un telefon...

Clatină din cap și mă întrerupe:

– Hai să trecem mai departe! Serios, scumpa mea, e în regulă. Apartamentul e grozav, și, pe urmă, te am pe tine și am chitara! Ce altceva mi-aș mai putea dori?

Mi se strânge stomacul, dar se aude o bătaie în ușă și intră Julie, aducând o tavă verde-închis plină cu mâncare.

Tata o vede și se luminează la față.

– Julie! Ce mai faci?

Ea pune tava pe masă și-i arată pântecele. Pentru cineva care timp de cinci ani a tot insistat că n-o să aibă niciodată copii, pare ridicol de dornică să-i aibă imediat.

– Ai fost ocupată, înțeleg, replică tata cu un zâmbet larg.

– Vorbim mai târziu, îi spun eu și mă pregătesc să închei apelul. Te iubesc!

Mă salută, și convorbirea se încheie. Aroma ouălor cu șuncă se ridică din farfurie; alături, pe tavă, e un milkshake cu ciocolată uriaș.

– Mai ai nevoie de ceva, Stell? Să-ți țin companie?

Mă uit la abdomenul ei bombat și clatin din cap, în vreme ce mă inundă un surprinzător val de dispreț. Țin la Julie, dar n-am acum chef să-mi vorbească despre noua ei familie în vreme ce a mea se destramă.

– Urmează să mă sune Poe, îi răspund.

Exact la timp, laptopul piuie, și fotografia lui apare pe ecran, împreună cu simbolul verde al unui telefon. Julie își mângâie pântecul și-mi aruncă o privire ciudată, după care schițează un zâmbet derutat, cu buzele strânse.

– În regulă. Să vă distrați!

Apăs pe accept, și figura lui Poe prinde încet contur pe ecran – sprâncene desenate, negre, umbrind familiarii ochi căprui. S-a tuns de când l-am văzut ultima dată. Mai scurt. Mai drept. Zâmbește cu gura până la urechi și încerc să-l imit, dar ceea ce reușesc e mai degrabă o grimasă.

Nu-mi pot alunga din minte chipul tatei. Atât de trist și de singur, încă în pat, dar cu riduri adânci și cu o expresie de istovire.

Și nici măcar nu pot să mă duc să văd ce face.

– Hei, *mamina*! Arăți SECĂTUITĂ! exclamă Poe punând pe masă paharul cu milkshake și privindu-mă atent. Ai dat iarăși iama prin budinci?

Știu că ăsta e momentul în care ar trebui să râd, dar se pare că mi-am epuizat cota de prefăcătorie pe ziua de azi – și nu e nici măcar nouă și jumătate.

Poe se încruntă.

– O-o! Care-i buba? Excursia la Cabo? Doar știi că arsurile solare nu-s de joacă!

Dau din mână a lehamite și ridic tava ca să-i arăt ce mic dejun de tăietor de lemne mănânc. Ouă ochiuri, cartofi, șuncă și un milkshake. Tipic pentru întâlnirile noastre la masa de dimineață.

Poe ripostează cu o expresie provocatoare, parcă spunându-mi că nu scap așa ușor, dacă schimb subiectul, dar nu poate rezista și ridică la rândul lui tava ca să-mi arate conținutul ei identic, numai că ouăle lui sunt artistic decorate cu pătrunjel, ceapă și... Stai puțin!

Ce naiba... trufe?!

– Poe! De unde ai trufe?

El ridică din sprâncene și schițează o grimasă.

– Tre' să le aduci cu tine, *mija*! zice el și își rotește camera web ca să-mi arate căruciorul cu medicamente pe care l-a transformat într-un raft cu mirodenii perfect organizat. E plin nu cu flacoane de medicamente, ci cu borcănașe și delicatese, și stă sub altarul pe care l-a închinat lui Paul Rodriguez, skateboarderul lui preferat, și întregii echipe de fotbal a Columbiei. Mâncarea, skateboardingul și *fútbol* sunt DE DEPARTE favoritele lui.

Pe pereți are agățate tricouri cât să-i îmbrace pe toți fibrochisticii de la etajul ăsta și să încropească o întreagă echipă de liga a paișpea cu antitalente slabe de inimă.

Camera se rotește înapoi spre el, și în spatele lui văd pieptul lui Gordon Ramsay.

– Dar mai întâi, reia el, aperitivele!

Și îmi arată o mână de tablete de creon, care o să ne ajute să digerăm ceea ce avem în farfurie.

– Deliciul fiecărei mese, replic eu sarcastic în timp ce iau și eu tabletele alb cu roșu din ceșcuța albă de lângă tavă.

– Deci, continuă Poe după ce a înghițit și ultima pastilă. Cum tu nu vrei să deșerți sacul, hai să vorbim despre mine! Sunt singur. Și gata să...

– Te-ai despărțit de Michael? exclam exasperată. Poe!

Ia o înghițitură de milkshake.

– Poate că el s-a despărțit de mine.

– Serios?

– Da. Ei, a fost ceva de comun acord, explică el, dar pe urmă oftează și clatină din cap. Mă rog! Am rupt-o cu el.

Mă încrunt. Erau perfecți unul pentru celălalt. Lui Michael îi place skateboardingul și are un blog de fotbal superpopular, pe care Poe l-a urmărit cu religiozitate timp de trei ani înainte să-l cunoască în realitate. Michael era altfel decât toți cei cu care se întâlnise Poe până atunci. Puțin mai mare ca ani, deși abia împlinise optsprezece. Și, mai important, Poe însuși era altfel când erau împreună.

– Dar l-ai plăcut, Poe. Credeam că el ar putea fi alesul tău.

Ar fi trebuit să-mi dau seama însă. Poe ar putea scrie un tratat pe tema angajamentelor, dar asta nu l-a oprit niciodată să caute următoarea mare dragoste. Înainte de Michael fusese Tim, iar săptămâna viitoare putea fi David. Și, sinceră să fiu, îl cam invidiez pe el cu iubirile lui aventuroase.

Eu n-am fost niciodată îndrăgostită. Sigur, Tyler Paul nu se pune. Chiar dacă aș fi avut însă vreo șansă, întâlnirile romantice

sunt un risc pe care nu mi-l permit acum. Trebuie să-mi păstrez concentrarea. Să rămân în viață. Să fac transplantul. Să reduc suferințele părinților. Iar treaba asta îmi ocupă tot timpul. Și nu e câtuși de puțin sexy.

– Ei bine, nu e, replică Poe, ca și când toată chestia n-ar fi mare lucru. Și, oricum, naiba să-l ia, nu-i așa?

– Hei, tu, cel puțin, ai apucat s-o faci, spun eu și ridic din umeri, învârtindu-mi ochiurile în farfurie.

Parcă văd și acum grimasa atotștiutoare pe care a etalat-o Will ieri, când i-am zis că am făcut deja sex. Măgarul!

Poe izbucnește în râs în timp ce bea din milkshake, dar tușește și se îneacă. Monitoarele la care e conectat încep să piuie în timp ce el se sufocă.

Dumnezeule! Nu, nu, nu! Sar din pat.

– Poe!

Împing laptopul într-o parte și dau fuga în hol, pe fondul alarmei care sună la oficiul asistentelor. Undeva o voce strigă: „Rezerva 310! Nivelul de oxigen în scădere drastică. Sub nivelul de saturație!"

Sub nivelul de saturație. Nu poate să respire, nu poate să respire!

– Se sufocă! Poe se sufocă! țip, și lacrimile îmi umplu ochii în timp ce alerg pe hol în spatele lui Julie și-mi pun o mască fără să mă opresc.

Ea împinge ușa, se repede în rezervă și se duce să verifice monitorul. Mi-e frică să mă uit. Mi-e frică să-l văd pe Poe suferind. Mi-e frică să-l văd...

E bine.

E bine și stă pe scaun ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Un val de ușurare mă străbate și simt transpirații reci în timp ce el se uită când la mine, când la Julie, cu o expresie spăsită, ridicând în aer senzorul de deget.

– Scuze! S-a desprins. Nu l-am mai prins cu bandă adezivă după ce mi-am făcut duș.

Răsuflu încet, dându-mi seama abia acum că mi-am ținut respirația tot timpul ăsta. Un lucru destul de greu de făcut atunci când plămânii abia dacă-ți funcționează.

Julie se reazemă de perete, cu o expresie la fel de șocată ca a mea.

– Poe... Doamne...! Când nivelul de oxigen îți scade în halul ăsta... Puneți-l la loc! îi cere ea și clatină din cap exasperată.

Poe o privește rugător.

– Jules, nu mai am nevoie de el. Lasă-mă să-l scot!

– În niciun caz. Ai o funcție pulmonară jalnică. Trebuie să te urmărim permanent, așa că e musai să ții chestia aia pe tine. Te rog! insistă Julie și-i întinde o bucată de bandă adezivă, ca să-și prindă senzorul la loc.

El oftează demonstrativ, dar reconectează senzorul de deget la cel de la încheietura mâinii, care-i măsoară nivelul de oxigen.

Înclin și eu din cap, odată ce mi-am recăpătat răsuflarea.

– Sunt de acord cu ea, Poe. Ține-l în continuare!

El îmi aruncă o privire, după care își lipește senzorul de degetul mijlociu și mi-l arată, rânjind.

Dau ochii peste cap a exasperare și mă uit mai departe pe culoar, spre rezerva măgarului: 315. În ciuda agitației, ușa e închisă și pe sub ea se zărește o dâră de lumină. N-are de gând nici măcar s-o întredeschidă și să scoată capul ca să se asigure că toată lumea-i în

regulă? În rest, ai fi zis că s-a strigat catalogul, fiindcă toți ceilalți au deschis ușile ca să verifice că nu s-a întâmplat nimic grav. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și-mi trec mâna prin păr, ca să-l netezesc, apoi mă uit la Poe și-l văd ridicând din sprâncene către mine.

– Ce, încerci să te faci frumoasă pentru cineva?

– Nu fi caraghios! mă răstesc la el și la Julie, fiindcă amândoi mă privesc ciudat; fac semn apoi spre mâncarea lui și-i spun: O să strici bunătate de trufe pe niște ouă sleite.

Și pornesc înapoi pe hol, să continuăm convorbirea de dimineață. Cu cât pun mai mult spațiu între mine și rezerva 315, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 4

WILL

Mă frec la ochi somnoros și deschid un alt video.

Tava cu ouă și șuncă pe jumătate mâncate e pe masă, lângă mine. Am stat treaz toată noaptea uitându-mă la clipurile ei, unul după altul. A fost un maraton Stella Grant, cu tot conținutul lui fibrochistic amărât.

Mă uit la bara de derulare și trec la următorul.

Ăsta e de anul trecut, și luminozitatea e ridicol de scăzută, cu excepția punctului strălucitor al camerei de pe telefonul ei. Pare o strângere de fonduri organizată într-un bar întunecos. Deasupra unei scene atârnă un banner uriaș pe care scrie: SALVAȚI PLANETA: SUSȚINEȚI ZIUA PĂMÂNTULUI!

Camera focalizează pe un tip cu o chitară acustică, așezat pe un taburet din lemn, în vreme ce o fată cu părul castaniu cârlionțat cântă alături. Îi recunosc pe amândoi din filmulețele pe care le-am văzut până acum.

Tatăl Stellei și sora ei, Abby.

Obiectivul se îndreaptă spre Stella și spre zâmbetul ei larg, cu dinți perfect albi, așa cum mi-aș fi închipuit. E fardată și mă apucă tusea de surprindere văzând cât de diferit arată. Mai fericită. Mai liniștită. Nicidecum așa cum am văzut-o aici.

Chiar și sonda nazală îi vine bine când zâmbește așa.

– Tata și Abby! Ocupă toată scena! Dacă e să mor înainte să împlinesc douăzeci și unu de ani, măcar știu că am fost și eu într-un bar. Rotește camera spre o femeie mai în vârstă, cu același păr lung, castaniu, așezată lângă ea într-un separeu vopsit în roșu aprins. Salută publicul, mami!

Femeia flutură din mână și zâmbește spre cameră.

O chelneriță trece pe lângă masa lor, și Stella îi face semn.

– A, da! Un whisky, te rog. Super!

Pufnesc când mama ei strigă: „Ba nu, în niciun caz!"

– Ah, drăguță încercare, Stella! spun eu râzând în timp ce apare o lumină intensă care le cuprinde fețele.

Melodia din fundal se încheie, și Stella începe să aplaude furibund, după care rotește camera ca s-o surprindă pe sora ei, Abby, surâzându-i de pe scenă.

– Sora mea mai mică, Stella, se află printre noi în seara asta, spune Abby arătând-o cu degetul. Și, pentru că lupta pentru propria viață nu e suficientă, acum are de gând să salveze și planeta! Hai, Stella, arată-le ce poți!

În difuzoare se aude vocea Stellei, confuză și surprinsă:

– A, voi ați pus la cale chestia asta?

Camera se întoarce spre mama ei, care zâmbește. Exact!

– Du-te, scumpa mea! Filmez eu, îi spune mama, și imaginea se defocalizează când Stella îi dă ei telefonul.

Toți cei din bar ovaționează în timp ce ea își împinge pe scenă concentratorul portabil de oxigen, iar Abby o ajută să urce treptele și să intre în conul de lumină. Stella își potrivește agitată sonda și ia microfonul pe care i-l întinde tatăl ei, apoi se întoarce spre mulțime și spune:

– E prima dată când fac asta. Mă rog, în fața unui public. Nu râdeți!

Și, normal, toată lumea râde, inclusiv ea. Numai că hohotele ei sunt marcate de emoție.

Aruncă spre sora ei o privire îngrijorată, iar Abby îi spune ceva, însă cuvintele abia dacă se disting la microfon:

– Pân' la Lună și-napoi.

Ce mai înseamnă și *asta*?!

Orice-ar însemna, are efect și, ca prin magie, nervozitatea dispare de pe chipul Stellei.

Tatăl ei începe să-și facă de lucru la chitară, iar eu îngân în acord cu el înainte chiar ca mintea mea să înregistreze ce anume cântă. Toată lumea din public se leagănă, capetele se mișcă în dreapta și-n stânga, iar picioarele bat ritmul.

– „Am auzit c-ar fi o coardă neștiută..."

Ah! Deci amândouă știu să cânte!

Vocea surorii ei e puternică și limpede, în vreme ce a ei e diafană, lină și dulce acolo unde trebuie.

Apăs pe pauză când camera focalizează pe chipul Stellei, cu trăsăturile perfect conturate în lumina reflectorului. Senină,

zâmbitoare și *fericită* acolo pe scenă, împreună cu sora și cu tatăl ei. Mă întreb de ce-o fi fost totuși atât de... crispată ieri.

Îmi trec degetele prin păr și privesc buclele ei lungi, umbra claviculelor, felul în care îi strălucesc ochii când zâmbește. Adrenalina i-a colorat ușor obrajii într-o nuanță luminoasă de roz.

N-am de ce să mint: e drăguță.

Cu adevărat drăguță.

Îmi iau ochii de la ea și... Stai puțin! Nu se poate. Pun cursorul pe număr.

– O sută de mii de vizualizări? Serios?!

Da' cine e totuși fata asta?

• • •

În mai puțin de o oră, prima mea ațipeală de după o noapte nedormită a fost întreruptă de o alarmă care țiuie pe hol, iar ceva mai târziu, o a doua tentativă mi-a fost zădărnicită de mama, care a dat buzna în rezerva mea împreună cu doamna doctor Hamid, pentru vizita de seară. Plictisit, îmi înăbuș un căscat și mă uit pe fereastră în curtea pustie; vântul înghețat și ninsorile prognozate i-au alungat pe toți în case.

Zăpadă. Măcar am și eu ceva de așteptat.

Îmi reazem tâmpla de sticla rece, nerăbdător să văd lumea de afară acoperită cu o pătură albă. N-am mai pus mâna pe zăpadă de când m-a trimis mama prima dată la o clinică de elită, unde urma să fac pe cobaiul cu un medicament experimental pentru *B. cepacia*. Era în Suedia, iar echipa de acolo lucra de cinci ani la tratamentul cu pricina.

Și evident că nu lucrase suficient, fiindcă în nici două săptămâni ieșisem de acolo și mă întorsesem deja acasă.

Nu-mi mai amintesc prea multe din sejurul acela. Singurul lucru pe care îl țin minte din majoritatea călătoriilor mele medicale este albul. Așternuturi albe, pereți albi, halate albe, toate amalgamându-se. Dar îmi amintesc munții și tonele de zăpadă căzută cât am stat acolo – același alb, numai că mult mai frumos și mai puțin steril. Mai real. Visam să merg la schi în Alpi, și ducă-se naibii funcția pulmonară. Dar singura zăpadă pe care am apucat s-o ating a fost cea de pe capota Mercedesului închiriat de mama.

– Will, spune ea acum, și glasul ei sever îmi întrerupe brusc visul despre ninsoare. Mă asculți?

Glumește oare?

Întorc capul, mă uit la ea și la doamna doctor Hamid și încuviințez automat, cu toate că n-am auzit niciun cuvânt din tot ce-a zis. Ele revăd împreună rezultatele primelor mele analize de când am început testările cu o săptămână în urmă, și, ca de obicei, nu s-a schimbat nimic.

– Trebuie să avem răbdare, spune doamna doctor. Prima fază a testelor clinice pe oameni a început cu numai optsprezece luni în urmă.

Mă uit la mama și o văd înclinând din cap energic. Părul ei blond, tuns scurt, se leagănă în acord cu cuvintele medicului.

Mă întreb câte sfori a trebuit să tragă și câți bani a cheltuit ca să mă includă în testări.

– Noi îl monitorizăm, dar și Will trebuie să ne ajute. Trebuie să reducă la minimum variabilele din viața lui, spune ea, și privirea

i se oprește asupra mea, cu seriozitate. Will, riscurile de infecții încrucișate sunt și mai mari acum, că...

– Mda, să nu tușesc spre alți fibrochistici, o întrerup eu. Am priceput.

Sprâncenele ei se lasă în jos, încruntate.

– Să nu te apropii de ei cât să-i poți atinge! Pentru siguranța lor și a ta.

Ridic mâna într-o imitație de profund angajament și recit cuvintele care ar putea deveni un veritabil motto al fibrochisticilor:

– Șase pași întotdeauna.

Ea încuviințează.

– Ai priceput.

– Ce am priceput e că am *B. cepacia*, drept care toată această conversație devine nulă și neavenită.

Iar situația asta n-o să se schimbe prea curând.

– Nimic nu e imposibil, intervine doctorița pe un ton entuziast, iar mama îi soarbe cuvintele.

– Sunt sigură de asta. Și trebuie s-o crezi și tu.

Etalez un zâmbet de milioane cuplat cu degetele ridicate în aer, după care le întorc în jos și clatin din cap, iar zâmbetul mi se șterge de pe față. Ce mai abureală!

Doamna doctor își drege glasul și se uită la mama.

– Bun. Acum vă las singuri.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor, spune mama și-i strânge mâna energic, de parcă tocmai a semnat un contract pentru cel mai dificil client al ei.

Medicul îmi adresează un ultim zâmbet subțire și iese. Mama se răsucește spre mine. Ochii ei mă străpung, iar vocea îi e tăioasă când vorbește:

– Am făcut eforturi *mari* ca să te introduc în programul ăsta, Will.

Dacă prin „efort" înțelege un cec pentru o sumă care ar ține un sat întreg în facultate, atunci, da, chiar a făcut eforturi consistente ca să ajung eu un fel de eprubetă umană.

– Și ce vrei? Un „mulțumesc" fiindcă m-ai închis într-un alt spital și-mi irosești și mai mult din timpul care mi-a rămas? ripostez ridicându-mă și apropiindu-mă s-o privesc în față. Peste două săptămâni împlinesc optsprezece ani. Conform legii, voi deveni adult. N-o să mai ții tu frâiele atunci.

Timp de o clipă pare siderată, dar pe urmă mijește ochii, își smulge mantoul Prada de pe scaunul de lângă ușă și-l îmbracă, uitându-se la mine peste umăr.

– Ne vedem de ziua ta.

Mă aplec peste prag și o privesc cum se îndepărtează, țăcănind cu tocurile pe culoar. Se oprește la oficiul asistentelor, unde Barb răsfoiește niște hârtii.

– Barb, da? Vreau să-ți las numărul meu de telefon, o aud spunând în timp ce-și deschide geanta și scoate portofelul. Dacă cevaflomalina nu dă rezultate, Will ar putea deveni... o pacoste. Văzând că asistenta nu răspunde, scoate din portofel o carte de vizită și adaugă: A trecut deja prin multe dezamăgiri și se așteaptă la încă una. Dacă nu se poartă cum trebuie, te rog să mă suni!

Dă drumul cărții de vizită pe birou și trântește deasupra o bancnotă de o sută, de parcă ăsta ar fi un restaurant de fițe, iar eu, o masă pe care o așteaptă. Uau! Super!

Barb se uită fix la bani și ridică din sprâncene spre mama.

– A fost un gest nepotrivit, nu-i așa? Îmi pare rău. Am fost în atâtea...

Dar glasul i se poticnește, iar Barb ia cartea de vizită și banii de pe birou, după care privește drept spre mama cu aceeași expresie fermă cu care se uită la mine când mă obligă să iau un medicament.

– Nu vă faceți griji! E pe mâini bune.

Îi îndeasă hârtia de o sută înapoi în mână, pune cartea din vizită în buzunar și, pe lângă mama, se uită la mine. Mă retrag repede în cameră și închid ușa în urma mea, trăgându-mă de marginea de la gât a tricoului. Mă apropii de fereastră, apoi mă întorc și mă așez pe pat, după care iar mă ridic, mă duc la geam și ridic storurile, fiindcă am impresia că pereții se strâng în jurul meu.

Trebuie să ies. Am nevoie de aer în care să nu colcăie antisepticele.

Deschid ușa dulapului, scot un hanorac și-l trag pe mine, după care trag cu ochiul spre oficiul asistentelor ca să mă asigur că drumul e liber.

Nu se mai vede nici urmă de Barb sau de mama, dar Julie e la telefon, în spatele biroului, între mine și ieșirea spre singura scară din clădirea asta care urcă pe acoperiș.

Închid încet ușa rezervei și mă strecor pe hol. Încerc să mă aplec ca să trec pe sub nivelul biroului de la oficiul asistentelor, însă un tip de un metru nouăzeci care se străduiește să se facă mic

și nevăzut e la fel de agil ca un elefant legat la ochi. Julie ridică privirea la mine, iar eu mă lipesc de perete prefăcându-mă că mă camuflez. Ea mijește ochii și-și îndepărtează telefonul de buze.

– Da' unde-ți închipui că te duci?

Îmi mișc degetele mimând mersul.

Ea clatină din cap, știind bine că am fost consemnat să nu ies de la etajul al treilea de când am adormit lângă automatele de cafea din Clădirea 2, săptămâna trecută, și am declanșat o adevărată vânătoare în tot spitalul. Îmi apropii palmele una de alta ca la rugăciune și sper că disperarea care mi se revarsă din suflet s-o convingă.

La început, nu se întâmplă nimic. Fața îi rămâne imobilă, expresia îi e împietrită. Pe urmă, își dă ochii peste cap și-mi aruncă o mască, făcându-mi semn cu mâna să mă bucur de libertate.

Slavă Domnului! Singurul lucru de care am nevoie acum e să ies din iadul ăsta alb și steril.

Îi fac cu ochiul rapid. Uite că totuși e și ea om.

Las în urmă aripa fibrochisticilor, deschid ușa grea care duce spre casa scării și urc treptele câte două, cu toate că plămânii mă ustură după numai un etaj. Tușesc și mă ajut împingându-mă în balustrada de fier, trec de etajul al patrulea, de al cincilea și de al șaselea, ajungând în cele din urmă la o ușă mare, roșie, pe care scrie cu litere uriașe: IEȘIRE DE URGENȚĂ. LA DESCHIDEREA UȘII SE DECLANȘEAZĂ ALARMA.

Îmi iau portofelul din buzunarul de la spate și scot din el o bancnotă de un dolar strâns împăturită, pe care o păstrez pentru astfel de momente. O îndes în dispozitivul electronic ca să nu sune

alarma, deschid ușa de o palmă și mă strecor pe acoperiș, după care mă aplec și-mi pun portofelul între ușă și prag, ca să nu se poată închide. Sunt pățit, așa că mi-am învățat lecția.

Mama ar face atac de cord dacă ar vedea că-mi folosesc pe post de opritor de ușă portofelul Louis Vuitton pe care mi l-a luat cu câteva luni în urmă, însă mi se pare un cadou idiot pentru cineva care nu se duce niciodată mai departe de bufetul spitalului.

Cel puțin așa e și el folosit la ceva.

Mă ridic și trag adânc aer în piept, dar încep instantaneu să tușesc când aerul rece îmi ajunge în plămâni ca un șoc electric. Și totuși cât de plăcut e să fii afară! Să nu stai închis între pereți monocromi.

Mă întind și mă uit la cerul de un cenușiu palid. Prognozații fulgi de zăpadă cad în sfârșit încet prin aer și mi se opresc în păr și pe obraji. Mă apropii fără grabă de marginea acoperișului și mă așez pe piatra înghețată, cu picioarele atârnate în gol. Și răsuflu, dând afară aerul pe care am impresia că l-am ținut în piept încă de când am venit aici, cu două săptămâni în urmă.

Totul e superb, văzut de aici.

Indiferent în ce spital nimeresc, am de fiecare dată grijă să găsesc o cale de a ajunge pe acoperiș.

Am văzut paradele de pe un acoperiș din Brazilia, de unde oamenii păreau niște furnici viu colorate ce dansau pe străzi, libere și neîngrădite. Am văzut Franța adormită, Turnul Eiffel strălucind în depărtare și luminile stingându-se treptat în apartamentele de la etajul al treilea, luna deplasându-se agale pe cer. Am văzut plajele

din California, apa care se întinde pe kilometri întregi și oamenii care se bucură de valurile perfecte la prima oră a dimineții.

Fiecare loc e altfel. Fiecare loc e unic. Doar spitalele din care le privesc eu sunt mereu aceleași.

Orașul ăsta n-o fi el sufletul petrecerii, însă îmi pare că are un soi de confort nepretențios și primitor. Poate că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai în largul meu, dar nu reușește decât să-mi dea și mai mult neastâmpăr. Poate fiindcă, pentru prima dată de opt luni încoace, sunt la un drum scurt cu mașina de casă. *Acasă*. Unde sunt Hope și Jason. Unde foștii mei colegi de clasă se apropie încet de examenele finale, pregătindu-se pentru universitățile de elită pe care părinții le-au ales pentru ei. Și unde camera mea – și viața mea întreagă, de fapt – stă goală, lipsită de cineva care să trăiască în ea.

Mă uit la farurile mașinilor care trec pe lângă spital, la luminițele de sărbători care licăresc în depărtare, la copiii care râd lunecând pe lacul înghețat din parcul alăturat.

E ceva simplu în toate astea. O libertate care îmi dă mâncărimi în palme.

Îmi amintesc când lunecam eu și Jason pe lacul înghețat din capul străzii lui, iar frigul ne pătrundea în oase în vreme ce ne jucam. Stăteam afară cu orele, întrecându-ne să vedem cine alunecă mai departe fără să cadă, bătându-ne cu bulgări și făcând oameni de zăpadă.

Exploatam la maximum fiecare clipă până când venea mama și ne căra în casă aproape cu forța.

Luminile se aprind în curtea spitalului și, uitându-mă în jos, văd o fată în rezerva ei de la etajul al treilea, așezată la un laptop, cu o pereche de căști pe urechi, tastând de zor și privind concentrată în ecran.

Stai puțin!

Mijesc ochii. E Stella.

Vântul rece îmi flutură părul, așa că îmi trag gluga pe cap și îi scrutez fața în timp ce scrie.

La ce-o fi lucrând? Doar e sâmbătă seara!

Era cu totul altfel în clipurile video pe care le-am văzut. Mă întreb ce s-o fi schimbat. Oare toată situația asta să fie de vină? Toate chestiile astea de spital? Pastilele și tratamentele, și pereții ăștia albi care te apasă și te sufocă încetul cu încetul, zi după zi?

Mă ridic în picioare, fac echilibristică pe marginea acoperișului și mă uit în curtea aflată șapte etaje mai jos, imaginându-mi doar pentru o clipă imponderabilitatea, absoluta renunțare a căderii. O văd pe Stella ridicând capul și privirile ni se întâlnesc exact în clipa în care o pală de vânt puternică mă lasă fără aer. Încerc să inspir, să-l înlocuiesc, dar plămânii mei prăpădiți abia dacă reușesc să tragă puțin oxigen.

Aerul mi se oprește în gât și încep să tușesc. *Rău.*

Coastele îmi urlă de durere, de fiecare dată când tușesc, îmi iese și mai mult aer din plămâni, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

Într-un târziu izbutesc să recapăt o brumă de control, dar...

Totul se rotește în jurul meu, marginile câmpului vizual mi se întunecă.

Mă împleticesc speriat, întorcând capul aiurea, când într-o parte, când în alta, și încerc să mă concentrez asupra ușii roșii, a pardoselei, a *ceva*, a orice. Mă uit la mâinile mele și mă silesc să alung întunecimea, să văd din nou lumea din jur, căci știu că golul de dincolo de marginea acoperișului e la numai o palmă distanță.

CAPITOLUL 5

STELLA

Împing ușa spre casa scării și-mi închei nasturii gecii năpustindu-mă pe scările spre acoperiș. Inima îmi bubuie atât de tare în urechi, încât abia dacă-mi aud pașii în vreme ce urc treptele în goană.

Cred că e nebun.

Îl tot văd stând acolo, la marginea acoperișului, gata să cadă cale de șapte etaje, cu spaima înscrisă pe fiecare trăsătură a chipului. Și nici urmă de grimasa de mai devreme, plină de încredere în sine.

Cu respirația șuierătoare, trec de etajul cinci și mă opresc o clipă ca să-mi recapăt suflul, strângând în palmele umede balustrada metalică. Mă uit în sus pe casa scării, spre ultimul etaj, ametită, simțind cum gâtul îmi arde. N-am avut timp nici măcar să-mi iau respiratorul portabil. Încă două etaje. Încă două. Mă forțez să urc mai departe, și picioarele mi se mișcă la comandă: stângul, dreptul, stângul, dreptul.

În sfârșit, zăresc ușa care dă spre acoperiș, întredeschisă sub dispozitivul roșu de alarmă gata să se declanșeze.

Ezit, uitându-mă de la alarmă la ușă și înapoi. De ce nu s-a declanșat când a deschis el ușa? Să fie defectă?

Și atunci văd: o bancnotă de un dolar, împăturită, care blochează comutatorul, împiedicând alarma să sune și să-i avertizeze pe toți cei din spital că un smintit cu fibroză chistică și tendințe autodistructive își face veacul pe acoperiș.

Clatin din cap. O fi el smintit, dar e isteț.

Ușa e proptită cu un portofel și trec pragul cât pot de repede, asigurându-mă că hârtia de un dolar rămâne la locul ei, pe comutator. Mă opresc brusc și respir cu adevărat pentru prima dată după ce am urcat patruzeci și opt de trepte. Mă uit în capătul opus al acoperișului și constat cu ușurare că Will s-a îndepărtat suficient de margine, că nu s-a prăbușit și n-a murit. Se întoarce și mă privește cum respir șuierat; are o expresie surprinsă. Îmi strâng mai bine fularul roșu împotriva aerului rece care îmi îngheață fața și gâtul, mă uit peste umăr să văd dacă portofelul e încă proptit în ușă și mă reped la el.

– Ai chef să mori? îl întreb oprindu-mă la distanța mai mult decât suficientă de opt pași; o fi având el un asemenea chef, însă eu, n-am.

Nasul și obrajii îi sunt roșii de frig, și un strat fin de zăpadă i s-a așternut în părul castaniu ondulat și pe gluga hanoracului vișiniu. Când arată așa, mai că îmi vine a crede că nu-i un idiot iremediabil.

Dar pe urmă începe iar să vorbească.

Ridică din umeri nepăsător și face un semn peste marginea acoperișului, spre strada de dedesubt.

– Plămânii mei sunt paradiți. Așa că am de gând să admir priveliștea cât încă mai pot.

Ce poetic!

De ce m-aș fi așteptat la altceva din partea lui?

Mă uit dincolo de el, spre silueta scânteietoare a orașului departe în zare, la luminițele de sărbători care împodobesc fiecare creangă a fiecărui copac, mai strălucitoare ca niciodată, readucând la viață parcul de dedesubt. Unele sunt întinse de la un copac la altul, formând o ghirlandă ca de poveste, pe sub care poți să te plimbi, pierdut în admirație.

În toți anii pe care i-am petrecut aici, eu n-am fost niciodată pe acoperiș. Tremurând, îmi strâng jacheta mai bine, mă cuprind singură cu brațele și-mi întorc privirea spre el.

– Oricât ar fi de frumoasă priveliștea, de ce ai vrea să riști să cazi în gol cale de șapte etaje? Replic, întrebându-mă sincer ce-o fi în mintea cuiva cu plămânii bolnavi ca să urce pe acoperiș în toiul iernii.

Ochii albaștri i se aprind cu o lumină care îmi face inima să palpite.

– Ai văzut vreodată Parisul de la înălțime, Stella? Sau Roma? Ori orașul ăsta, măcar? Fiindcă e singurul lucru care face ca toată porcăria asta de tratament să pară insignifiantă.

– Porcăria asta de tratament?! exclam făcând doi pași spre el – până la șase pași distanță: limita. Porcăria asta de tratament e ceea ce ne ține în viață!

El pufnește și își dă ochii peste cap.

– Porcăria asta de tratament e ceea ce ne împiedică să fim și noi acolo, jos, și să trăim cu adevărat.

Simt cum sângele începe să-mi clocotească.

– Ai habar cât de norocos ești să fii inclus în testele clinice? Dar tu privești totul ca și când ți s-ar cuveni și gata. Ești un băiat de bani gata răzgâiat și privilegiat.

– Stai puțin, de unde știi tu de testele clinice? Ai pus întrebări despre mine?

Îi ignor întrebările și turui mai departe:

– Dacă nu-ți pasă, renunță și gata! Lasă altcuiva locul în teste! Cuiva care vrea să trăiască.

Mă uit la el și la ninsoarea care cade între noi, dispărând când ajunge în praful de pe pardoseală. Ne privim tăcuți o clipă, după care el ridică din umeri, cu o expresie impenetrabilă. Și face un pas în spate, spre margine.

– Ai dreptate. Adică, oricum sunt pe moarte.

Mijesc ochii spre el. N-ar face una ca asta, nu-i așa?

Un alt pas în spate. Și încă unul. Zăpada proaspăt așternută îi scrâșnește sub picioare. Nu-și desprinde privirea de pe fața mea, sfidându-mă să spun ceva, să-l opresc, provocându-mă să strig la el.

Mai aproape. La câteva palme de margine.

Sughiț de surpriză, și frigul îmi irită plămânii.

El își trece un picior peste buza acoperișului, și aerul rece îmi pune o gheară în gât. Nu se poate!

– Will! Nu! Oprește-te! strig și fac un pas spre el, auzindu-mi inima cum bubuie.

Încremenește, cu un picior în aer. Încă un pas și ar fi căzut. Încă un pas și ar fi...

Ne uităm unul la altul în tăcere, și ochii lui albaștri au o privire curioasă, interesată. Pe urmă începe să râdă, tare, guttural și dezlănțuit, într-un fel atât de familiar, încât se simte ca atunci când te apeși pe o vânătaie.

– Ah, Doamne! Expresia de pe figura ta era neprețuită. „Will! Nu! Oprește-te!", mă maimuțărește apoi.

– Tu îți bați joc de mine? De ce-ai face una ca asta? Să cazi de aici și să mori nu-i o glumă!

Tremur din tot corpul. Îmi înfig unghiile în palme, încercând să-mi opresc dârdâiala, și mă întorc cu spatele la el.

– Ei, haide, Stella! strigă în urma mea. Mă prosteam și eu.

Deschid ușa roșie și pășesc peste portofel, nerăbdătoare să pun o distanță cât mai mare între noi. De ce m-am mai obosit? De ce am urcat patru etaje ca să mă asigur că e bine? Cobor în fugă primele trepte și atunci îmi dau seama: am uitat să-mi pun masca.

Iar eu nu uit asta niciodată.

Încetinesc și mă opresc apoi, când îmi vine o idee. Urc înapoi până la ușă și trag încetișor bancnota de pe comutatorul alarmei, o îndes în buzunar și o zbughesc pe scări în jos, până la etajul trei.

Mă reazem o clipă de peretele din cărămidă ca să-mi recapăt răsuflarea, după care îmi scot geaca și fularul, deschid ușa și mă îndrept spre rezerva mea, ca și când aș fi fost doar până la STIN. Undeva în depărtare, alarma de pe acoperiș începe să urle când Will deschide ușa ca să intre înapoi, răsunând asurzitor pe casa scării și reverberând pe culoare.

Nu pot să nu zâmbesc.

Julie azvârle dosarul unui pacient pe biroul din oficiul asistentelor, clatină din cap și murmură ca pentru sine:

– Pe acoperiș, Will? Serios?

Mă bucur să știu că nu sunt singura pe care o scoate din sărite.

• • •

Mă uit pe fereastră la ninsoarea care cade sub strălucirea fluorescentă a luminii din curte, în liniștea care s-a lăsat în sfârșit pe hol, după o oră de mustrări la adresa lui Will. Arunc o privire la ceas și văd că e doar ora opt, ceea ce înseamnă că mai am destul timp înainte să mă culc, ca să lucrez la numărul 14 de pe lista mea cu lucruri de făcut, „Pregătește aplicația pentru testare beta", și deopotrivă la numărul 15, „Completează tabelul de dozaje pentru diabet".

Înainte să încep, intru scurt pe Facebook, unde îmi apare o notificare cu roșu – o invitație la petrecerea de pe plajă de vinerea asta, în Cabo. Deschid pagina și constat că au folosit descrierea pe care o făcusem eu pe când organizam excursia, și nu știu dacă asta mă ajută să mă simt mai bine sau dimpotrivă. Derulez lista celor care participă și văd fotografia Camilei, a Myei și a lui Mason (acum fără Brooke), urmate de pozele altor șase colegi de școală care au răspuns deja cu „da".

Începe să-mi sune iPad-ul: un apel prin FaceTime de la Camila. Parcă ar fi știut că mă gândeam la ele. Zâmbesc și accept, clipind aproape orbită când lumina vie a soarelui de pe plaja pe care sunt ele explodează pe ecranul tabletei.

– În regulă, declar oficial că sunt invidioasă! exclam când în imagine apare fața bronzată a Camilei.

Mya se întinde și își ițește capul cârlionțat peste umărul ei. Poartă costumul de baie cu buline, dintr-o piesă, pe care am ajutat-o eu să-l aleagă, însă e clar că n-are timp de politețuri.

– E vreun tip drăguț pe-acolo? Și să nu-ndrăznești să spui...

– „Doar Poe", rostim la unison.

Camila ridică din umeri și își așază mai bine ochelarii pe nas.

– Poe se pune. E DRĂGUȚ!

Mya pufnește și-i dă un ghiont:

– Și e mie-n sută neinteresat de tine, Camila.

După ce o lovește în joacă peste braț, Camila încremenește, uitându-se fix la mine.

– Ah, Doamne! Chiar e? Stella, chiar e vreun tip drăguț acolo?

Dau ochii peste cap.

– Drăguț *nu* e.

– Hi-hi! se hlizesc ele încântate, și simt parcă salva de întrebări pe care se pregătesc s-o lanseze către mine.

– Tre' să-nchid acum! Vorbim mâine!

Și, în timp ce ele protestează, închei apelul. Cele petrecute pe acoperiș sunt încă prea proaspete și prea bizare ca să vorbesc despre ele. Pagina cu petrecerea pe plajă de la Cabo revine pe ecran. Zăbovesc cu cursorul pe „Nu merg", dar încă nu pot să apăs, așa că închid pagina și accesez programul Visual Studio.

Deschid proiectul la care lucram și încep să navighez printre șiruri și linii de cod, simțind deja cum mușchii mi se relaxează. Găsesc o eroare pe linia 27, unde am pus un „c" în loc de „x" ca variabilă, și un semn = lipsă pe linia 182, dar, în afară de ele, aplicația

pare în sfârșit gata pentru testarea beta. Aproape că nu-mi vine să cred. O să sărbătoresc mai târziu cu un bol de budincă.

Încerc să trec la cealaltă activitate, să completez tabelul de dozaje pentru diabet în fișa cu cele mai răspândite afecțiuni cronice, în funcție de vârstă, greutate corporală și medicație. Dar în scurt timp mă pomenesc privind în gol coloanele necompletate, răpăind cu degetele pe marginea computerului, cu mintea pierdută în visare.

„Concentrează-te!"

Iau carnetul, tai numărul 14 și încerc să-mi recapăt senzația de calm care mă cuprinde în mod obișnuit după ce termin câte o activitate din listă, dar nu reușesc. Rămân nemișcată cu creionul deasupra numărului 15, uitându-mă de la coloanele și șirurile goale la titlul „Tabel de dozaje complete pentru diabet".

Neterminat. Uf!

Arunc carnetul pe pat, în vreme ce agitația și tulburarea pun stăpânire pe mine. Mă ridic, mă duc la fereastră și dau la o parte storurile.

Privesc spre acoperiș, spre locul în care se aflase Will ceva mai devreme. Știu că s-a purtat așa cum îi e felul atunci când a urcat acolo, dar nu-mi imaginasem accesele de tuse și nesiguranța. Sau frica.

Domnul „Moartea vine pentru toți" n-a vrut, de fapt, să moară.

Fără astâmpăr, mă duc la căruciorul cu medicamente, sperând să mă mai liniștesc dacă trec la articolul „Doctorii înainte de culcare" de pe listă. Răpăi cu degetele pe metalul cărucioruluișiprivesc

marea de flacoane, apoi ridic iar ochii spre acoperiș, revenind în cele din urmă la flacoane.

Oare își urmează măcar tratamentele?

Probabil că Barb îl poate obliga să-și ia majoritatea medicamentelor, însă nici ea nu poate fi lângă el la fiecare doză. Poate să-i pună vesta Afflo, dar n-are cum să se asigure că o ține pe el o jumătate de oră.

Probabil că nu-și urmează toate tratamentele.

Încerc să-mi recapitulez pastilele în ordinea în care le iau, rearanjându-le pe cărucior, și numele lor încep să se confunde. În loc să mă simt mai liniștită, sunt tot mai frustrată, și furia îmi strânge tâmplele.

Mă lupt cu capacul unui fluidizant de mucus, apăsându-l cu toată puterea și încercând să-l răsucesc.

Nu vreau ca Will să moară.

Gândul ăsta urcă muntele frustrărilor și înfige un steag în vârful lui, limpede și pregnant, și atât de surprinzător pentru mine, încât nici eu nu înțeleg. Îl văd mereu apropiindu-se de marginea acoperișului. Și cu toate că e cel mai nesuferit...

„Nu vreau ca Will să moară."

Răsucesc capacul cu forță, el se desface brusc, și pastilele se revarsă pe cărucior. Înfuriată, arunc sticluța din mână, și pastilele saltă iar.

– La naiba!

CAPITOLUL 6

WILL

Deschid ușa rezervei, mirat s-o văd pe Stella lipită cu spatele de peretele opus al culoarului. După cascadoria mea de ieri, credeam că va sta departe de mine CEL PUȚIN o săptămână. Poartă vreo patru măști pe față și două perechi de mănuși, și degetele ei strâng cu putere balustrada de pe perete. Când se mișcă, simt parfum de levănțică.

Miroase plăcut. Probabil că nasul meu jinduiește la orice altceva decât la mirosul de dezinfectant.

Rânjesc.

– Ce, ești cumva proctologul meu?

Îmi aruncă ceea ce, după cât pot vedea din fața ei, bănuiesc că e o privire înghețată, întinzându-se ca să tragă cu ochiul în camera mea. Mă uit în spate, ca să-mi dau seama ce vrea să vadă. Cărțile de artă, vesta Afflo atârnată pe marginea patului, unde am trântit-o după ce a plecat Barb, caietul de schițe deschis pe masă – cam asta-i tot.

– Știam eu, zice ea într-un târziu, de parcă ar confirma rezolvarea cine știe cărui mare mister à la Sherlock Holmes. Dă-mi să-ți văd regimul terapeutic!

– Glumești, nu-i așa?

Ne uităm unul la altul. Ochii ei căprui aruncă spre mine adevărate pumnale, iar eu mă străduiesc s-o țintuiesc cu o privire la fel de intimidantă. Dar sunt groaznic de plictisit, și curiozitatea are câștig de cauză. Ridic ochii a exasperare și mă întorc să scormonesc prin cameră în căutarea foii de hârtie aflate probabil la gunoi pe undeva.

Împing într-o parte niște reviste și verific sub pat. Răsfoiesc caietul de schițe și așa, de amorul artei, caut chiar și sub pernă, însă nici urmă de ea.

Îmi îndrept spatele și clatin din cap.

– Nu-l găsesc. Regrete. Salutare și n-am cuvinte!

Ea nu se dă dusă. Își încrucișează sfidătoare brațele și refuză să plece.

Văd apoi carnețelul mic de schițe pus pe comodă, iar în el, frumos împăturit și abia vizibil dintre ultimele pagini, e regimul terapeutic.

Probabil că mama l-a ascuns acolo, ca să nu ajungă în coșul de gunoi.

Îl iau, mă duc spre ușă și i-l întind:

– Nu c-ar fi totuși treaba ta...

Ea îmi smulge hârtia și se lipește iar cu spatele de perete. O văd uitându-se furioasă la șirurile și coloanele pe care le-am transformat într-o caricatură cam idioată, imitând un nivel al jocului video

Donkey Kong, în vreme ce mama discuta cu doamna doctor Hamid. Scări desenate deasupra informațiilor privind dozele, butoaie care zburdă printre numele medicamentelor, domnița în pericol strigând „AJUTOR!" în colțul din stânga, lângă numele meu. Isteț, nu?

– Ce e...? Cum ai putut să...? De ce?

Evident că ei nu i se pare isteț.

– Așa arată un anevrism? S-o chem pe Julie?

Îmi aruncă hârtia înapoi, neagră de enervare.

– Hei! exclam și ridic mâinile în aer. Am priceput că te roade rău un soi de complex al eroului hotărât să salveze lumea, dar nu mă amesteca și pe mine în el.

Ea clatină din cap.

– Will, tratamentele astea nu sunt opționale. *Medicamentele* nu sunt opționale.

– Motiv pentru care, probabil, mi le îndeasă toți pe gât.

Sincer să fiu, totul poate fi opțional, dacă te dovedești suficient de creativ.

Ea clatină iar din cap, după care ridică din umeri cu exasperare și pleacă furtunos.

– Mă scoți din minți!

În minte îmi revin, spre surprinderea mea, cuvintele rostite mai devreme de doamna doctor: „Să nu te apropii de ei cât să-i poți atinge! Pentru siguranța lor și a ta". Smulg o mască dintr-o cutie nouă, pe care Julie mi-a lăsat-o la ușă, și o iau la fugă după ea.

Din rezerva 310, un băiat scund, cu părul castaniu, nasul ascuțit și pometii prea clar definiți se uită curios la mine, pe sub sprâncenele arcuite, în timp ce alerg pe urmele Stellei spre lift.

Ea ajunge acolo înaintea mea, pășește în cabină și se întoarce spre mine, apăsând în aceeași clipă butonul de comandă. Dau să intru și eu, dar ea ridică palma în aer.

– Șase pași.

„La naiba!"

Ușile se închid, iar eu bat din picior nerăbdător, apăsând întruna butonul în timp ce mă uit cum liftul urcă până la etajul cinci și apoi coboară lent. Arunc o privire neliniștită spre oficiul asistentelor, unde nu se vede nimeni, și urc repede, apăsând butonul de închidere a ușilor. Mă uit la propria reflexie în pereții de inox ai liftului și-mi amintesc de masca din buzunar, pe care mi-o pun la gură și nas în timp ce urc spre etajul cinci. Ce tâmpenie! De ce mă țin totuși după această Barb Junior?

Cu un ding, ușa se deschide fără grabă, și pornesc cu pas întins pe hol și apoi peste podul către intrarea de est spre STIN, ferindu-mă de câțiva medici întâlniți în drum. Fiecare se duce în treaba lui însă, așa că nu mă oprește nimeni. Împing ușor ușa și mă uit o clipă la Stella. Dau să întreb ce mama naibii a fost asta, dar observ că are o expresie sumbră. Serioasă. Mă opresc la o distanță sigură și-i urmăresc privirea îndreptată spre bebelușul care e mai degrabă o mogâldeață de tuburi și fire.

Văd pieptul mic cum urcă și coboară cu greu, chinuindu-se să respire. Îmi simt și eu bătăile inimii și plămânii slabi care se străduiesc să se umple cu aer după goana nebună prin spital.

– Luptă pentru viața ei, spune Stella într-un târziu, întâlnindu-mi privirea reflectată în geam. Nu știe nici ce-o așteaptă,

nici de ce luptă. E doar... un instinct, Will. Instinctul de a lupta. De a trăi.

Instinct...

Eu mi-am pierdut instinctul ăsta cu mult timp în urmă. Poate că în al cincizecilea spital, în Berlin. Poate cu opt luni în urmă, când am contractat *B. cepacia* și numele mi-a fost șters de pe lista pentru transplant. Sunt mai multe posibilități.

Îmi încleștez dinții.

– Uite ce-i, nu sunt tipul potrivit pentru micul tău discurs însuflețitor...

– Te rog! mă întrerupe ea răsucindu-se spre mine cu o doză surprinzătoare de disperare în privire. Am nevoie să-ți urmezi regimul terapeutic. Cu strictețe și complet.

– Nu cred c-am înțeles bine. Ai zis cumva... „te rog"? întreb, încercând să spulber seriozitatea dialogului.

Dar expresia ei nu se schimbă. Clatin din cap și mă apropii de ea, însă nu prea mult. Ceva se întâmplă aici.

– Bun, care-i clenciul, de fapt? Promit că n-o să râd!

Trage adânc aer în piept și face doi pași înapoi, după singurul meu pas înainte.

– Am... probleme cu controlul. Trebuie să știu că totul e în ordine.

– Și? Ce-are asta de-a face cu mine?

– Știu că nu-ți urmezi tratamentul, replică ea și se sprijină de sticlă, uitându-se la mine. Și asta mă dă peste cap. Rău.

Îmi dreg glasul privind dincolo de ea, la bebelușul mic și neajutorat de dincolo de geam. Simt o împunsătură de vinovăție, deși e total lipsită de sens.

– Mda, ce să zic, m-aș bucura să te ajut. Dar ceea ce-mi ceri... continui eu clătinând din cap și ridicând din umeri, după care adaug: Ăăă, nu știu cum s-o fac.

– Aiurea, Will! exclamă ea și bate din picior. Toți fibrochisticii știu cum să-și administreze tratamentul. Devenim cu toții, practic, doctori înainte să împlinim doisprezece ani.

– Chiar și noi, băieții de bani gata răzgâiați și privilegiați? ripostez smulgându-mi masca de pe față.

Comentariul meu n-o amuză deloc, iar expresia frustrată și necăjită nu i se schimbă. Nu știu care-i, de fapt, buba, dar e evident că o roade. E ceva mai mult decât o problemă de control. Inspir adânc și las gluma la o parte.

– Chiar vorbești serios? Eu te dau peste cap?

Nu răspunde, și stăm amândoi privindu-ne în tăcere. Ceva care aduce a înțelegere reciprocă se așterne între noi. Într-un târziu, mă trag cu un pas înapoi și-mi pun masca la loc, în chip de ramură de măslin, rezemându-mă de perete.

– Bine, în regulă, adaug fără să-mi iau ochii de la ea. Și, dacă sunt de acord, mie ce-mi iese?

Mijește ochii și își strânge hanoracul cenușiu mai aproape de corp. Mă uit la ea, la felul cum îi cade părul în jurul umerilor, la felul cum în privire i se reflectă tot ceea ce simte.

– Vreau să te desenez, continui fără să mă pot stăpâni.

– Ce? exclamă ea și clatină din cap cu fermitate. Nu.

– De ce nu? Ești frumoasă.

Drace! Asta mi-a scăpat. Se uită la mine surprinsă și – dacă nu cumva-mi imaginez doar – puțintel mulțumită.

– Îți mulțumesc, dar în niciun caz.

Ridic din umeri și pornesc spre ușă.

– În cazul ăsta, spun, nu batem palma.

– Nu poți să arăți și tu puțină disciplină? Să te ții de regimul terapeutic? Nici măcar ca să-ți salvezi viața?

Mă opresc locului și întorc capul spre ea. Nu pricepe.

– *Nimic* n-o să-mi salveze mie viața, Stella. Și nici pe a ta, îi spun și-mi continui drumul pe culoar, adăugând peste umăr: Fiecare, în lumea asta, respiră aer de împrumut.

Deschid ușa și mă pregătesc să ies, când glasul ei răsună în spate:

– Uf, bine!

Mă răsucesc șocat, și ușa se închide.

– Dar fără nuduri, precizează ea.

Și-a scos masca, și-i văd buzele schițând un zâmbet. Primul pe care mi-l dăruiește. Cred că e o glumă.

Stella Grant glumește.

Râd și clatin din cap.

– Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să găsești tu o cale să alungi toată plăcerea din chestia asta.

– Și nu pozez ore întregi, adaugă întorcând privirea spre bebelușul prematur, cu o expresie dintr-odată serioasă. Iar regimul tău terapeutic... Facem în felul meu.

– În regulă, accept știind că orice înțelege ea prin „felul ei" va fi o pacoste uriașă. Aș zice să batem palma, dar...

– Ce amuzant! replică ea uitându-se la mine și făcându-mi apoi semn spre ușă. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ți iei în rezervă un cărucior de medicamente.

Salut milităreste.

– S-a înțeles. Cărucior de medicamente în rezervă.

Deschid ușa și etalez un zâmbet larg care rezistă tot drumul până la lift. Îmi scot telefonul și-i trimit lui Jason un SMS: „Fii atent aici, amice: armistițiu cu fata despre care ți-am spus".

L-a distrat teribil tot ce i-am povestit despre ea. A râs cu lacrimi când a auzit despre incidentul de ieri cu ușa de pe acoperiș.

Răspunsul lui vine când liftul se oprește la etajul al treilea: „Arăți bine, de-aia. În niciun caz datorită personalității tale șarmante".

Pun telefonul la loc în buzunar și scot capul din lift, să mă asigur că oficiul asistentelor e tot pustiu înainte să cobor. Tresar când un bufnet sonor răsună din spatele unei uși deschise.

– Au! La dracu'! se aude o voce dinăuntru.

Mă uit și-l văd pe tipul cu păr închis la culoare, de mai devreme, îmbrăcat cu pantaloni de pijama și un tricou cu sigla Food Network. E întins pe podea, lângă un skateboard răsturnat, și se freacă în cot.

– Salut! zice el ridicându-se și luându-și skateboardul de jos. Ai ratat spectacolul.

– Faci figuri aici, înăuntru?

El ridică din umeri.

– Nu-i loc mai bun să-ți rupi un picior. Și-n plus, Barb tocmai a ieșit din tură.

Bună observație!

– Nu pot să te contrazic. Râd și flutur din mână. Eu sunt Will.

– Poe, se prezintă el zâmbind.

Luăm câte un scaun și ne așezăm, fiecare în fața ușii de la rezerva lui. E plăcut să stau de vorbă cu cineva care nu e furios pe mine tot timpul.

– Deci ce te aduce la Saint Grace? Nu te-am mai văzut pe aici până acum. Eu și Stell îi cam cunoaștem pe toți cei care vin în spitalul ăsta.

„Stell". Sunt apropiați, deci?

Îmi las scaunul pe spate, rezemat de tocul ușii, și încerc să lansez bomba *B. cepacia* pe un ton cât mai nonșalant cu putință:

– Test experimental pentru *B. cepacia*.

De obicei evit să le spun asta altor fibrochistici, fiindcă pe urmă au grijă să se ferească de mine ca de ciumă.

El face ochii mari, dar nu se îndepărtează nici cu un centimetru. Se mărginește să ruleze skateboardul înainte și-napoi, sub talpă.

– *B. cepacia*? Nasol. De cât timp o ai?

– Cam de opt luni.

Îmi amintesc cum mergeam într-o dimineață și respiram mai greu ca de obicei, iar după aceea am început să tușesc fără să mă pot opri. Obsedată de când mă știu de fiecare răsuflare a mea, mama m-a dus imediat la spital pentru niște analize. Încă îi aud tocurile țăcănind sonor în spatele tărgii mele, o aud dând comenzi în stânga și-n dreapta, de parcă ea era șefa clinicii.

Mi se păruse obsesivă cu mult înainte să primim rezultatele analizelor. Întotdeauna reacționa exagerat de fiecare dată când tușeam sau când mi se tăia răsuflarea, oprindu-mă să mă duc la

școală sau obligându-mă să-mi anulez planurile ca să mergem la consultațiile programate la medic ori la spital fără niciun motiv.

Îmi amintesc când eram la o oră obligatorie de cor în clasa a treia și am tușit în toiul interpretării noastre jalnice a unui cântec. A oprit efectiv concertul acolo pe loc, în mijlocul melodiei, și m-a târât de pe scenă ca să mergem la un consult.

Dar nu mi-aș fi închipuit că o dusesem bine până atunci. Acum situația e mult mai rea. Spital după spital, testare experimentală după testare experimentală. În fiecare săptămână, o nouă încercare de a remedia problema, de a vindeca incurabilul. Un minut fără un ac intravenos sau fără a discuta despre următorul pas e un minut pierdut.

Dar nimic nu mă va aduce înapoi pe lista de așteptare pentru transplant. Și, cu fiecare săptămână pe care o irosim, funcția mea pulmonară se duce și ea.

– S-a răspândit teribil de repede, îi spun eu lui Poe, aplecându-mă astfel încât picioarele din față ale scaunului să revină la loc pe podea. Eram în capul listei pentru transplant, dar după un simplu exsudat faringian... Îmi dreg glasul și încerc să nu-mi arăt dezamăgirea, așa că adaug: Nu mai contează.

N-are rost să mă gândesc la ce-ar fi putut fi.

Poe pufnește.

– Hm, sunt *sigur* că atitudinea asta – îmi imită ridicatul din umeri și datul părului pe spate – e cea care o scoate din minți pe Stella.

– Se pare că o cunoști bine. Dar ce-i chestia asta, de fapt? Zicea că e o maniacă a controlului, însă...

– Spune-i cum vrei, dar Stella are toate țiglele pe casă. În mod cert, continuă el, renunțând să-și mai plimbe skateboardul sub talpă și zâmbind larg, pe mine mă ține pe linia de plutire.

– Îi place să facă pe șefa.

– Aiurea. Chiar e șefa, mă contrazice Poe și, din expresia lui, îmi dau seama că vorbește serios. Frate, a fost alături de mine la bine și la greu.

Acum m-a făcut curios. Mă uit la el printre pleoape și-l întreb:

– Voi doi ați... vreodată?

– Dacă am fost împreună? replică el și, lăsându-și capul pe spate, începe să râdă. Ah, la naiba! În niciun caz! Nu, nu, nu.

Mă uit la el ciudat. Fata e drăguță. Și e limpede că el ține la ea. Mult. Mi-e greu să cred că nici măcar n-a încercat să se dea la ea.

– Întâi de toate, suntem amândoi fibrochistici. Atingerile ies din discuție, îmi explică el, după care e rândul *lui* să mă privească precaut. În opinia mea, nu merită să mori pentru sex.

Pufnesc și clatin din cap. E clar că toată lumea de aici a făcut doar sex „în regulă". Dintr-un motiv sau altul, toți au impresia că, dacă ești bolnav sau ai o tulburare, ceva, devii automat un sfânt.

Ceea ce nu e decât un mare rahat.

Mie unul, FC chiar mi-a îmbunătățit viața sexuală. În plus, unul dintre avantajele faptului că mă mut de colo colo atât de des e acela că nu rămân niciodată într-un loc suficient timp ca să mă atașez emoțional. Jason pare rezonabil de fericit de când suspină alături de Hope, dar eu n-am nevoie de și mai multe aiureli în viața mea.

– În al doilea rând, mi-a fost toată viața cea mai bună prietenă, adaugă el, readucându-mă în prezent, și pot să jur că i s-au cam umezit ochii.

– Eu cred că o iubești, îl tachinez eu.

– Ah, la naiba, da. O ador de-a dreptul, zice Poe ca și cum ar fi fost la mintea cocoșului. Aș trece prin foc pentru ea. I-aș da plămânii mei, dacă ar fi buni de ceva.

Fir-ar! Încerc să nu iau în seamă gelozia care mi se zbate în piept.

– Atunci nu pricep. De ce...?

– Fiindcă nu e un *el*, mă întrerupe Poe.

Durează puțin până când îmi cade fisa, dar pe urmă încep să râd și clatin din cap.

– Ăsta da mod de-a bate șaua ca să priceapă iapa!

Nu știu bine de ce mă simt atât de ușurat. Mă uit la mica tablă de scris agățată de ușă, chiar deasupra lui, și văd o inimă mare desenată pe ea.

Dacă Stella încearcă să mă țină și pe mine în viață, înseamnă că nu mă urăște *total*, nu?

CAPITOLUL 7

STELLA

– Dați-mi doar zece minute! le spun și închid ușa, lăsându-i pe Will și pe Poe singuri pe hol.

Mă uit prin rezerva lui în timp ce aplicația mea se descarcă în telefonul lui, și văd că biletul pe care i l-am strecurat dimineață pe sub ușă e pus pe pat.

„Dă-mi un SMS când primești căruciorul de medicamente! (718)5553295. Trec în după-amiaza asta și aranjez totul."

Știam că o să fie dificil, mai cu seamă că Will și Barb nu sunt chiar cei mai buni prieteni, așa că ea nu l-ar fi susținut, însă el a trecut peste ea și a reușit s-o farmece pe doamna doctor Hamid. Iau biletul de pe pat și observ că a desenat pe margine o caricatură – pe Barb în obișnuita ei salopetă colorată, împingând un cărucior de medicamente și urlând: „SĂ NU MĂ FACI SĂ REGRET PASUL ĂSTA!"

Clatin din cap și zâmbesc ușor când pun biletul la loc și mă apropii de căruciorul de medicamente. Rearanjez câteva flacoane,

asigurându-mă încă o dată că toate sunt în ordinea cronologică în care le-am programat în aplicație, după ce i-am verificat de două ori regimul terapeutic transformat în Donkey Kong.

Mă uit încă o dată la computerul lui ca să văd cât mai durează descărcarea de pe linkul pe care i l-am trimis, făcând tot posibilul să nu respir mai mult decât e nevoie în rezerva lui doldora de *B. cepacia*.

Optzeci și opt la sută descărcat deja.

Tresar când aud un zgomot afară și iau repede mâna de pe tastatură, temându-mă că am fost prinsă. „Să nu fie Barb! Ah, să nu fie Barb!" Ar trebui să fi ieșit în pauza de masă, dar, dacă s-a întors deja ca să-și înceapă mai devreme turele de luni după-amiază, m-am ars.

Aud pașii lui Will în sus și-n jos, în sus și-n jos pe culoar, așa că mă apropii de ușă în vârful picioarelor și aproape că-mi lipesc urechea de tăblia ei. Dar răsuflu ușurată auzind doar glasurile lor.

– Ai dezinfectat totul, da? întreabă Poe.

– Sigur că da. De două ori, pentru mai multă siguranță, replică Will. La urma urmei, n-a fost ideea mea, știi?

Îmi așez mai bine halatul de izolare peste salopeta de unică folosință și deschid ușa, uitându-mă la ei de după ochelarii de protecție.

Poe se răsucește pe skateboard și se uită la mine.

– Mamă, Stella, ți-am zis cumva ce trăsnet arăți azi?

Și pentru a treia oară îi apucă pe amândoi râsul din cauza costumului meu de protecție improvizat. Mă încrunt la ei și pe urmă privesc în lungul culoarului.

– Tot liber drumul?

El se împinge cu piciorul liber pe placă și trece pe lângă oficiul asistentelor, uitându-se înăuntru, apoi ridică spre mine degetul mare.

– Grăbește-te, totuși!

– Aproape am terminat, îi anunț și intru înapoi în rezervă, închizând ușa după mine.

Cu ochii la căruciorul de medicamente, răsuflu mulțumită de meticulozitatea cu care am organizat totul. Pe urmă însă, văd biroul pe care stă laptopul lui și care e total... dezorganizat. Mă duc cu pas hotărât și iau un mănunchi de creioane colorate pe care le pun în suportul lor. Aranjez pe urmă revistele și caietele de desen, în ordinea mărimii, și în clipa aceea o foaie de hârtie cade din ele.

E o schiță cu un băiat care seamănă bine cu Will și care strânge în mâini două baloane, pentru ca aerul din ele să intre în plămânii lui dezumflați. Fața îi e roșie de efort și, când văd legenda de dedesubt, nu pot să nu zâmbesc: „Respiră doar!"

E bună, într-adevăr.

Întind mâna și trasez încet conturul plămânilor lui Will, așa cum fac cu desenul lui Abby. Degetul în mănușă mi se oprește pe figura lui, cu maxilarul bine definit, cu părul ciufulit, ochii albaștri și tricoul vișiniu pe care l-a purtat atunci, pe acoperiș.

Nu-i lipsește decât zâmbetul.

Mă uit în sus, pe perete, și văd că are un singur desen vechi, atârnat chiar deasupra patului. Iau o piuneză dintr-o cutie și prind dedesubt desenul cu el.

Laptopul piuie, și clipesc luată prin surprindere, trăgându-mi repede mâna de pe perete. Descărcarea e completă. Mă întorc, mă duc la birou și-i deconectez telefonul. Iau totul, deschid ușa și întind telefonul către Will cel în carne și oase.

El se apleacă să-l ia, așezându-și mai bine masca pe față cu mâna cealaltă.

– Am inventat o aplicație pentru bolile cronice. Cu scheme de tratament, îi explic și ridic din umeri. Te anunță când trebuie să-ți iei pastilele sau să faci un tratam...

– Ai *inventat* o aplicație? Adică chiar ai inventat-o tu? mă întrerupe el mirat, uitându-se când la mine, când la telefon, cu ochii albaștri măriți de uimire.

– Știre de ultimă oră: și fetele fac programare.

Telefonul îi piuie, și pe ecran apare un mic flacon animat.

– Ivacaftor. O sută cincizeci de miligrame, îi spun.

La naiba, deja mă simt mai bine!

Ridic din sprâncene spre Will, care de data asta mă privește cu o expresie deloc ironică. E impresionat. Perfect!

– Aplicația mea e atât de simplă, încât până și băieții se descurcă s-o utilizeze.

Și mă îndepărtez legănându-mi cu aplomb șoldurile inexistente, îndreptându-mă spre toaleta publică din celălalt capăt al etajului, cea pe care n-o folosește nimeni.

Luminile se aprind când închid ușa în urma mea. Îmi scot mănușile și trag câteva șervețele dezinfectante din coșul de lângă ușă, ștergându-mă pe mâini de trei ori. Răsuflu încet și dau jos

totul de pe mine: botoșii, masca, halatul și salopeta. Le indes în coș și pun capacul, după care dau fuga la chiuvetă.

Mă furnică pielea de parcă simt cum *B. cepacia* caută un locșor prin care să se strecoare în mine și să mă roadă din interior.

Rotesc robinetul, iar apa fierbinte curge cu zgomot. Îmi încleștez mâinile pe porțelanul neted și mă uit la mine în oglindă, așa cum sunt, doar în lenjeria de corp. Mă uit la cicatricile rămase pe piept și pe abdomen după atâtea operații, la coastele care mi se văd prin piele când respir, la claviculele care par și mai proeminente în lumina scăzută a băii. Roșeața din jurul tubului gastric a devenit mai intensă, și e limpede că se coace o infecție.

Sunt prea slabă, prea speriată, prea... Îmi întâlnesc în oglindă ochii căprui.

De ce o vrea Will să mă deseneze?

Glasul lui îmi revine în memorie, când mi-a spus că sunt frumoasă. „Frumoasă." Cuvântul îmi face inima să tresară așa cum n-ar trebui.

Aburul începe să încețoșeze oglinda, și imaginea devine difuză. Îmi iau privirea de la ea și îmi pompez în căușul mâinii săpun lichid până când dă pe afară. Mă săpunesc bine pe mâini, pe brațe și pe față, după care mă clătesc cu grijă, iar apoi, pentru mai multă siguranță, îmi dau și cu gel igienizant pentru mâini.

Mă șterg și ridic capacul celui de-al doilea coș de gunoi, din care scot punga cu haine pe care am pus-o acolo în urmă cu o oră, înainte să mă duc în camera lui Will. Mă îmbrac și mă uit încă o dată în oglindă, apoi ies din toaletă cu grijă, după ce mă asigur că nu mă vede nimeni. Perfect, sunt ca nouă!

• • •

Întinsă în pat, mă uit cu lehamite la lista cu lucruri de făcut pentru luni, însă continui să-mi verific site-urile de socializare pe telefon. Deschid pagina de Instagram a Camilei și mă uit a mia oară cum face cu mâna veselă spre cameră dintr-un caiac, ținând telefonul deasupra capului ca să se vadă cum Mya trage tare la vâsle în spatele ei.

După operațiunea mea secretă în rezerva lui Will, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cufundată avid în lumea din Cabo, prin intermediul paginilor Instagram ale colegilor de clasă. Am făcut scufundări la mică adâncime în apele albastre și limpezi cu Melissa. Am mers cu barca împreună cu Jude să văd arcul de piatră de la Cabo San Lucas. M-am bronzat pe plajă alături de Brooke care nu părea să aibă inima deloc frântă.

Când sunt pe punctul de a lua totul de la capăt încă o dată, se aude un ciocănit, și Barb își strecoară capul pe ușă. Privirea i se oprește o clipă pe căruciorul cu medicamente, așa că sunt cam sigură ce urmează.

– Ai fost în rezerva lui Will? Interiorul lui îmi pare... foarte familiar.

Clatin din cap în semn că nu, n-am fost. Unul dintre avantajele faptului că sunt o mironosiță e acela că, probabil, Barb mă crede.

Sunt ușurată când laptopul îmi zbârnâie cu o notificare pe FaceTime, și fotografia lui Poe apare pe ecran. Încremenesc o clipă înainte să răspund, rugându-mă să nu spună vreun cuvânt despre Will, și răsucesc rapid computerul spre ușă.

– Uite cine s-a întors din pauza de prânz! îl anunț.

Din fericire, o zărește imediat pe Barb stând în prag și se abține de la orice comentariu.

– A! Bună, Barb! zice și își drege glasul.

Ea zâmbește când el începe să turuie despre pere flambate cu nu știu ce reducție. Mă uit cum trage încet ușa după ea, și inima îmi bubuie în urechi până când aud clanța închizându-se.

Răsuflu adânc, sub privirile lui Poe.

– Uite ce e! Înțeleg ce faci. Și e drăguț, spune el, și ochii lui îmi pătrund în suflet, ca întotdeauna. Dar chestia asta cu Will... Crezi că e într-adevăr cea mai bună idee? Adică, tu știi foarte bine ce presupune asta.

Ridic din umeri fiindcă are dreptate. Știu foarte bine ce presupune asta, nu-i așa? Dar știu la fel de bine și cum să fiu precaută.

– Sunt doar două săptămâni, după care o șterg de-aici. Din partea mea, atunci n-are decât să renunțe la tratament.

El ridică din sprâncene, cu o strâmbătură.

– Driblezi adevărul exact ca un senator. Abilă mișcare!

Are impresia că m-am *aprins* după Will. După cel mai sarcastic și mai enervant tip pe care l-am întâlnit vreodată, ca să nu zic și cel mai infecțios.

E timpul să schimb subiectul.

– Nu driblez nimic, îi spun. Tu ești expert la driblat.

– Asta ce vrea să-nsemne? ripostează mijind ochii, fiindcă știe el foarte bine cum stau lucrurile.

– Întreabă-l pe Michael!

Îmi ignoră însă replica și revine la subiectul anterior:

– *Te rog* să nu-mi spui că, în sfârșit, când te interesează și pe tine un tip, ți-ai găsit tocmai un fibrochistic!

– Poe, l-am ajutat doar cu cărucior ul de medicamente! Dacă îți dorești ca o persoană să trăiască, nu înseamnă că îți dorești persoana respectivă, replic exasperată.

Chiar nu sunt *interesată* de Will. N-am chef să mor. Și, dacă aș vrea să am ca iubit o secătură, aș găsi destule și fără FC. Totul e ridicol!

Nu vi se pare?

– Te cunosc bine, Stella. Pentru tine, organizarea căruciorului de medicamente e totuna cu preludiul.

Îmi studiază fața ca să vadă dacă mint cumva. Dar îmi ridic privirea în tavan și închid laptopul înainte ca vreunul dintre noi să-și poată da seama cum e cu minciuna.

– Există ceva ce se cheamă bune maniere! îl aud pe Poe strigând iritat la mine pe culoar, după care ușa camerei lui se închide cu un bufnet.

Telefonul îmi vibrează și, când mă uit, e un mesaj de la Will.

„Ceartă între porumbei?"

Stomacul mi se strânge din nou, dar strâmb din nas, gata să șterg mesajul, când pe ecran îmi apare alarma de la ora patru pentru vesta Afflo – un mic flacon animat care dansează. Îmi mușc buzele, știind că Will tocmai a primit aceeași notificare. Dar o să-i dea atenție oare?

CAPITOLUL 8

WILL

Colorez cu atenție părul și mă trag înapoi ca să mă uit la desenul pe care l-am făcut: cu o furcă în mână. Înclin din cap mulțumit, când telefonul începe să vibreze sonor pe masă, iar creioanele colorate zbârnâie ca într-un dans. E Stella. Pe FaceTime.

Mirat, pun pe pauză piesa Pink Floyd pe care o ascultam la computer și răspund.

– Știam eu! exclamă când chipul ei cu ochi mari apare pe ecran. Unde ți-e vesta Afflo? Trebuia s-o ții pe tine încă un sfert de oră. Și ți-ai luat creonul? Pariez că nu.

Imit o voce robotizată și-i spun:

– Ne pare rău, dar numărul pe care l-ați apelat a fost deconectat. Dacă ați accesat această înregistrare din greșeală...

– Nu pot să am încredere în tine, îmi taie ea macaroana. Așa că uite cum vom face! Ne luăm tratamentele împreună, ca să știu că le urmezi cu adevărat.

Îmi pun creionul după ureche, mimând nonșalanța.

– Știam eu, cauți mereu prilejuri să stai mai mult pe lângă mine.

Închide imediat, dar pot să jur că, pentru o secundă, am văzut-o zâmbind. Interesant!

• • •

Stăm pe Skype mai tot timpul în următoarele două zile și, în mod surprinzător, descopăr că nu se reduce totul la ordine lătrate. Îmi arată tehnica ei de a-și înghiți pastilele cu budincă de ciocolată. Care e de-a dreptul genială. Și delicioasă. Respirăm fiecare în nebulizatorul lui, ne primim tratamentele intravenoase, bifăm împreună medicamentele luate, în aplicația ei. Dar a avut dreptate în urmă cu câteva zile: cine știe de ce, faptul că eu îmi urmez regimul terapeutic o ajută să se relaxeze. Treptat, devine mai puțin încordată.

Și n-o să vă mint – chiar și după numai două zile îmi e mult mai ușor să mă ridic din pat dimineața. Și sigur respir mai bine.

E după-amiaza celei de-a doua zile și dau să-mi pun vesta Afflo, dar tresar surprins când Barb dă năvală pe ușă, gata pentru gâlceava obișnuită de la ora patru pe tema vestei. Ea are totdeauna câștig de cauză după ce amenință că mă trece la izolare, dar asta nu mă împiedică să-ncerc să mă fofilez.

Închid laptopul, întrerupând pe neașteptate dialogul pe Skype cu Stella, și timp de câteva momente ne privim în ochi în stilul consacrat al westernurilor clasice. Barb se uită de la vesta Afflo la mine, și duritatea feței i se topește, lăsând loc unei expresii șocate.

– Nu pot să-mi cred ochilor! Îți îmbrăcai vesta Afflo!

Ridic din umeri ca și când nu-i nicio mare chestie și trag cu ochiul la compresor ca să mă asigur că totul e conectat cum trebuie. Mie îmi pare în regulă, dar a trecut ceva vreme de când nu m-am mai ocupat singur de vestă.

– E ora patru, nu-i așa? replic dezinvolt.

Ea își dă ochii peste cap și mă fixează cu o privire dură.

– S-o ții pe tine atât cât trebuie! îmi spune și iese din cameră.

Abia dacă a închis ușa, că deschid laptopul și o apelez pe Stella pe Skype. Stau întins cu fața în jos pe pat, cu plosca roz într-o mână, pentru expectorație.

– Hei, îmi pare rău pentru întrerupere. Barb... încep să-i povestesc când răspunde, însă mă opresc când văd expresia amărâtă cu care se uită în telefon. Ai pățit ceva?

– Nu, zice uitându-se la mine și trăgând adânc aer în piept. Toți colegii mei de clasă sunt la Cabo, în tabăra de sfârșit de liceu.

Și întoarce telefonul spre mine, arătându-mi o fotografie de pe Instagram cu un grup de tineri în costume de baie, cu ochelari și pălării de soare, care pozează veseli pe nisipul plajei.

Ridică apoi din umeri și lasă telefonul jos. Îi aud vesta vibrând în ritm cu a mea.

– Sunt doar puțin necăjită fiindcă nu-s și eu acolo.

– Înțeleg, spun cu gândul la Hope și Jason și la tot ce am ratat în lunile care au trecut, trăind și eu la mâna a doua, prin mesajele și postările lor pe rețelele sociale.

– Și anul ăsta tot eu am organizat totul, zice ea.

Ceea ce nu mă miră deloc. Probabil și-a planificat și organizat fiecare pas pe care l-a făcut vreodată.

– Dar părinții tăi? Te-ar fi lăsat să mergi? întreb curios.

Chiar și înainte de *B. cepacia*, mama nici n-ar fi vrut să audă. Întotdeauna, pentru mine, vacanțele școlare au fost dedicate acelor și înțepăturilor.

Ea încuviințează, mirată de întrebarea mea.

– Sigur că da. Dacă aș fi fost suficient de sănătoasă. Ai tăi nu ți-ar fi dat voie?

– Nuu, normal. Poate doar dacă ar fi existat acolo un spital și cine știe ce tratament revoluționar cu celule stem pentru *B. cepacia*. Mă ridic în șezut și scuip un gogoloi de mucus în ploscă. Pe urmă, cu o strâmbătură, mă întind la loc. Îmi amintesc de ce-mi tot scoteam vesta înainte să-și poată face efectul. Și-n plus, continui, am fost deja acolo. E splendid.

– Ai fost? Și cum e? întreabă ea avidă, trăgându-și laptopul mai aproape.

Amintirile neclare încep să mi se limpezească, și îl văd aievea pe tata stând lângă mine pe plajă, în timp ce apa ne clipocește la picioare și degetele ne zac înfipte în nisip.

– Da, am fost cu tata când eram mic, înainte ca el să plece.

Sunt prea absorbit de rememorare ca să-mi mai dau seama ce spun, însă cuvântul „tată" are o textură ciudată pe buzele mele.

De ce i-am spus asta? N-am mai povestit nimănui, niciodată. Cred că nici măcar n-am pomenit despre tata de ani întregi.

Ea deschide gura să replice, dar schimb repede subiectul, întorcându-mă la peisajul de la Cabo. Nu despre tata e vorba acum.

– Plajele sunt frumoase. Apa e limpede ca de cristal. În plus, toată lumea e foarte, foarte prietenoasă și de treabă. Văd cum

mâhnirea din privirea ei se adâncește, așa că adaug și ceva ce am aflat pe Travel Channel: Dar, frate, curenții sunt foarte puternici acolo! Nu poți să înoți aproape niciodată – exceptând, poate, o oră sau două pe zi. În cea mai mare parte a timpului te prăjești pe plajă, fiindcă în apă nu se poate intra.

– Serios? întreabă ea cu o mutră cam sceptică, dar recunoscătoare pentru încercarea mea de a o alina.

Înclin din cap energic și văd cum tristețea i se mai evaporă din ochi.

Continuăm să vibrăm la unison, și o tăcere confortabilă se așterne între noi. Întreruptă, normal, de câte un acces ocazional de tuse.

După ce terminăm cu vestele Afflo, Stella închide dialogul nostru ca s-o sune pe mama ei și să vadă ce-i mai fac prietenii la Cabo înainte. Promite să mă sune la timp pentru pastilele de seară. Orele trec lent fără chipul ei zâmbitor pe ecranul computerului. Îmi mănânc cina și mă uit la filmulețe pe YouTube, așa cum făceam ca să treacă timpul înainte de apariția Stellei, numai că acum totul îmi pare extrem de plictisitor. Orice-aș face, mă surprind întorcând privirea spre laptop, așteptând apelul pe Skype, în vreme ce secundele se scurg abia simțit.

Telefonul vibrează alături. Mă uit repede, însă e doar o notificare de la aplicația ei, care mă înștiințează că e timpul să-mi iau medicamentele de seară și să-mi pun tubul gastric. Arunc o privire spre noptieră, unde am pus budinca de ciocolată și pastilele pe care trebuie să le înghit.

Ca la un semnal, ecranul computerului se luminează și îndelung așteptatul apel al Stellei sosește.

Zăbovesc deasupra butonului de accept și-mi înăbuș un zâmbet în timp ce aștept câteva clipe înainte să răspund, bătând ușor cu degetele în trackpad. Apăs în sfârșit pe accept, mimez un căscat plictisit când fața ei apare pe ecran și arunc o privire indiferentă spre telefon.

– A venit deja timpul pentru doctoriile de seară?

Ea îmi zâmbește larg.

– Nu mă lua pe mine așa! Văd pastilele în spatele tău, pe noptieră.

Stânjenit, deschid gura să răspund, dar până la urmă clatin din cap și o las să marcheze un punct.

Ne luăm medicamentele împreună și apoi ne pregătim pungile tuburilor gastrice pentru seară. După ce turnăm în ele hrana lichidă, le atârnăm pe stative, atașăm tuburile și ajustăm viteza de pompare pentru perioada de somn. Eu cam bâjbâi cu al meu și arunc câte o privire la Stella ca să mă asigur că procedez cum trebuie. A trecut un minut de când am făcut-o de unul singur. După ce reglăm pompa ca să scoatem tot aerul dinăuntru, ne privim în timp ce hrana lichidă curge prin tub.

Încep să fluier melodia concursului *Jeopardy!*, ceea ce pe ea o face să izbucnească în râs.

– Nu te uita! îmi spune când lichidul ajunge la capătul tubului.

Și își ridică bluza doar atât cât să-și atașeze sonda gastrică.

Îmi întorc ochii ascunzându-mi un zâmbet, trag brusc aer în piept și mă aplec ca să-mi ridic la rândul meu cămașa și să prind tubul de branula fixată în abdomen.

Mă îndrept și-i surprind privirea în ecran.

– Fă o poză, că rezistă mai mult! îi spun trăgându-mi cămașa în jos, iar ea își dă ochii peste cap.

Obrajii ei au o foarte vagă nuanță de roz.

Mă așez pe pat și iau laptopul mai aproape. Stella cască și-și desface cocul, iar părul castaniu i se revarsă ușor pe umeri. Încerc să nu mă zgâiesc, însă chiar arată *bine*. Seamănă mai mult cu cea din clipurile ei video. Relaxată. Fericită.

– Ar trebui să dormi puțin, o sfătuiesc văzând cum se freacă la ochi, somnoroasă. Ai avut câteva zile pline dădăcindu-mă pe mine.

Ea râde și încuviințează din cap.

– Noapte bună, Will!

– Noapte bună, Stella!

Și, după ce ezit un moment, apăs butonul de încheiere a conversației și închid laptopul.

Mă întind pe pat, cu mâinile sub cap, și camera mi se pare deranjant de tăcută doar cu mine înăuntru. Dar, când mă răsucesc și aprind lumina, îmi dau seama, pentru prima dată de mult, mult timp, nu mă mai simt, de fapt, singur.

CAPITOLUL 9

STELLA

Doamna doctor Hamid se încruntă. Sprâncenele ei formează un unghi ascuțit când îmi ridic bluza și vede pielea infectată din jurul tubului gastric. Mă crispez când îmi atinge delicat zona roșie și inflamată, iar ea se scuză în fața reacției mele.

Când m-am trezit în dimineața asta, am observat că problema s-a agravat și că orificiul a început să supureze, așa că am chemat-o imediat.

După un minut, se ridică în picioare și răsuflă adânc.

– Hai să încercăm cu bactroban și să vedem cum mai arată peste o zi sau două! Poate reușim s-o anihilăm, nu?

Îmi las bluza în jos și o privesc cu îndoială. Sunt deja de o săptămână în spital și, cu toate că febra mi-a scăzut și durerea din gât mi-a trecut, infecția asta n-a făcut decât să se agraveze. Doamna doctor întinde mâna și mă strânge de braț, liniștitor. Sper totuși că are dreptate. Fiindcă altfel mă așteaptă operația. Iar

asta se bate cap în cap cu intenția mea de a *nu-i* îngrijora mai mult pe mama și pe tata.

Telefonul începe să-mi piuie. Mă uit la el, așteptându-mă să fie un apel de la Will, dar e un mesaj de la mama.

„Prânzul la bufet? Ne vedem în 15 min.?"

„Cincisprezece minute" înseamnă că e deja pe drum. Am evitat-o toată săptămâna, spunându-i că nu e nimic nou, că s-ar plictisi, dar de data asta nu mai acceptă un refuz. Îi scriu repede un „da" și oftez, după care mă ridic ca să mă schimb.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor.

Ea îmi zâmbește și pleacă.

– Să mă ții la curent, Stella! Barb te are și ea sub observație.

Îmbrac o pereche curată de colanți și un pulover, îmi notez să adaug bactrobanul în aplicație și ies din cameră, ducându-mă spre lift și pe urmă în Clădirea 2. Mama așteaptă deja în fața bufetului când ajung eu acolo. Părul îi e prins neglijent într-o coadă de cal și are cearcăne vinete sub ochi.

Pare mai slabă decât mine.

O îmbrățișez strâns, încercând să nu tresar când îmi atinge tubul gastric.

– Totul e-n regulă? mă întreabă privindu-mă cercetător.

Înclin din cap.

– Absolut în regulă! Tratamentele sunt floare la ureche. Deja respir mai bine. La tine e totul bine? replic eu, studiindu-i fața.

Ea încuviințează cu un zâmbet larg, care nu i se reflectă însă și în ochi.

– Da, totul e perfect.

Ne așezăm la rând și luăm, ca de obicei, salată Cesar pentru ea, un burger și un milkshake pentru mine, plus un platou cu cartofi prăjiți pe care să-i împărțim.

Găsim un loc în colț lângă ferestrele mari, la o distanță confortabilă de ceilalți. Mă uit afară în timp ce mâncăm și văd că ninge încă: un strat alb se așterne pe pământ. Sper ca mama să plece înainte ca vremea să se strice de tot.

Eu am terminat burgerul și trei sferturi din porția de cartofi în timpul cât îi ia ei să înghită de trei ori din salată. Mă uit cum plimbă mâncarea în farfurie, cu o expresie obosită. Arată ca și cum a stat iar pe Google până spre dimineață, citind pagină după pagină, articol după articol pe tema transplantului de plămâni.

Tata era singurul care putea s-o liniștească, s-o scoată din vârtejul temerilor cu o singură privire și s-o aline așa cum nimeni altcineva nu reușește.

– Regimul divorțului nu-ți prieste, mamă.

Ea se uită la mine mirată.

– Ce vrei să spui?

– Tu ești prea slabă. Tata ar cam trebui să facă o baie. Voi doi mă puneți în umbră!

„Nu pricepeți că aveți nevoie unul de celălalt?" aș vrea să-i strig.

Ea râde și pune mâna pe paharul meu de milkshake.

– Nu! exclam când ia o înghițitură demonstrativă.

Mă întind peste masă încercând să-i iau paharul, dar capacul zboară de la locul lui și lichidul ciocolatiu se revarsă pe amândouă. Pentru prima dată după mult timp, izbucnim într-un râs nestăpânit.

Mama ia un teanc de șervețele și mă șterge delicat pe față, și ochii i se umplu dintr-odată de lacrimi. Îi prind mâna într-a mea și mă încrunt.

– Mamă! Ce e?

– Mă uit la tine și mă gândesc... Mi-au zis că n-o să... bâiguie, apoi clatină din cap și îmi ia obrajii în palme, în timp ce lacrimile îi curg pe față. Dar iată-te! Ai crescut. Și ești minunată. Și le arăți tot timpul că s-au înșelat. Ia un șervețel și își șterge ochii, apoi adaugă: Nu știu ce m-aș face fără tine.

Simt cum îmi îngheață inima. „Nu știu ce m-aș face fără tine."

Înghit nodul din gât și-i strâng mâna încurajator, dar gândul îmi zboară imediat la tubul gastric. La tabele. La aplicație. Un uriaș „35 la sută" mă apasă practic pe piept. Numărul ăsta n-o să crească la loc dacă nu fac un transplant. Iar până atunci, numai eu mă pot ține în viață, nimeni altcineva. Și trebuie s-o fac. Trebuie să trăiesc.

Fiindcă sunt sigură că viața mea e singurul lucru care îi mai ține pe mama și pe tata pe linia de plutire.

• • •

După ce pleacă mama, mă duc direct la sala de sport împreună cu Will, fiindcă vreau să-mi fortific plămânii cât mai mult. Aproape că-i spun să nu vină și el, fiindcă vreau să mă gândesc în liniște, dar știu că, cel mai probabil, n-a mai pus de-o veșnicie piciorul într-o sală de sport.

În plus, grija părinților mei combinată cu gândul la el ar fi prea apăsătoare ca să mă mai pot concentra asupra a orice altceva. Cel

puțin mersul lui Will la sală e o problemă pe care o pot rezolva imediat.

Încep să pedalez pe bicicleta staționară. Nu m-au mai deranjat deloc ședințele acestea de după-amiază de când sala a devenit unul dintre cele mai plăcute locuri din spital. Au renovat-o cu trei ani în urmă și au făcut-o de patru ori mai mare, instalând terenuri de baschet, o piscină cu apă sărată, echipamente cardio noi și rânduri-rânduri de greutăți și minihaltere. Există chiar și o sală separată pentru yoga și meditație, cu ferestre largi, care dau spre curte. Înainte de asta, sala fusese doar o cămăruță amărâtă, cu câteva haltere desperecheate și cu aparate șubrede, care păreau să fi fost fabricate cam la un an după inventarea roții.

Mă uit și-l văd pe Will chinuindu-se pe o bandă de alergare, gâfâind din greu în ritmul accelerat al mersului. Concentratorul de oxigen portabil îi stă atârnat lejer pe un umăr în stilul devenit un clasic la modă printre fibrochistici.

Practic l-am târât aici și, trebuie să recunosc, mă amuză să-l văd concentrându-se prea intens ca să mai fie țâfnos. N-a putut nici măcar să se prevaleze de scuza cu „mi-e interzis să părăsesc etajul al treilea", fiindcă Barb e azi în tura de noapte, iar Julie s-a arătat mai mult decât bucuroasă să-l vadă făcând ceva ce-i va îmbunătăți efectiv funcția pulmonară și starea generală.

– Deci când va deveni mica noastră înțelegere avantajoasă pentru ambele părți? izbutește el să întrebe printre gâfâieli, privindu-mă din celălalt capăt al sălii cum pedalez și reducând viteza benzii. Eu am făcut tot ce mi-ai cerut, și investiția mea încă nu mi-a adus vreun profit.

– Mi-e silă de mine. Sunt prea transpirată, replic în timp ce sudoarea mi se scurge pe față.

El apasă butonul de stop al benzii de alergare, oprind-o brusc, și se răsucește spre mine. Își ajustează sonda respiratorie și se chinuie să-și recapete suflul.

– Iar părul meu e murdar și sunt prea obosit, iar căruciorul meu de medicamente e...

– Vrei să mă descnezi transpirată? Bine! O să asud mai tare!

Încep să pedalez de parcă de asta ar depinde viața mea, și numărul de rotații pe minut crește de patru ori. Plămânii încep să mă usture și mă ia un acces de tuse. Oxigenul îmi șuieră prin sondă în vreme ce mă chinuiesc să respir. Reduc ritmul pedalării și tușesc din greu până când reușesc să-mi revin.

El clatină din cap. Mă uit la cifrele luminoase de pe afișajul bicicletei și încerc să ignor roșeața care mi se întinde încet pe față.

Când terminăm, ne ducem amândoi, extenuați, spre sala de yoga. Merg la șase pași în fața lui. Mă așez lângă ferestrele largi în sala pustie și mă reazem de sticla rece din cauza zăpezii care, afară, acoperă totul.

– Trebuie să-ți pozez sau ce? întreb ridicând o mână ca să-mi aranjez părul și adopt o postură dramatică – drept care el începe să râdă.

Își scoate caietul de schițe și un creion negru, apoi, spre surprinderea mea, își pune o pereche de mănuși din latex albastru.

– Nuu, fii doar naturală!

A, sigur, în regulă. Nimic mai ușor, nu?

Îl privesc în timp ce se încruntă, concentrat, cu ochii albaștri ațintiți asupra hârtiei. Ridică privirea și o întâlnește pe a mea, studiindu-mă iar. Mă uit repede în altă parte și-mi scot carnețelul, pe care-l deschid la pagina de azi.

– Ce-i aia? mă întreabă arătând cu creionul spre carnet.

– Lista mea cu lucruri de făcut, îi explic în timp ce tai numărul 12, „Exercițiu fizic", și cobor spre capătul listei, unde scriu: „Să mă deseneze Will".

– Lista cu lucruri de făcut? Cam demodat, pentru cineva care construiește aplicații.

– Mda, mă rog, aplicația nu-mi oferă satisfacția de a face asta, îi spun, după care iau creionul și tai cu o linie însemnarea „Să mă deseneze Will".

Se preface dintr-odată trist.

– Ei, asta chiar că-mi rănește sentimentele!

Aplec imediat capul, însă tot îmi vede zâmbetul pe care încerc să-l ascund.

– Și ce altceva mai ai pe listă? mă întreabă uitându-se la desen, apoi la mine și iar la desen, și începând să hașureze ceva.

– Pe care din ele? Pe cea generală sau pe lista zilnică?

Râde afectuos și clatină din cap.

– Normal că ai două liste!

– Una urgentă și alta pe termen lung. Logic! răspund eu, ceea ce-l face să zâmbească strâmb.

– Servește-mi lista generală! Acolo-s chestiile mari.

Dau paginile ca să ajung la lista generală. A trecut ceva timp de când nu m-am mai uitat pe ea. E completată cu culori diferite –

roșu, albastru și negru – și cu vreo două nuanțe fluorescente, de la un set de pixuri cu gel pe care l-am primit în clasa a șasea.

– Ia să vedem...! spun și urc cu degetul până în partea de sus a listei. „Fac voluntariat pentru o cauză politică importantă". Bifat! Tai însemnarea cu o linie. „Citesc toate operele lui William Shakespeare". Bifat! O tai și pe asta. „Împărtășesc altora tot ce știu despre FC". Păi, am o... o pagină pe YouTube...

O tai cu o linie și, ridicând privirea, constat că Will nu e deloc surprins; ia te uită cine s-a interesat de mine!

– Deci planul tău e să mori foarte, foarte cultivată, ca să te poți alătura echipei de dezbateri de pe lumea cealaltă? ripostează el și face semn cu creionul spre fereastră. Te-ai gândit vreodată... știu eu... să călătorești prin lume, sau așa ceva?

Mă uit pe listă, la numărul 27: „Capela Sixtină împreună cu Abby". Netăiată.

Îmi dreg glasul și trec mai departe:

– „Să învăț să cânt la pian." Bifat! „Să vorbesc franceza fluent"...

– Serios vorbind, mă întrerupe Will, tu faci vreodată și ceva ce nu ți-ai notat pe listă? Nu vreau să te jignesc, dar niciuna din toate chestiile alea nu pare simpatică. Închid carnetul, dar el continuă: Vrei să auzi și care e lista mea? Să fac un curs de pictură cu Bob Ross. O grămadă de copăcei și de galben cadmiu despre care n-ai crede că se potrivește, dar pe urmă...

– E mort, replic, iar el zâmbește în colțul gurii.

– Ah, atunci cred că va trebui să mă mulțumesc cu o partidă de sex la Vatican.

Ridic privirea în tavan, a exasperare.

– Păi, cred că ai mai multe șanse să-l întâlnești pe Bob Ross.

Îmi face cu ochiul șoltic, dar pe urmă devine serios. Mai serios decât l-am văzut vreodată până acum.

– Bine, bine. Mi-aș dori să călătoresc prin lume și s-o *văd* cu adevărat, înțelegi? Nu doar interiorul spitalelor, explică el și-și îndreaptă privirea spre desen, continuând să schițeze în timp ce vorbește. Toate-s cam la fel. Aceleași saloane obișnuite. Aceleași pardoseli cu gresie. Același miros steril. Am fost peste tot până acum, fără să văd de fapt ceva.

Mă uit la el, mă uit la el cu adevărat, la felul în care îi cade părul în ochi când desenează, la expresia de concentrare de pe fața lui, de pe care a dispărut zâmbetul ironic. Mă întreb cum o fi să mergi de colo colo prin lumea întreagă fără să poți ieși vreodată dintre zidurile spitalelor. Pe mine internările nu mă deranjează. Mă simt în siguranță aici. Confortabil. Dar aproape toată viața am venit la același spital. Pentru mine, e ca acasă.

Dacă săptămâna asta aș fi fost la Cabo, silită să rămân însă într-un spital, n-aș fi doar ușor necăjită. M-aș simți mizerabil.

– Îți mulțumesc, îi spun.

El ridică privirea spre mine.

– Pentru ce?

– Fiindcă mi-ai destăinuit ceva real.

Mă privește o clipă și își trece apoi mâna prin păr. De data asta, el e cel care se simte stânjenit.

– Ochii tăi sunt căprui-aurii, spune arătând spre lumina care pătrunde prin ferestrele din jur. N-am observat asta până acum, când îi văd în razele soarelui. Credeam că sunt căprui-închis.

Inima începe să-mi bată tare în piept la auzul cuvintelor lui și văzând privirea caldă cu care mă învăluie.

– Sunt ochi frumoși, adaugă o clipă mai târziu, și o vagă nuanță rozalie îi apare în obraji. Adică, frumoși ca să-i desenezi, continuă dregându-și glasul, apoi își pleacă privirea și desenează mai departe de zor.

Îmi mușc buza ca să-mi înăbuș zâmbetul.

Pentru prima dată simt întreaga povară a fiecărui centimetru, a fiecărui milimetru din cei șase pași dintre noi. Îmi strâng puloverul mai aproape de corp și întorc privirea spre teancul de saltele de yoga din colț, încercând să nu dau atenție faptului că distanța aceasta va exista întotdeauna.

• • •

Seara, trec în revistă postările de pe Facebook pentru prima dată de ieri și mă uit la fotografiile prietenilor mei de la Cabo. Pun o inimioară la noua poză de profil a Camilei. Stă pe o placă de surfing, în costumul ei de baie dungat, cu un zâmbet larg pe față, cu umerii arși de soare, după ce mi-a ignorat, evident, avertismentele cu privire la cremele de protecție. Mya mi-a trimis cu puțin timp în urmă un video filmat pe furiș, la numai câteva secunde după fotografia aceea, în care se vede limpede cum Camila habar n-are să facă surfing. Și-a păstrat echilibrul vreo trei secunde și jumătate, afișând de dragul pozei un zâmbet cu toți dinții, după care a căzut imediat de pe placă.

Mă lansez într-un mic dans victorios când ajung la o poză postată de Mason, în care stă cu brațul bronzat pe umerii Myei. Mai că mă prăbușesc de pe scaun când văd ce scrie dedesubt:

„Frumusețe de Cabo". Zâmbesc și trimit repede un „Like", apoi închid aplicația și-i scriu ei un SMS.

„Bravo, Mya!!!"

La care adaug emoticoane cu inimioare și fețe zâmbitoare să-i ajungă zile întregi.

Privirea îmi cade pe carnetul deschis încă la lista generală și, fără să vreau, ochii mi se opresc asupra numărului 27, „Capela Sixtină împreună cu Abby". Deschid laptopul și zăbovesc cu mouse-ul pe un dosar albastru, numit „Abs".

Ezit o secundă și apoi, cu un clic pe el, o avalanșă de fotografii, clipuri video și desene ale surorii mele se revarsă pe ecran. Deschid un video GoPro pe care mi l-a trimis cu doi ani în urmă: ea în echilibru pe un pod înalt și șubred. Pe tot ecranul se întinde distanța ametitoare dintre locul în care stă ea și râul de dedesubt, în care apa curge atât de vijelios încât doboară totul în cale.

„Ce nebunie, Stella, nu-i așa?" rostește ea ajustându-și încă o dată hamul, când camera se întoarce spre silueta ei. „Mi-am zis că ți-ar plăcea să vezi cum e!"

Își prinde casca pe cap, iar imaginea GoPro se mută spre marginea podului și spre abisul de dedesubt. „Și, uite, mi-am adus și tovarășul de sărituri!" zice ea apoi, strângând în brațe ursulețul meu panda de pluș, cel aflat acum lângă mine, pe pat. „O să-l țin bine, nu-ți face griji!" Și pe urmă, fără să stea pe gânduri, se aruncă în gol. Zbor și eu prin aer cu ea, în timp ce chiotele ei încântate răsună prin difuzoarele laptopului.

Și apoi urmează balansul în gol. Ne ridicăm iar în aer, capul ursulețului revine în imagine, iar Abby, cu răsuflarea tăiată și plină

de entuziasm în timp ce strânge tare jucăria de pluș, strigă: „La mulți ani, Stella!"

Înghit cu greu nodul din gât și închid laptopul cu o mișcare bruscă, dărâmând o doză de răcoritoare de pe noptieră. Lichidul acidulat se revarsă și curge pe podea. Grozav!

Mă aplec să iau doza, sărind peste băltoacă, și, în drum spre hol, o arunc în coșul de gunoi. Când trec pe lângă oficiul asistentelor, o văd pe Barb moțăind în scaun, cu capul într-o parte și gura întredeschisă. Încet, deschid dulapul omului de serviciu și iau prosoapele de hârtie de pe raftul întesat, străduindu-mă să n-o trezesc.

Ea mă aude însă și se uită spre mine, cu priviri somnoroase.

– Muncești prea mult, îi spun când mă vede, iar ea deschide brațele așa cum făcea când eram mică și aveam o zi grea la spital.

Mă așez pe genunchii ei ca un copil și-i cuprind gâtul cu brațele, adulmecând mirosul familiar și reconfortant de vanilie al parfumului pe care-l poartă de obicei. Cu capul pe umărul ei, închid ochii și mă prefac că sunt mică.

CAPITOLUL 10

WILL

– E timpul pentru cevaflomalină! spune Julie a doua zi dimineață când deschide ușa camerei mele, cu punga în mână.

Înclin din cap. Am primit deja notificarea din aplicația Stellei, m-am ridicat de la birou și m-am așezat în pat, unde e stativul pentru perfuzie, așteptând sosirea ei.

O privesc în vreme ce agață punga, ia tubul și se întoarce spre mine. Privirea i se oprește pe schița pe care am făcut-o în sala de yoga, prinsă pe perete alături de desenul cu plămânul, pe care l-a pus Stella deasupra biroului. Colțurile buzelor i se arcuiesc în sus.

– Îmi place să te văd așa, îmi spune întorcându-se spre mine.

– Așa cum? o întreb, trăgându-mi în jos gulerul cămășii.

Ea introduce tubul perfuziei în branula de pe pieptul meu.

– Optimist.

Mă gândesc la Stella și ridic ochii spre punga cu cevaflomalină. O ating ușor, simțindu-i greutatea în palmă. Tratamentul

experimental e abia la început. Prea la început ca să ne dăm seama cum va evolua.

E prima dată când mi-am permis să mă gândesc la asta... ceea ce ar putea fi periculos. Sau chiar prostesc.

Nu știu. Nu mi se pare o idee bună să-mi fac speranțe, când e un spital la mijloc.

– Și dacă n-o să funcționeze? întreb.

Nu mă *simt* deloc altfel. Deocamdată, cel puțin.

Mă uit la punga cu medicament și la fluxul constant de picături care-mi pătrunde în corp. Apoi mă întorc spre Julie și, o clipă, niciunul dintre noi nu spune nimic.

– Dar dacă o să funcționeze? replică ea, atingându-mă ușor pe umăr, după care iese din rezervă.

„Dar dacă o să funcționeze?"

• • •

După ce se termină perfuzia, îmi pun cu grijă o pereche de mănuși albastre, ca să-mi țin germenii de *B. cepacia* cât mai departe de tot ce ar putea atinge Stella. Arunc o ultimă privire spre desenul din sala de yoga și-l evaluez cu atenție în vreme ce-l iau de pe perete.

E doar o schiță, dar se vede clar că e Stella. Poartă un halat alb, de medic, și un stetoscop atârnat la gât, iar mâinile ei mici sunt înfipte cu furie în șolduri. Uitându-mă mai bine la desen, îmi dau seama că-i lipsește ceva.

Aha!

Iau creioanele roșu, galben și portocaliu și desenez flăcări care-i țâșnesc din gură. *Mult* mai realist! Râd de unul singur, iau plicul pe care l-am șterpelit de la oficiul asistentelor, pun desenul

înăuntru și scriu pe exterior: „În el vei găsi inima și sufletul meu. Fii blândă!"

Mă duc spre camera ei și-mi imaginez cum va deschide plicul, așteptându-se la ceva profund și semnificativ. Mă uit în stânga și-n dreapta, după care îi strecor plicul pe sub ușă și mă sprijin de perete, ascultând.

Îi aud pașii în cameră, aud cum își pune mănușile de latex și se apleacă să ia plicul. Pe urmă, liniște. Tot liniște. Și în sfârșit – un râs. Un râs sincer, cald și autentic.

Victorie! Mă întorc spre camera mea fluierând, mă întind în pat și-mi iau telefonul chiar în clipa în care piuie aplicația FaceTime cu un apel de la Stella, exact așa cum sperasem.

Răspund, și fața îi apare pe ecran, cu colțurile buzelor ridicate.

– O balauriță? Ce sexist!

– Hei, ai noroc că mi-ai zis de la început fără nuduri!

Râde iar, uitându-se la desen și înapoi la mine.

– De ce caricaturi? mă întreabă.

– Păi, știi, sunt subversive. Pot părea amuzante și inofensive privite din exterior, dar au o poantă anume.

Aș putea vorbi toată ziua despre asta. Dacă e ceva ce mă pasionează, aceea e caricatura. Îi arăt o carte pe care o țin pe noptieră, cu o serie dintre cele mai bune caricaturi apărute în rubrica de profil din *New York Times*, și continui:

– Politică, religie, probleme sociale... Cred că o caricatură reușită poate spune mai multe decât cuvintele, știi? Poate schimba *modul de gândire a oamenilor!*

Ea mă privește mirată, fără să spună nimic, iar eu îmi dau seama că m-a cam luat valul și ridic din umeri.

– De fapt, eu sunt doar un caricaturist în devenire, ce știu eu? Fac semn spre desenul din spatele ei, o imagine frumoasă a unor plămâni din care se revarsă flori, pe un fundal înstelat. Uite, *aia* e artă! îi spun și apoi, când îmi dau seama ce reprezintă, trag laptopul spre mine și adaug: Plămâni sănătoși! Super idee! Cine l-a făcut?

Se uită la desen și, după o pauză, răspunde:

– Sora mea mai mare, Abby.

– Are ceva talent. Mi-ar plăcea să-i văd și celelalte lucrări.

O expresie stranie i se așterne pe față și, când vorbește, vocea îi e înghețată.

– Uite ce e! Nu suntem prieteni. Nu ne împărtășim reciproc povești. Ne facem doar tratamentele împreună, bine?

Convorbirea se încheie brusc, și pe ecran nu mai rămâne decât figura mea nedumerită. Ce mama naibii a fost asta? Sar din pat furios, deschid ușa rezervei cu o smucitură și pornesc furibund spre camera ei, gata să-i spun ce părere am despre ea. Că poate să mă pupe-n...

– Hei, Will! strigă un glas în spatele meu.

Mă răsucesc și, cu surprindere, îi văd pe Jason și pe Hope apropiindu-se. I-am trimis lui un SMS cu o oră în urmă și totuși am uitat complet că urmau să vină amândoi azi, ca în fiecare zi de vineri. Jason ridică în aer o pungă cu ceva de mâncare și-mi zâmbește larg, în vreme ce mirosul cartofilor prăjiți de la localul meu preferat, de lângă școală, plutește spre mine pe culoar, încercând să mă ademenească.

Încremenesc, privind când spre ușa Stellei, când spre oaspeții mei.

Și atunci îmi dau seama.

I-am văzut pe părinții ei venind și plecând de aici. I-am văzut prietenele vizitând-o în prima zi de internare.

Dar Abby? Nici măcar n-a *vorbit* vreodată despre Abby.

Unde a fost sora ei până acum?

Mă duc spre Hope și Jason, înșfac punga și le fac semn să mă urmeze în cameră.

– Veniți cu mine!

Deschid laptopul, în timp ce ei, în picioare în spatele meu, mă privesc mirați.

– Și noi ne bucurăm să te vedem, amice, zice Jason uitându-se peste umărul meu.

– Așa deci, am cunoscut o fată, le spun întorcându-mă spre ei.

Clatin din cap când Hope afișează unul din zâmbetele ei *știutoare*, cu o expresie surescitată. Jason știe totul despre Stella, dar lui Hope nu i-am povestit încă nimic – în mare parte fiindcă știam că așa avea să reacționeze.

– Nu, nu în sensul ăsta! ripostez. Mă rog, bine, poate că în sensul ăsta. Dar nu se poate să fie în sensul ăsta. Oricum, n-are a face! Mă răsucesc iar spre computer, accesez pagina de YouTube a Stellei și derulez până la un clip video de anul trecut, intitulat „Petrecere de polipectomie". Îl deschid și apăs pe tasta de spațiu ca să pun filmul pe pauză, apoi mă întorc spre ei să le povestesc. Are și ea FC. Și un soi de manie a controlului. M-a obligat să-ncep să-mi fac toate tratamentele, de la A la Z, și așa mai departe.

Văd o expresie de ușurare în privirea lui Hope. Jason zâmbește cu gura până la urechi.

– Ai reînceput să-ți faci tratamentele? Dar asta-i grozav, Will! se entuziasmează ea.

Flutur din mână respingându-i laudele, deși sunt oarecum surprins de o reacție atât de energică. Hope m-a bătut la cap o vreme să-mi fac tratamentele, dar, după ce le-am spus s-o lase mai moale, n-au mai făcut prea mult caz de ele. Și am crezut că sunt de acord cu mine în privința lor.

Dar acum par amândoi foarte ușurați. N-aș vrea să le dau speranțe deșarte.

– Bine, bine, spun în cele din urmă. Dar ascultați aici! Fata asta are o soră pe care o cheamă Abby.

Derulez accelerat primele minute din clipul video și pe urmă las la viteza normală, ca să se poată uita amândoi.

Stella și Abby sunt într-o rezervă de spital ai cărei pereți sunt decorați cu desene, la fel ca al ei de acum. E și doamna doctor Hamid acolo, cu stetoscopul lipit de pieptul Stellei, ascultându-i plămânii. Se vede cum picioarele Stellei tremură, în vreme ce ea privește printre medic și camera video.

– Bine, deci voi face o poli... ce?

– O polipectomie nazală, răspunde doamna doctor, ridicându-se. O să-ți îndepărtăm polipii de pe căile nazale.

Stella zâmbește spre cameră.

– Încerc s-o conving pe doamna doctor să-mi facă un nas mai frumos, dacă tot stă pe-aici.

Abby o îmbrățișează, strângând-o tare lângă ea.

– Stella are emoții. Dar eu voi fi aici să-i cânt până când adoarme, ca de obicei!

Și începe să cânte încet, cu glas melodios :

– „Te iubesc pân' la Lună și-napoi..."

– Termină! strigă Stella, astupând cu o mână gura surorii ei. O să atragi ghinionul!

Opresc derularea clipului și mă întorc spre prietenii mei.

Amândoi par nedumeriți, evident fără să-și dea seama de ideea care tocmai mi-a venit mie. Se uită unul la celălalt, cu sprâncenele arcuite, apoi Hope îmi arată un zâmbet larg și se apleacă să se uite la lista de clipuri video.

– Te-ai uitat la toate filmulețele ei?

Ignorându-i întrebarea, explic mai departe:

– Ei bine, acum cinci minute, când am rugat-o să-mi arate și ale lucrări ale surorii ei, a luat-o razna. Clipul ăsta pe care tocmai l-am văzut a fost făcut anul trecut.

– Bine, și?

– Abby nu mai apare în niciunul dintre clipurile de după el.

Înclină amândoi din cap: încep să înțeleagă. Hope își scoate telefonul și tastează ceva, încruntată.

– Am găsit pagina de Instagram a lui Abby Grant. Conține aproape numai fotografii cu desene, cu ea și cu Stella. Dar, adaugă ea ridicând privirea spre mine, ai dreptate. N-a mai postat nimic de un an.

Mă uit de la Jason la Hope și înapoi.

– Cred că s-a întâmplat ceva cu Abby.

În după-amiaza următoare telefonul îmi bâzâie, amintindu-mi de o ședință la sală pe care Stella a programat-o în regimul meu terapeutic. N-am mai văzut-o de când mi-a picat fisa că surorii ei i s-a întâmplat ceva, și gândul că o să mă întâlnesc cu ea peste numai câteva minute îmi dă emoții bizare. Nu m-am putut bucura cu adevărat de restul vizitei prietenilor mei, deși am mâncat cartofi prăjiți și am vorbit despre recenta agitație de la școală stârnită de un nou episod din *Westworld*. Întotdeauna așteptăm să vedem împreună noile episoade, chiar dacă eu sunt pe un alt continent, într-un alt fus orar, și trebuie să intru pe Skype ca să fiu cu ei.

Trag adânc aer în piept și plec spre sală ca să mă întâlnesc cu Stella. Deschid ușa, trec de șirurile de benzi de alergare, biciclete eliptice și staționare și, aruncând o privire în sala de yoga, o văd așezată pe o saltea verde, cu ochii închiși și picioarele încrucișate, meditând.

Împing ușor ușa și pășesc cât mai neauzit cu putință spre o saltea aflată pe cealaltă latură a sălii.

La șase pași distanță.

Mă așez și mă uit la ea – cât de liniștită pare, cu trăsăturile relaxate. Dar deschide încet ochii, mă vede, și mușchii i se încordează.

– Nu te-a văzut cumva Barb, nu?

– Abby a murit, așa-i? izbucnesc fără ocolișuri.

Ea se uită la mine și nu spune nimic. Într-un târziu înghite cu greu și clatină din cap.

– Foarte drăguț, Will. Delicat ca un bizon.

– Cine are timp pentru delicatețuri, Stella? Noi evident că nu...

– Oprește-te! Nu-mi mai tot reaminti că sunt pe moarte! Știu asta. *Știu* că o să mor! mă întrerupe clătinând iar din cap, cu o expresie gravă. Dar nu pot, Will. Nu pot să mor acum. Trebuie să rezist!

– Nu înțe...

– Toată viața mea am fost pe moarte. Mi-am serbat fiecare aniversare ca și când ar fi fost ultima. Dar, adaugă ea, și ochii i se umplu de lacrimi, *Abby* a fost cea care a murit. Eu ar fi trebuit să mă duc, Will! Toată lumea era pregătită pentru moartea mea. Trage adânc aer în piept, și greutatea întregii lumi apasă pe umerii ei. Într-un târziu, adaugă: Dacă mor și eu, părinții mei nu mai au nicio șansă.

Adevărul mă lovește ca un baros. Am înțeles totul greșit.

– Regimul terapeutic. În tot timpul ăsta am crezut că ți-e frică de moarte, dar de fapt lucrurile stau cu totul altfel. Ești o muribundă cu complexul de vinovăție al supraviețuitorului. O sminteală totală. Cum poți trăi cu...

– Să *trăiesc* e singura mea opțiune, Will! se răstește ea ridicându-se și mă privește furibundă.

Mă ridic și eu în picioare, fără să-mi iau ochii de la ea. Aș vrea să mă apropii și să micșorez distanța dintre noi. Aș vrea s-o iau de umeri și s-o scutur, ca să priceapă.

– Dar, Stella... Asta nu e viață!

Se întoarce, își pune masca la gură și se îndreaptă direct spre ușă.

– Stella, stai! Haide, Stella! strig și fac câțiva pași după ea, jinduind s-o pot lua de mână și să repar totul. Nu pleca! Trebuia să ne facem exercițiile împreună, nu? O să tac, Stella.

Ușa se trântește în urma ei. La naiba! Am dat cu bâta-n baltă, și încă rău de tot.

Întorc capul, mă uit la salteaua pe care a șezut până adineaori și mă încrunt la spațiul gol rămas după ea. Și îmi dau seama că fac exact ce mi-am spus tot timpul că n-o să fac. Îmi doresc un lucru pe care nu-l voi putea avea niciodată.

CAPITOLUL 11

STELLA

Dau de perete uşa rezervei mele şi desenele lui Abby încep să se amestece și să mi se confunde în fața ochilor, căci toată durerea și vinovăția pe care am încercat să le împing cât mai înăuntrul meu își ițesc țestele hidoase. Picioarele nu mă mai țin. Mă prăbușesc pe podea, și degetele mi se chircesc pe linoleumul rece, în timp ce în minte îmi răsună țipătul mamei, la fel ca în dimineața aceea.

Trebuia să petrec împreună cu ea weekendul acela, în Arizona, dar, cu o noapte înainte de plecare, mă chinuisem atât de tare să respir, încât am fost nevoită să rămân totuși acasă. Mi-am cerut iertare iar și iar. Excursia ar fi trebuit să fie cadoul ei de aniversare: prima noastră călătorie, doar noi două. Abby nici n-a vrut să-mi audă scuzele; m-a îmbrățișat strâns și mi-a spus că se va întoarce peste câteva zile cu atâtea fotografii și lucruri de povestit, încât o să mi se pară că am fost și eu acolo cu ea.

Dar nu s-a mai întors niciodată.

Îmi amintesc când am auzit telefonul sunând. Apoi hohotele mamei, tata care a bătut la ușa mea și mi-a spus să stau jos. Se întâmplase ceva.

Nu i-am crezut.

Am clătinat din cap și am râs. Asta era o farsă de-a lui Abby. Sigur era. Fiindcă nu se putea altfel. Era imposibil. Eu ar fi trebuit să mor, cu mult înaintea tuturor. Abby era, practic, însăși definiția vieții.

Abia după trei zile am simțit cu adevărat durerea. Abia când a aterizat avionul cu care ar fi trebuit să ne întoarcem mi-am dat seama că Abby n-avea să mai vină niciodată acasă. Și asta m-a năucit. Două săptămâni întregi am zăcut în pat fără să dau vreo atenție vestei Afflo și tratamentului, iar când m-am ridicat în sfârșit, nu doar plămânii îmi erau într-o stare jalnică. Tata și mama nu mai puteau vorbi unul cu celălalt. Nici măcar nu se mai puteau privi.

Eu prevăzusem ruptura dintre ei cu mult înainte să se întâmple în fapt. Și o învățasem pe Abby ce să facă pentru a-i ține împreună după ce aveam să mor. Dar nu mă așteptasem ca eu să fiu cea pe umerii căreia să cadă povara.

Și m-am străduit din răsputeri. Am plănuit ieșiri în familie; le-am pregătit cina când ei nu mai puteau face altceva decât să stea și să privească în gol. Dar degeaba. Dacă venea vorba despre Abby, întotdeauna se isca o ceartă. Dacă nu, prezența ei impregna tăcerea din casă. După trei luni, se separaseră deja. După șase, divorțaseră. Au pus între ei o distanță cât mai mare și m-au lăsat pe mine să fac punte peste golul dintre ei.

Dar nimic n-a avut efect. De atunci, am impresia că trăiesc într-un vis, prinsă în fiecare zi complet în strădania de a rămâne în viață ca să-i țin pe ei pe linia de plutire. Scriu liste cu lucruri de făcut și le bifez pe măsură ce le termin, încercând să-mi țin mereu timpul ocupat, înăbușindu-mi durerea, pentru ca părinții mei să nu fie doborâți de a lor.

Iar acum, după toate astea, Will – tocmai el! – vrea să-mi spună ce ar trebui să fac. De parcă ar avea habar măcar ce anume înseamnă să trăiești. Și cel mai rău e că singura persoană cu care aș putea să vorbesc despre asta e Abby.

Îmi șterg lacrimile înfuriată, cu dosul palmei, scot telefonul din buzunar și-i scriu un SMS celeilalte persoane despre care știu că ar înțelege.

„Holul principal. Acum."

• • •

Mă gândesc la desenele din rezerva mea. Fiecare reprezintă o altă vizită la spital, cu Abby alături, ținându-mă de mână. Iar de atunci sunt alte trei vizite. Trei vizite fără niciun desen.

Îmi amintesc de prima zi când am venit la Saint Grace. Dacă înainte nu-mi fusese frică la doctor, dimensiunile spitalului ăstuia sunt suficiente ca să intimideze un copil de șase ani. Ferestrele mari, aparatele, zgomotele puternice. Am străbătut holul strângând din toate puterile mâna lui Abby și dându-mi toată silința să fiu curajoasă.

Părinții noștri vorbiseră cu Barb și cu doamna doctor Hamid. Chiar și înainte să mă cunoască bine, amândouă au făcut tot posibilul ca la spitalul Saint Grace să mă simt ca acasă, încă din primele mele momente acolo.

Dintre toți însă, Abby a reușit cel mai mult. În ziua aceea mi-a dat trei daruri de neprețuit.

Primul a fost ursulețul panda de pluș, Peticel, ales cu mare grijă din magazinul de cadouri al spitalului.

Al doilea a fost cel dintâi desen, vârtejul de stele. Prima bucată de „tapet de perete" din multele pe care aveam să le primesc de la ea.

Și, în timp ce mama și tata vorbeau cu Barb despre dotările de ultimă oră, Abby a fugit și mi-a luat ultimul meu dar pe ziua aceea.

Cel mai frumos din câte aveam să primesc în toți anii mei la Saint Grace.

– E impresionant, fără îndoială, spunea mama în timp ce eu o priveam pe Abby îndepărtându-se pe culoarul viu colorat al aripii pediatrice și dispărând după un colț.

– Stella se va simți exact ca acasă, a replicat Barb, zâmbindu-mi cald.

Îmi amintesc cum îl strângeam pe Peticel la piept, încercând să-mi găsesc curajul de a-i zâmbi și eu.

Abby a reapărut de după colț, aproape ciocnindu-se de o asistentă, și a venit în fugă spre noi, urmată de un băiețel foarte scund și foarte slab, cu părul castaniu, îmbrăcat într-un tricou al echipei naționale de baschet a Columbiei prea mare pentru el.

– Uite! Sunt și alți copii aici!

I-am făcut cu mâna băiețelului, dar imediat Barb s-a pus în calea lui, și salopeta ei colorată a ridicat un zid între noi.

– Poe, tu știi care-i regula, l-a mustrat ea, în timp ce sora mea mă lua de mână.

Dar Abby pusese deja lucrurile în mișcare. Chiar și de la șase pași distanță, Poe avea să devină cel mai bun prieten al meu. Și de asta e singurul care mă poate ajuta acum.

Pășesc de colo colo, aproape fără să mai văd nimic în jurul meu. Încerc să mă concentrez asupra acvariului cu pești, a televizorului sau a frigiderului care zumzăie în colț, dar încă clocotesc de furie după cearta cu Will.

– Doar știai că-i vine greu să respecte limitele, spune Poe din spatele meu, de unde mă privește fix, așezat pe marginea canapelei. Dacă mai are vreo importanță, nu cred că a vrut să te rănească.

Mă răsucesc și-l privesc, cu mâna încleștată pe blatul chicinetei.

– Când a zis „Abby" și „a murit" – vocea îmi tremură, și-mi înfig mai tare degetele în marmura rece a blatului –, ca și când ar fi vorbit despre o banalitate, m-am...

Poe clatină din cap, cu o expresie tristă.

– Ar fi trebuit să fiu lângă ea, Poe, suspin ștergându-mi ochii cu dosul palmei.

Abby a fost întotdeauna lângă mine. Mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. Iar eu nu i-am fost aproape atunci când ar fi avut cea mai mare nevoie.

– Termină! Nu începe iar! N-a fost vina ta. Și ea ți-ar spune că n-a fost vina ta.

– O fi suferit? Dacă i-a fost frică? icnesc, simțind că nu mai am aer.

Continui s-o văd pe Abby prăbușindu-se în gol, ca în clipul acela GoPro și ca de mii de alte ori înainte, când făcuse sărituri cu coarda elastică sau de pe stânci cu o pasiune nestăvilită.

Numai că de data asta nu se mai auzise niciun strigăt de încântare și entuziasm. Lovise apa și nu mai ieșise la suprafață.

Nu ea ar fi trebuit să moară.

Ar fi trebuit să fie cea care trăiește.

– Hei! Încetează! Uită-te la mine!

Mă uit la el, și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji.

– Trebuie să încetezi, repetă Poe strângând atât de tare brațul canapelei, încât încheieturile degetelor i se albesc. Ajunge! O să înnebunești în felul ăsta!

Respir adânc și clatin din cap. El se ridică și face un pas spre mine, icnind de frustrare.

– Boala asta nenorocită e o adevărată închisoare! Vreau să pot să te îmbrățișez!

Îmi trag nasul și înclin din cap a încuviințare.

– Să ne prefacem că te-am îmbrățișat, bine? reia el și-l văd cum clipește des ca să-și înăbușe lacrimile. Sper că știi că țin la tine. Mai mult ca la mâncare! Mai mult ca la echipa națională a Columbiei!

Izbutesc să schițez un zâmbet.

– Și eu țin la tine, Poe.

Mimează că-mi trimite un sărut, fără să sufle însă spre mine.

Mă trântesc pe canapeaua verde mentă de vizavi de el și în aceeași clipă icnesc de durere, și privirea mi se împăienjenește. Sar în sus și-mi duc mâna la abdomen, unde în jurul tubului gastric parcă arde un foc.

Poe se albește.

– Stella! S-a întâmplat ceva?

– Tubul meu gastric, exclam când durerea începe să pălească; mă ridic și clatin din cap, cu răsuflarea tăiată, apoi adaug: Sunt bine. Sunt bine.

Trag adânc aer în piept și-mi ridic bluza. Infecția s-a agravat mult, pielea e roșie și inflamată, iar tubul gastric și zona din jurul lui supurează. Fac ochii mari, mirată. Sunt doar de opt zile aici. Cum de n-am observat cât de gravă a devenit?

La rândul lui, Poe clatină din cap surprins.

– Hai să ne întoarcem în camera ta! Imediat!

• • •

Un sfert de oră mai târziu, doamna doctor Hamid palpează delicat pielea infectată din jurul tubului gastric, iar eu fac o grimasă când durerea îmi radiază în stomac și în piept. După ce termină examinarea, medicul își scoate mănușile și le pune într-un coș de gunoi de lângă ușă.

– Trebuie să ne ocupăm de problema asta. A luat deja proporții prea mari. O să curățăm pielea din jur și o să înlocuim tubul gastric, ca să scăpăm de infecție.

Simt imediat că îngheț și mă ia amețeala. Tocmai am auzit cuvintele de care m-am temut încă de când au apărut primele semne de infecție. Îmi las bluza în jos, cu grijă ca materialul să nu se frece de zona sensibilă.

– Dar...

– Niciun dar! mă întrerupe doamna doctor. Trebuie s-o facem. Altfel riscăm o septicemie. Încă puțin dacă se mai agravează, infecția îți poate pătrunde în fluxul sangvin.

Rămânem tăcute, știind amândouă foarte bine ce ar presupune asta. Dacă fac septicemie, mor, fără nicio îndoială. Dar, dacă va trebui să fiu anesteziată pentru operație, e posibil ca plămânii mei să nu fie suficient de puternici ca să reziste.

Doamna doctor se așază lângă mine și-mi zâmbește, dându-mi un ghiont ușor în umăr.

– O să fie bine.

– N-aveți de unde să știți, replic înghițind cu greu nodul din gât.

Ea încuviințează, cu o expresie îngândurată.

– Ai dreptate. N-am de unde să știu, îmi spune și, inspirând adânc, privește în ochii mei. E riscant, într-adevăr. Nu vreau să te mint. Totuși, septicemia e un risc mult mai mare și mult mai plauzibil.

Frica îmi dă fiori și mi se prelinge în corp. Dar are dreptate.

Doamna doctor ia ursulețul panda de pe pat, se uită la el și zâmbește vag.

– Tu ești o luptătoare, Stella. Așa ai fost întotdeauna. Apoi, întinzându-mi jucăria, mă privește fix în ochi și continuă: Atunci, mâine-dimineață?

Iau ursulețul și înclin din cap în semn că da.

– Mâine-dimineață.

– Îi sun pe părinții tăi și-i anunț, mai spune ea, moment în care încremenesc, copleșită de teamă.

– Mă puteți lăsa câteva minute ca să le dau eu vestea? O s-o primească mai ușor dacă vine de la mine.

Ea încuviințează, mă strânge de umăr încurajator și pleacă. Mă întind în pat, strângându-l pe Peticel în mâini, și îngrijorarea pune stăpânire pe mine când mă gândesc la telefoanele pe care va trebui să le dau. Glasul mamei la ultima noastră întâlnire îmi tot răsună în minte iar și iar.

„Nu știu ce m-aș face fără tine."

„Nu știu ce m-aș face fără tine."

„Nu știu ce m-aș face fără tine."

Aud un zgomot pe culoar, dincolo de ușă, și, când întorc capul, văd un plic strecurat pe sub ea. În lumina care pătrunde de pe hol, două picioare zăbovesc o clipă, după care se întorc încet și se îndepărtează.

Mă ridic cu grijă și mă aplec să iau plicul. Înăuntru, când îl deschid, găsesc o caricatură în culori terne și triste. E un Will încruntat, cu un buchet de flori ofilite în mână, iar dedesubt, într-un mic balon, scrie: „Îmi pare rău".

Mă întind la loc pe pat, cu desenul la piept, și închid ochii, strângând tare din pleoape.

Doamna doctor Hamid a zis că sunt o luptătoare.

În realitate, nu știu totuși dacă mai sunt.

CAPITOLUL 12

WILL

Am făcut-o lată. Știu.

Mă strecor afară din aripa noastră, după ce i-am lăsat desenul, și trec de holul de est al spitalului, cu telefonul strâns în mână, așteptând... *ceva*. Un mesaj, un apel pe FaceTime, *orice*.

Sigur a văzut desenul până acum, nu? Lumina era aprinsă la ea în rezervă. Dar, de la cearta aceea, între noi n-a mai fost decât tăcere.

„Ce să fac? Nici nu mai vorbește cu mine", îi scriu lui Jason într-un SMS, furios pe mine însumi. Parcă-l văd deja amuzându-se copios la gândul că sunt atât de prins de o fată încât îi cer lui sfatul.

„Mai dă-i puțin timp, amice!" vine răspunsul.

Oftez audibil, frustrat. Timp! Toată așteptarea asta e un chin. Mă așez pe o bancă și mă uit la oamenii care trec, intrând și ieșind pe ușile culisante ale spitalului. Copii care se țin temători de mâna părinților. Asistente care se freacă obosite la ochi, la final de tură. Vizitatori care-și îmbracă grăbiți paltoanele și pleacă spre casă.

Pentru prima dată în ultimele zile, mi-aș dori să fiu și eu unul dintre ei.

Stomacul îmi chiorăie zgomotos, și decid să mă duc la bufet ca să-mi distrag atenția cu ceva de mâncare. În timp ce mă îndrept spre lift, încremenesc când aud o voce familiară turuind într-o încăpere apropiată.

„*No envíe dinero, no puede pagarlo*", spune vocea pe un ton mohorât. *Dinero*. „Bani". Am făcut doi ani de spaniolă în liceu și mai știu doar câteva expresii, dar cuvântul acesta mi-e cunoscut. Strecor capul pe ușă și constat că e o capelă, cu ferestre mari, cu vitralii, și clasicele strane din lemn. Spațiul ăsta, cu aerul lui vechi, de biserică, e cum nu se poate mai deosebit de restul spitalului, cu aerul lui modern.

Îl zăresc înăuntru pe Poe, așezat pe primul rând de scaune, cu coatele sprijinite pe genunchi; vorbește cu cineva prin FaceTime.

– *Yo también te extraño. Lo sé. Te amo, Mamá.*

Pe urmă închide telefonul și își sprijină fruntea în mâini. Deschid ceva mai mult ușa masivă, și balamalele scârțâie sonor. El se răsucește spre mine, surprins.

– Capela? întreb apropiindu-mă de el, și glasul îmi răsună prea tare în spațiul cavernos.

Se uită în jur, zâmbind abia sesizabil.

– Mamei îi place să mă vadă aici. Sunt catolic, dar ea e mai ceva decât papa. Oftează apoi, rezemându-și fruntea de strană. N-am mai văzut-o de doi ani. Vrea să mă duc s-o vizitez.

Fac ochii mari și mă așez într-o strană de pe partea cealaltă a culoarului central, la o distanță sigură. Doi ani – un timp lung!

– Nu ți-ai văzut mama de doi ani? Dar ce ți-a făcut?

El clatină din cap, cu o privire încărcată de tristețe.

– Nu mi-a făcut nimic. Părinții mei au fost deportați înapoi, în Columbia. Eu însă m-am născut aici, iar ei n-au vrut să mă ia de lângă doctorii mei. Până când împlinesc optsprezece ani, sunt „în sarcina statului".

Dumnezeule! Nici nu-mi pot închipui cum vine asta. Cum pot deporta părinții unui copil cu FC?! Părinții unei persoane cu o boală *letală*?!

– Ce tâmpenie! exclam.

Poe încuviințează.

– Mi-e dor de ei. Mult de tot.

Mă încrunt și-mi trec degetele prin păr.

– Poe, trebuie să te duci! Trebuie să-i vizitezi!

El oftează, cu ochii la crucifixul din lemn din spatele altarului, și îmi amintesc ce-am auzit puțin mai devreme. *Dinero.*

– Costă mult. Mama vrea să-mi trimită bani, dar nu-și poate permite. Și în niciun caz nu vreau să-i iau pâinea de la gură...

– Uite ce-i, dacă e vorba de bani, pot să te ajut. Serios. Nu vreau să par o hahaleră privilegiată, dar nu-i problemă de...

Înainte de a-mi sfârși însă fraza, îmi dau seama că n-are rost să continui.

– Hai, termină! spune el și se întoarce spre mine încruntat, dar pe urmă expresia i se îndulcește. O să... O să mă descurc eu.

Tăcerea se așterne între noi, și spațiul larg și liniștit al capelei îmi face urechile să țiuie. Nu e doar o problemă de bani. În plus,

știu mai bine decât oricine altcineva că banii nu pot rezolva orice. Poate că într-o zi va înțelege asta și mama.

– Îți mulțumesc, totuși, zâmbește Poe în cele din urmă. Serios.

Înclin din cap, și niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Unde-i dreptatea în faptul că pe mine mama nu mă scapă din ochi, în vreme ce el a fost despărțit așa de ai lui? Eu, unul, număr zilele până la optsprezece ani, pe când Poe jinduiește să încetinească trecerea timpului, sperând să obțină mai mult.

Mai mult timp.

Mie mi-a fost ușor să mă dau bătut. Mi-a fost ușor să-mi refuz tratamentele și să mă concentrez asupra timpului pe care-l am. Să încetez să mai lupt atât de tare pentru numai câteva secunde în plus. Dar Stella și Poe mă fac să-mi doresc fiece secundă în plus.

Iar asta mă îngrozește mai mult decât orice altceva.

• • •

E seară deja și stau întins în pat, cu privirea în tavan, făcându-mi tratamentul cu nebulizatorul fără Stella.

„Vreo veste?" mă întreabă Jason într-un SMS, ceea ce nu mi-e de niciun ajutor, dat fiind că răspunsul e un „nu" răsunător.

Tot n-am nicio veste de la Stella. Nici măcar un bilețel. Dar nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea. Și, cu cât tăcerea ei se prelungește, cu atât mai greu îmi e. Nu pot să nu mă gândesc cum ar fi să fiu aproape de ea, să întind mâna și s-o *ating*, să-i alin durerea după ce am stricat totul.

Simt ceva care îmi freamătă undeva în adâncul pieptului și în vârfurile degetelor. Jinduiesc să-i simt pielea moale a brațului și cicatricile pe care sunt sigur că le are pe corp.

Dar n-o să pot face asta niciodată. Distanța dintre noi nu va dispărea și nu se va schimba niciodată.

Șase pași, pentru totdeauna.

Telefonul îmi piuie, și pun mâna pe el plin de speranță, dar nu-i decât o notificare de la Twitter. Îl arunc înapoi pe pat, frustrat.

Ce mama naibii, Stella?! Doar n-o să rămâi supărată pentru totdeauna!

Sau da?

Trebuie să îndrept lucrurile.

Închid nebulizatorul, mă ridic din pat, îmi pun pantofii și mă uit în lungul culoarului, ca să mă asigur că drumul e liber. O văd pe Julie intrând într-o rezervă cu o pungă de perfuzie în mână și ies repede. Știu că am suficient timp. Pășesc fără zgomot, trec de oficiul pustiu al asistentelor și încremenesc în fața ușii ei când aud muzică răsunând încet dinăuntru.

Deci e în cameră.

Inspir adânc și bat în lemnul uzat al ușii.

Aud muzica încetând și apoi pașii ei care se apropie, se opresc în fața pragului și ezită. Într-un târziu, deschide ușa, și inima îmi bubuie în piept la vederea ochilor ei căprui-aurii.

Ce plăcut e s-o văd!

– Ești aici, șoptesc.

– Sunt aici, zice ea pe un ton rece, rezemându-se de tocul ușii și purtându-se ca și cum nu m-ar fi ignorat toată ziua. Am primit desenul tău. Te-am iertat. Dă-te-napoi!

Mă retrag repede până la peretele opus, punând între noi cei șase pași agasanți. Ne uităm unul la celălalt, iar ea clipește și

întoarce ochii, verificând să nu fie asistente pe culoar, după care își lasă privirea în jos.

– N-ai venit la tratamentul împreună, îi spun.

Pare impresionată de faptul că mi-am amintit, dar păstrează tăcerea. Observ că are ochii roșii, ca și când ar fi plâns. Și nu cred că motivul a fost ce-am spus eu.

– Ce se întâmplă?

Trage adânc aer în piept, iar când răspunde, îi simt nervozitatea din glas.

– Mi s-a infectat rău pielea în jurul tubului gastric, iar doamna doctor Hamid se teme de o septicemie. Mâine-dimineață îmi va curăța locul și-mi va înlocui tubul.

Când mă uit în ochii ei, îmi dau seama că e mult mai mult decât o simplă nervozitate. Îi e frică. Aș vrea să-i iau mâna într-a mea. Aș vrea să-i spun că totul o să fie bine și că problema o să se rezolve.

– Vrea să-mi facă anestezie generală.

Ce?!! Anestezie generală?! Cu cei treizeci și cinci la sută ai plămânilor ei? O fi înnebunit doamna doctor Hamid?

Mă prind de balustrada de lângă perete, ca să-mi păstrez echilibrul.

– La naiba! Plămânii tăi o să facă față?

Ne privim câteva clipe, iar spațiul dintre noi pare nesfârșit. Ea întoarce capul, ignorându-mi întrebarea.

– Nu uita să-ți iei medicamentele de seară și să-ți setezi pe urmă tubul gastric pentru noapte, bine?

Fără să-mi mai dea timp să răspund, închide ușa.

Mă apropii încet și-mi lipesc palma de tăblia ei, știind că Stella e dincolo. Răsuflu adânc, îmi reazem fruntea de ușă și șoptesc abia auzit:

– O să fie bine, Stella.

Degetele îmi ating plăcuța prinsă pe ușă. Mă uit și văd că scrie: NIMIC DE MÂNCAT ȘI DE BĂUT DUPĂ MIEZUL NOPȚII. OPERAȚIE LA ORA 6.

Iau mâna de pe ușă înainte să fiu prins de vreo asistentă și mă duc spre camera mea, unde mă trântesc în pat. Stella e de obicei perfect stăpână pe ea. De ce de data asta e cu totul altfel? Din cauza părinților ei? Din cauza funcției scăzute a plămânilor?

Mă răsucesc pe o parte, și privirea mi se oprește asupra desenului cu plămânii, care îmi aduce aminte de cel din camera ei.

„Abby."

Sigur că de asta e atât de speriată. E prima ei operație fără Abby.

Încă nu mi-am reparat greșeala. Îmi vine o idee, și mă ridic repede în capul oaselor. Scot telefonul din buzunar și, pentru prima dată de un an întreg, cred, îi pun alarma să sune la ora 5.00. Pe urmă îmi iau cutia cu rechizite de pe raft și încep să schițez un plan.

CAPITOLUL 13

STELLA

Îl țin pe Peticel strâns la piept și mă uit când la mama, când la tata. Stau amândoi lângă mine de-o parte și de alta, cu câte un zâmbet anemic pe față și cu ochi triști, și evită să se uite unul la altul. Mă uit apoi la fotografia cu noi toți, prinsă pe spatele ușii, și-mi doresc să am din nou părinții de acolo, cei care-mi spuneau mereu că totul va fi bine.

Trag adânc aer în piept și-mi înăbuș un acces de tuse. Tata se străduiește să facă puțină conversație de complezență. Îmi arată calendarul roz care a fost trimis în toate saloanele și care detaliază meniurile speciale zilnice de la bufet.

– Cred că în seara asta, la cină, o să fie supă-cremă de broccoli. Preferata ta, Stell!

– Probabil că după operație n-o să poată mânca, Tom! se răstește mama, iar el se posomorăște auzind-o.

De aceea fac tot posibilul să par entuziastă când spun:

– Dacă o să pot mânca diseară, sigur iau o porție!

Se aude o bătaie în ușă și intră un infirmier care poartă mănuși din latex și o bonetă medicală. Ai mei se ridică în picioare, și tata mă ia de mână. Am nevoie de toate forțele ca să nu mă pierd cu firea.

– Ne vedem în scurt timp, drăguța mea, spune mama, și mă îmbrățișează amândoi, strâns și poate puțin prea lung.

Mă crispez când tubul gastric mi se freacă de trupurile lor, dar rezist și aș vrea să nu le mai dau drumul.

Infirmierul ridică protecțiile laterale ale tărgii pe care m-am așezat și le fixează. Mă uit la desenul lui Abby în timp ce ieșim din cameră, și plămânii aceia sănătoși par să mă cheme spre ei. Aș vrea mai mult decât orice să fie și ea cu mine acum, să mă țină de mână și să-mi cânte.

În timp ce ne îndepărtăm pe culoar, chipurile părinților mei devin mai neclare, rămânând în urmă, până când intrăm în liftul din capăt. Ușile se închid, și infirmierul îmi zâmbește. Încerc să-i răspund la fel, dar buzele mele refuză să ia forma necesară. Strâng așternutul în palmă, și degetele mi se împletesc în țesătura albă.

Ușa se deschide, holul familiar pare că trece pe lângă noi, și totul e prea luminos, prea alb ca să mai pot distinge detaliile.

Trecem de ușile duble, grele, în zona de preoperatoriu și apoi intrăm într-o încăpere aflată ceva mai departe. Infirmierul așază targa la locul potrivit și mă întreabă:

– Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

Clatin din cap și încerc să respir adânc când el iese, iar sala se cufundă într-o tăcere deplină, întreruptă doar de piuitul monitoarelor.

Mă uit la plafon și mă lupt să-mi alung sentimentul tot mai puternic de panică. Am făcut tot ce-a trebuit. Am avut grijă și m-am uns cu eucidin. Mi-am luat medicamentele la orele exacte – și totuși iată-mă aici, așteptând să intru în operație.

Atâta grijă obsesivă pentru tot regimul terapeutic, degeaba!

Acum cred că înțeleg de ce s-a dus Will pe acoperiș, atunci. Aș da orice să pot să mă ridic de pe targa asta și să fug departe, cât mai departe. La Cabo. În Vatican, să văd Capela Sixtină. Către toate lucrurile pe care le-am evitat din teama de a nu mă îmbolnăvi mai rău – doar ca să mă văd acum zăcând aici, gata să intru într-o altă operație din care e posibil să nu mă mai trezesc.

Degetele mi se încleștează pe apărătorile fixate în stânga și-n dreapta mea, și încheieturile mi se albesc de strânsoare. Îmi impun să fiu o luptătoare, așa cum mi-a zis ieri doamna doctor Hamid. Dacă vreau să fac toate lucrurile acelea, am nevoie de timp. Și trebuie să lupt pentru el.

Ușa se deschide încet, și o siluetă înaltă și subțire se furișează înăuntru. Poartă salopetă verde medicală, mască și mănuși exact ca asistentele și asistenții din preoperatoriu, dar de sub boneta medicală îi ies buclele castanii ale părului.

Mă privește în ochi, și, de surpriză, dau drumul apărătorii.

– Ce cauți aici? șoptesc în vreme ce Will se așază pe un scaun lângă mine, trăgându-l puțin înapoi ca să păstreze distanța de siguranță.

– E prima ta operație fără Abby, replică el în chip de explicație, și o expresie pe care nu i-am mai văzut-o până acum îi apare în privire. Nu e nici sarcastică, nici glumeață, ci cât se poate de sinceră. De-a dreptul serioasă.

Înghit cu greu nodul din gât, încercând să-mi stăpânesc emoțiile care amenință să se reverse și să-mi înăbuș lacrimile.

– De unde știi?

– Ți-am văzut toate filmele, spune el, și ochii i se încrețesc la colțuri când zâmbește. Ai putea zice că sunt un fan.

Pe toate? Chiar și pe acela jenant de când aveam doisprezece ani?

– Sper să nu stric totul, continuă el dregându-și glasul în timp ce scoate din buzunar o foaie de hârtie. Și începe să cânte, domol. „Te iubesc pân' la Lună și-napoi."

– Du-te de-aici! Nu vezi că mă port prostește? bâigui și-mi șterg lacrimile cu dosul mâinii.

– „Pân' la Lună și-napoi și-un sărut pe obrajii tăi."

Cântecul lui Abby. Îngână cântecul lui Abby. Lacrimile încep să-mi curgă pe obraz prea repede ca să le mai pot șterge în timp ce-i privesc ochii albaștri ațintiți asupra fiecărui vers de pe bucata aceea de hârtie boțită.

Am senzația că inima stă să-mi sară din piept, copleșită de emoție.

– Bunica obișnuia să ne cânte melodia asta. Mie nu mi-a plăcut niciodată, dar Abby era îndrăgostită de ea.

El râde și clatină din cap.

– A trebuit s-o caut pe Google. Doamne, da' *veche* mai e!

Izbucnesc și eu în râs și încuviințez.

– Știu. Și cum adică...

– Pân' la Lună și-napoi? rostim în același timp, râzând amândoi.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, și inima îmi dănțuiește în piept, iar monitorul cardiac de alături începe să piuie mai tare și mai tare. El se apleacă în față, puțin de tot, atât cât să rămână în zona de siguranță, dar suficient ca să mă facă să uit de durerea din jurul tubului gastric.

– N-o să pățești nimic, Stella.

Glasul îi e adânc. Catifelat. Și în clipa asta știu, cu toate că ceva mai ridicol de atât nu se poate, că, dacă o fi să mor în operație, măcar n-o să-mi găsesc sfârșitul fără să mă fi îndrăgostit.

– Promiți tu? îl întreb.

El înclină din cap în semn că da și întinde brațul, cu degetul mic înmănușat, spre mine. I-l prind cu degetul meu mic, pecetluind promisiunea. Un contact abia simțit, însă e prima dată când ne atingem.

Și, în clipa asta, gândul nu mă sperie.

Întorc brusc capul spre ușă când aud pași apropiindu-se. Doamna doctor Hamid intră în sală, însoțită de o asistentă de la chirurgie.

– Gata de drum? mă întreabă ea, ridicând spre mine degetele mari de la mâini.

Mă răsucesc spre scaunul pe care șezuse Will, cuprinsă de frică. E gol.

Și apoi îl văd, dincolo de perdeaua cenușie, cu spatele lipit de perete. Își duce un deget la buze și-și trage masca în jos, ca să-mi zâmbească.

Îi zâmbesc și eu și, privindu-l, încep să cred ce mi-a spus.

„N-o să pățesc nimic."

Câteva minute mai târziu sunt întinsă pe masa de operație, în sala cufundată în penumbră. Numai deasupra mea strălucesc luminile orbitoare.

– În regulă, Stella, știi ce ai de făcut, îmi spune cineva, ținând o mască de anestezie în mâna înmănușată.

Inima începe să-mi bată cu putere, și întorc capul spre cei din jur, privindu-le ochii, în timp ce ei îmi pun masca peste nas și gură. Când o să mă trezesc, totul va fi gata.

– Zece, încep privind peste umărul anestezistului, spre peretele sălii de operație, unde zăresc o formă ciudat de familiară.

Desenul cu plămâni al lui Abby.

„Cum se poate?"

Dar știu, firește. Will. S-a furișat mai devreme în sală. În timp ce o lacrimă mi se scurge din ochi, număr mai departe.

– Nouă. Opt.

Florile de pe desen încep să danseze: nuanțele de albastru, alb și roșu se împletesc și se confundă, culorile sar de pe hârtie și vin spre mine.

– Șapte. Șase. Cinci.

Cerul înserării prinde viață deodată și se revarsă printre flori, și o puzderie de stele umplu aerul din jurul meu. Scânteiază și dansează deasupra mea, atât de aproape încât le-aș putea atinge.

Aud un glas îngânând undeva în depărtare. „Pân' la Lună și-napoi.."

– Patru. Trei.

Marginea câmpului vizual mi se întunecă, lumea se cufundă în beznă. Mă concentrez asupra unei singure stele, un unic punct luminos, care devine mai strălucitor, mai cald, copleșitor.

Melodia se oprește și aud o voce departe și înăbușită. Abby. Ah, Doamne! E vocea lui Abby.

– ... înapoi... nu.

– Doi, șoptesc și nu știu dacă am rostit cuvântul doar în gând sau cu glas tare.

După care o văd. O văd pe Abby acolo, în fața mea, încețoșată la început și apoi limpede ca lumina zilei. Părul ondulat ca al tatei și zâmbetul ei mare cât o inimă, ochii căprui-aurii la fel ca ai mei.

– ... mai mult... timp...

Mă împinge departe de lumină.

– Unu.

Întuneric.

CAPITOLUL 14

WILL

Deschid ușa fără zgomot și mă uit în dreapta și-n stânga înainte să mă strecor afară din zona de preoperatoriu, cât pe ce să mă izbesc de o asistentă. Îmi întorc rapid fața și-mi ridic masca peste nas și gură, ca să-mi disimulez trăsăturile, iar ea trece mai departe.

Fac câțiva pași grăbiți și mă ascund după zidul de lângă casa scării, când zăresc un bărbat și o femeie care stau într-o parte și într-alta a sălii de așteptare pustii.

Mă uit când la unul, când la celălalt. Îi știu de undeva.

– Pot să te întreb ceva? îl aud pe bărbat, iar femeia ridică ochii spre el, încleștându-și maxilarul.

Arată ca o Stella mai în vârstă. Aceleași buze pline, aceleași sprâncene groase, aceiași ochi expresivi.

Părinții ei.

Femeia înclină din cap scurt, cu o privire precaută. Ai impresia că poți tăia cu cuțitul tensiunea dintre ei. Știu că ar trebui să plec. Știu

că ar trebui să deschid ușa spre scară și să mă întorc în camera mea înainte să dau de vreun necaz, însă ceva mă face să rămân pe loc.

– Gresia de la mine din baie e... mov, cred. Ce culoare ar trebui să aibă covorașul...?

– Negru, răspunde ea, plecându-și din nou capul și privindu-și mâinile, în timp ce părul i se revarsă peste față.

Urmează un moment de tăcere, apoi văd cum ușa dinspre cu-loar se deschide și peste pragul ei pășește Barb. Niciunul dintre ei doi n-a observat-o. Tatăl Stellei își drege glasul.

– Și prosoapele?

Ea ridică palmele în aer, exasperată.

– Nu contează, Tom!

– A contat când ne-am zugrăvit biroul. Ai zis că acolo covorul...

– Fiica noastră e în operație, iar tu vrei să discutăm despre *prosoape*?! izbucnește ea, albă la față de furie.

Niciodată n-am văzut-o pe Barb atât de nemulțumită de ceva. Și-a încrucișat brațele la piept și stă cu spatele drept, urmărindu-le schimbul de replici.

– Vreau doar să vorbesc, spune tatăl Stellei încet. Despre orice.

– Of, Doamne! Mă omori cu zile! Încetează cu...!

Dar se oprește când o zăresc amândoi pe Barb, care se uită la ei din ce în ce mai furioasă, până ce capătă expresia aceea pe care o afișează când îi facem noi probleme.

Inspiră adânc, absorbind parcă tot aerul din încăpere, și le spune pe un ton cât se poate de grav:

– Nici nu-mi pot închipui prin ce ați trecut când ați pierdut-o pe Abby. Dar Stella... continuă ea și arată cu mâna spre ușile din

zona preoperatorie, unde Stella e deja pe masa de operație. Stella luptă pentru viața ei acum. Și o face pentru *voi*.

Părinții ei își întorc privirile rușinați.

– Dacă nu puteți fi prieteni unul cu celălalt, măcar purtați-vă ca niște adulți! îi mustră Barb mai departe, cu frustrare în glas.

La naiba, Barb! Învață-i tu minte!

Mama Stellei clatină din cap.

– Nu-l suport lângă mine. Mă uit la fața lui și o văd pe Abby.

Tatăl ridică scurt privirea spre ea, apoi și-o ferește imediat.

– Eu o văd pe Stella când mă uit la tine.

– Sunteți amândoi părinții lor! exclamă Barb. Ați uitat cumva ce rol vă revine? Știți că, atunci când a aflat că va trebui operată, a insistat să vă spună ea, fiindcă se temea foarte tare de reacția voastră?

Doamne, nu e de mirare că Stella e atât de obsedată de dorința de a trăi! Oamenii ăștia și-au pierdut un copil, iar pe urmă s-au pierdut unul pe celălalt. Dacă ar muri și ea, probabil că și-ar ieși din minți.

Tatăl meu a plecat de acasă înainte să mă îmbolnăvesc eu tot mai grav, înainte ca FC să mă afecteze considerabil. N-a putut face față unui copil bolnav. În mod cert n-ar face față unuia mort. Dar... *doi*?!

Într-un târziu, părinții Stellei se privesc unul pe altul, se privesc cu adevărat, și o tăcere înlăcrimată se așterne între ei.

Stella a avut grijă de noi toți. De mama ei, de tatăl ei, de *mine*. Eu tot număr zilele până când voi împlini optsprezece ani și voi deveni adult, până când o să preiau controlul. Poate a venit vremea

să mă și port ca atare. Poate a venit vremea să am singur grijă de mine însumi.

Clipesc și mă uit la Barb, iar ea face ochii mari în același timp cu mine.

Au! Sunt ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, nesigur dacă ar trebui s-o șterg sau să aștept lovitura. Ezit prea mult, iar ea se repede spre mine, înșfăcându-mă de braț și trăgându-mă pe culoar, spre lift.

– Ei, fir-ar să fie!

Nu scot un cuvânt când ușile se deschid, iar ea mă împinge în cabină. Apasă întruna butonul pentru etajul al treilea, clătinând din cap. Simt cum mânia literalmente radiază din ea.

– Uite ce e, Barb! Știu că ești supărată, dar îi era frică. Trebuia s-o văd...

Ușile se închid, iar ea se răsucește pe călcâie, cu ochii spre mine, neagră la față.

– Riști s-o *omori*, Will. Riști să-i distrugi orice șansă la un transplant de plămâni.

– O paște un pericol mai mare din cauza anesteziei decât din cauza mea.

– Greșit! se răstește ea când liftul se oprește și se deschid ușile.

Coboară ca o vijelie, iar eu vin repede în urma ei și strig:

– Ce vrei să spui, Barb?

– Trevor Von și Amy Presley, replică ea, răsucindu-se în loc, cu fața spre mine. Tineri fibrochistici, ca tine și ca Stella. Amy s-a internat cu *B. cepacia*. Are o expresie extrem de serioasă, așa că închid gura înainte să dau drumul unuia dintre comentariile

mele obișnuite și o las să vorbească mai departe. Eu eram tânără pe atunci, cam ca Julie acum. Nu știam multe despre toate astea. Nu știam multe despre *viață*. Privește dincolo de mine, în trecut. Trevor și Amy se iubeau. Cunoșteam cu toții regulile. Fără contact, mereu la șase pași distanță. Iar eu, adaugă Barb ducând un deget la piept, eu le-am permis să încalce regulile, fiindcă voiam să-i știu fericiți.

– Dă-mi voie să ghicesc! Au murit amândoi? întreb, deși știu deja care a fost finalul.

– Da, răspunde ea privindu-mă drept în ochi și încercând să-și stăpânească lacrimile. Trevor a contractat *B. cepacia* de la Amy, care a mai trăit încă zece ani. Dar el? El a fost scos de pe primele locuri ale listei de așteptare pentru transplant și a mai rezistat doar doi ani după ce bacteria i-a adus funcția hepatică aproape de zero.

Dumnezeule!

Înghit greu, uitându-mă când la ea, când la camera Stellei, dincolo de oficiul asistentelor. Șirul de lucruri care ni se pot întâmpla nouă, fibrochisticilor, și poveștile de groază pe care le auzim sunt nesfârșite. Dar ceea ce mi-a spus Barb despre Trevor și Amy nu pare deloc o poveste.

– S-a întâmplat în tura *mea*, Will, continuă ea clătinând din cap cu amar și bătându-se cu un deget în piept. Și naiba să mă ia dacă o să permit să se întâmple din nou!

Și cu asta se întoarce și pleacă, lăsându-mă fără cuvinte.

Mă uit și-l văd pe Poe în pragul camerei lui, cu o expresie insondabilă. A auzit totul. Deschide gura să spună ceva, dar ridic

o mână și-l opresc. Mă duc direct la mine în rezervă și închid ușa în urma mea, cu un bufnet.

Îmi iau laptopul și mă așez pe pat. Zăbovesc câteva clipe cu degetele deasupra tastelor, după care încep să caut. Caut *B. cepacia.*

Cuvintele par să sară la mine de pe ecran.

„Contaminare."

„Riscuri."

„Infectare."

Cu numai o tuse, cu o singură atingere, i-aș putea distruge viața întreagă. I-aș putea spulbera orice șansă la plămâni noi. I-aș face rău.

Cred că am știut asta tot timpul. Dar n-am înțeles-o cu adevărat.

Iar gândul îmi dă fiori până în măduva oaselor. Mai rău decât operațiile sau decât infecțiile, sau decât să te trezești într-o dimineață simțind că nu mai poți să respiri. Chiar mai rău decât durerea de a fi în aceeași încăpere cu ea fără s-o pot atinge.

Moartea.

Asta sunt eu. Asta sunt eu pentru Stella.

Singurul lucru mai rău decât să nu pot fi lângă ea sau aproape de ea este viața într-o lume în care ea nu există. Mai ales dacă vina ar fi a mea.

CAPITOLUL 15

STELLA

– E timpul să te trezeşti, scumpa mea, *rosteşte un* glas undeva departe.

E glasul mamei și răsună acum de mai aproape. Chiar de lângă mine.

Inspir adânc, și lumea capătă contur în jurul meu, deși am mintea încețoșată. Clipesc și chipul ei îmi apare în față, cu tata alături.

Trăiesc. Am rezistat.

– Iat-o pe Frumoasa mea Adormită! exclamă mama, iar eu mă frec la ochi, confuză.

Știu că abia m-am trezit, dar sunt *istovită*.

– Cum te simți? mă întreabă tata, și le răspund cu un geamăt somnolent, zâmbindu-le.

Se aude un ciocănit în ușă, și intră Julie cu un scaun pe rotile, ca să mă ducă în rezerva mea. Și la *patul* meu. Ce bine!

Ridic o mână în aer, cu degetul mare în sus, de parcă aș face autostopul, și întreb:

– Mă ia cineva și pe mine?

Julie râde, iar tata mă ajută să cobor de pe targă și să mă așez pe scaun. Nu știu ce analgezice mi-au dat, dar știu că sunt *tari*. Nu-mi simt nici măcar fața, darămite durerea din jurul tubului gastric.

– Trecem mai târziu să vedem ce faci, spune tata, și eu ridic degetul mare spre amândoi, dar o clipă mai târziu încremenesc.

Stai puțin!

„Trecem."

„Trecem" mai târziu să „vedem" ce faci?!

– M-am trezit cumva într-un univers paralel? murmur frecându-mă la ochi și privindu-i piezișș.

Mama surâde și-mi mângâie părul cu un gest liniștitor, în timp ce se uită la tata, peste capul meu.

– Ești fiica *amândurora*, Stella. Ai fost și vei fi întotdeauna.

Analgezicele alea chiar sunt tari.

Deschid gura să spun ceva, dar sunt înmărmurită și prea obosită ca să mai pot lega o frază. Dau doar din cap, și totul se clatină în jurul meu.

– Încearcă să dormi puțin, drăguța mea! zice mama și mă sărută pe frunte.

Julie mă duce spre capătul holului și apoi în lift. Mi-e aproape imposibil să stau cu ochii deschiși; pleoapele îmi sunt parcă mai grele decât un sac cu cartofi.

– Fir-ar, Jules, sunt *terminată*, îngaim privind-o cu coada ochiului și văzându-i pântecul umflat undeva la nivelul ochilor mei.

Ușile liftului se deschid, și ea îmi împinge scaunul până la mine în cameră, unde-i blochează roțile.

– Și pielea, și tubul arată mult mai bine. Până după-amiază, vei fi deja în picioare. Dar să nu începi să faci abdomene!

Mă ajută să mă ridic încet și să mă întind în pat; îmi simt brațele și picioarele ca niște pietre de moară. Ea îmi așază mai bine pernele și mă învelește cu grijă, trăgându-mi pătura până la gât.

– Acuși-acuși o să ai un copil, îi spun și suspin somnoroasă, cu tristețe.

Julie mă privește în ochi și se așază pe marginea patului meu, oftând prelung.

– O să am nevoie de ajutor, Stella. Sunt singură, îmi explică ea și zâmbește cu o expresie afectuoasă în ochii albaștri. Nu-mi vine în minte nimeni în care să pot avea mai multă încredere.

Întind mâna și, cât pot de delicat, o bat ușurel pe pântec o dată și încă o dată.

Parafat!

Îi zâmbesc larg și replic:

– O să fiu cea mai grozavă mătușă din câte există.

Mătușa Stella. Eu. Mătușă? Mă întind la loc în pat somnoroasă; operația și analgezicele își spun în sfârșit cuvântul. Julie mă sărută pe frunte și pleacă, închizând încet ușa în urma ei. Îmi afund capul în pernă, mă ghemuiesc sub pătură și-mi trag mai aproape ursulețul panda. Arunc o privire spre noptieră, și ochii mi se închid

încet... Stai! Mă ridic în șezut și iau cutiuța de hârtie pe care o văd acolo, legată cu o panglică roșie.

Trag de panglică și cutia se transformă într-un buchet de flori lucrat de mână, din hârtie – liliac mov, zambile roz și flori de câmp albe, la fel ca în desenul lui Abby –, prinzând deodată viață.

„Will."

Zâmbesc și-l pun la loc pe noptieră, după care îmi caut telefonul. Îl iau și trebuie să fac eforturi considerabile ca să-mi pot focaliza privirea asupra ecranuluișisă derulez până la numărul lui Will. Îl formez, ascult cum sună și pleoapele mi se închid când intră căsuța vocală. Tresar când se aude bipul și încep să vorbesc, abia îngăimând cuvintele: „Eu sunt. Stella. Să nu mă suni, bine? Fiin'că abia am ieșit din operație și sunt cumplit de obosită, dar sună-mă când... primești mesajul ăsta. Ba nu, nu mă suna. Bine? Fiin'că, dacă-ți aud vocea aia sexy, n-o să mai pot să dorm. Mda. Așa că sună-mă, bine?"

Bâjbâi pe tastatură și închei apelul. Mă ghemuiesc la loc în pat, mă învelesc mai bine cu pătura și-mi iau iar ursulețul. Încă mă mai uit la flori când mă ia, în sfârșit, somnul.

• • •

Telefonul începe să-mi sune, întrerupându-mi somnul adânc, postoperatoriu. Mă întorc pe o parte și-mi simt pleoapele grele când mă uit și văd că e Poe, care mă apelează pe FaceTime. Degetele mi se împleticesc, dar izbutesc să apăs tasta verde, și figura lui apare pe ecran.

– Trăiești!

Zâmbesc, mă frec la ochi și mă ridic în capul oaselor. Încă mi-e somn, dar efectul medicamentelor s-a diminuat suficient ca să nu-mi mai simt capul cât o baniță.

– Da, trăiesc! răspund și fac ochii mari când zăresc superbul buchet de flori de pe noptieră. Tubul arată bine.

Will. Îmi amintesc vag când am deschis buchetul.

Îmi verific în fugă mesajele. Două de la mama. Trei de la Camila. Unul de la Mya. Patru de la tata. Toți vor să știe cum mă simt.

Nimic însă de la Will.

Inima mi se prăbușește cale de vreo douăzeci de etaje.

– Ai vorbit cu Will? îl întreb pe Poe.

– Nu, zice el și clatină din cap.

Pare că vrea să spună și altceva, dar se răzgândește.

Inspir adânc și tușesc; mă doare sub coaste, acolo unde a fost infecția. Au! Mă întind. Da, fără îndoială mă doare. Dar suportabil.

Am un mesaj pe Instagram și îl deschid: e un răspuns de la Michael, pe care l-am primit în timp ce dormeam. Mi-a scris seara trecută să mă întrebe ce face Poe și cum mai evoluează bronșita lui. Și – cel mai surprinzător – dacă se duce să-și viziteze părinții în Columbia. Eu habar n-aveam că se gândește măcar la asta.

Am schimbat mesaje timp de aproape o oră – despre cât se bucură că sunt aici în spital, lângă Poe, despre ce tip grozav e Poe.

Și despre faptul că nu înțelege ce anume n-a mers bine.

Fiindcă, sincer, ține la el.

– Mi-a scris Michael, spun revenind la FaceTime și uitându-mă spre ecran ca să văd reacția lui Poe.

– Poftim? întreabă el mirat.

– Mă întreba dacă te simți bine, răspund și observ că ia o expresie indescifrabilă și că are o privire cât se poate de serioasă. E drăguț. Și pare că te iubește într-adevăr.

El își dă ochii peste cap.

– Iar te amesteci în treburile mele. E evident că ți-ai revenit pe deplin.

Poe nu prea are noroc în dragoste. Fiindcă îi e *frică*. Se teme să se implice. Se teme să accepte pe cineva în toată nebunia asta căreia trebuie să-i facem noi față. Știu și eu cum e cu frica. Numai că ea n-a împiedicat lucrul de care mi-era cel mai teamă să se întâmple.

Și nu mai vreau așa ceva.

– Zic și eu, replic ridicând din umeri cu un aer dezinvolt, deși vorbesc serios. Lui nu-i pasă că ești bolnav.

Lui Michael nu-i pasă că Poe are FC. Îi pasă doar că nu poate fi alături de el.

Când ești fibrochistic, nu știi cât timp ți-a mai rămas de trăit. Dar, sincer vorbind, nu știi nici cât timp mai au persoanele la care ții. Întorc privirea spre buchetul de flori din hârtie.

– Și ce e chestia asta cu vizita acasă, în Columbia? Te duci sigur, da?

– Sună-mă când îți trece efectul medicamentelor! ripostează Poe încruntat, după care închide.

Le trimit câte un SMS rapid părinților mei, spunându-le să se ducă acasă și să se odihnească, fiindcă după-amiaza e deja pe sfârșite, iar eu trebuie să mai dorm puțin. Au stat amândoi aici

ore bune, și nu vreau să aștepte în continuare trezirea mea, când trebuie să aibă grijă și de ei înșiși.

Refuză însă amândoi, și, câteva minute mai târziu, aud un ciocănit la ușă și-i văd vârându-și capul împreună în rezerva mea, ca să se uite la mine.

Îmi amintesc vag de acel „trecem" când mi-am revenit din anestezie: am făcut front comun pentru prima dată de la moartea lui Abby.

– Cum te simți? mă întreabă mama zâmbind și mă sărută pe frunte.

Mă ridic în șezut și clatin din cap.

– Uite ce e, chiar ar trebui să plecați amândoi, sunteți aici de...

– Suntem părinții tăi, Stell. Deși nu mai suntem împreună, vrem să-ți fim alături, îmi spune tata, strângându-mi mâna într-a lui. Tu ești întotdeauna pe primul plan. Iar în ultimele luni... e clar că nu ți-am arătat acest lucru.

– Ultimele luni au fost grele pentru toți, intervine mama, schimbând cu el o privire înțelegătoare. Dar nu e de datoria ta să ne ajuți pe noi să ne simțim mai bine. Suntem părinții tăi, drăguța mea. Mai mult decât orice altceva, ne dorim ca tu să fii fericită, Stella.

Înclin din cap. Nici într-o mie de ani nu m-aș fi așteptat la asta.

– Apropo, continuă tata, așezându-se pe scaunul de lângă pat. Supa chiar a fost grozavă. Poți să spui tu ce vrei despre mâncarea de la bufet, dar fac un broccoli cu brânză cheddar tare de tot!

Mă uit la mama, ea se uită la mine, și zâmbetele noastre lasă loc unor hohote de râs pe care eu trebuie să mi le înăbuș, ca să nu mă

doară locul cu noul tub gastric. Tristețea nu dă înapoi niciun pas, dar simt că un dram din povara de pe umerii mei se ridică încet, și trag aer în piept, respirând ceva mai ușor decât în ultima vreme. Poate că, totuși, operația asta n-a fost cel mai rău lucru din lume.

• • •

Mai ațipesc puțin după ce pleacă părinții mei, și, când mă trezesc, o oră mai târziu, mintea mi s-a limpezit, efectele anesteziei au dispărut complet. Mă ridic încet în șezut și mă întind, iar pieptul și coastele mă dor din cauza operației. Se duce deci și efectul analgezicelor.

Îmi ridic bluza și mă uit. Pielea mi-e încă iritată și dureroasă, dar zona din jurul tubului gastric arată deja de o mie de ori mai bine.

Privirea îmi cade pe buchetul din hârtie, și zâmbesc entuziasmată în timp ce mă ridic în picioare, cu grijă, și inspir adânc. Aerul îmi pătrunde și-mi iese cu greu din plămâni, așa că iau respiratorul portabil de pe noptieră, îmi fixez sonda nazală și-l pornesc, ca să dau plămânilor o mână de ajutor.

Le răspund Camilei și Myei, ca să știe că m-am trezit și să nu-și facă griji. Sunt în bună stare, ca nouă. Sau, cel puțin, am revenit la cele treizeci și cinci de procente ale mele.

Încă nu le-am povestit cum stau, mai nou, lucrurile cu părinții mei, însă ele tocmai se îmbarcă pe un vas, iar eu am la rândul meu un drum de făcut.

Îmi schimb hainele, mișcându-mă încet, cu grijă, și-mi pun o pereche de colanți și un tricou cu model abstract pe care mi l-a luat Abby când a fost la Marele Canion. Îmi zăresc reflexia în

oglindă – cearcănele de sub ochi nu mi-au mai fost de mult timp atât de vinete. Mă pieptăn în grabă și-mi strâng părul în coadă la spate, și mă încrunt când constat că nu arată atât de bine pe cât sperasem.

Îmi iau trusa de machiaj din raftul de jos și-mi dau cu puțin rimel și cu luciu de buze, zâmbind când mă gândesc că Will mă va vedea nu doar în viață, ci și fardată, și că ochii îi vor zăbovi asupra buzelor mele lucioase. Își va dori oare să mă sărute?

Sigur, nu s-ar putea *niciodată*, dar își va dori oare?

Roșesc și clatin din cap în timp ce-i trimit un SMS scurt în care-i spun că ne întâlnim în atrium peste zece minute.

Îmi ridic mai bine cureaua respiratorului portabil și o iau pe drumul scurt: urc cu liftul și traversez podul spre Clădirea 2, apoi cobor pe scări în atrium, care ocupă toată jumătatea din spate. Mă așez pe o bancă și mă uit în jur, la copaci și la plante; o fântână din piatră susură în spatele meu.

Inima îmi bate cu putere la gândul că am să-l văd peste numai câteva minute.

Încântată și nerăbdătoare, îmi scot telefonul să mă uit cât e ceasul. Au trecut zece minute de la SMS-ul pe care i l-am trimis, iar el încă n-a venit.

Îi mai trimit unul: „Eu am ajuns. Ai primit mesajul meu? Unde ești?"

Alte zece minute se scurg. Și apoi încă zece.

Poate că doarme. Sau poate că i-au venit prietenii în vizită și n-a apucat să se uite la telefon.

Mă întorc când aud ușa deschizându-se în spatele meu și zâmbesc, emoționată să-l văd în sfârșit pe... Poe. Ce caută el aici?

Se uită la mine cu o expresie serioasă.

– Will nu vine.

– Ce? izbutesc să bâigui. De ce?

– Nu vrea să te vadă. Nu vine.

Nu vrea să mă *vadă*? Cum adică?

Poe îmi întinde un pachet cu batiste de hârtie. Îl iau, încruntându-mă nedumerită.

– Mi-a zis să-ți spun că mica afacere dintre voi s-a sfârșit.

Surprinderea și mâhnirea lasă loc furiei, o furie adâncă și reală, care îmi strânge stomacul. Atunci de ce mi-a fredonat cântecul lui Abby înainte de operație? De ce s-a furișat în preoperatoriu riscând să fie prins? De ce mi-a făcut cu mâna lui un buchet de flori din hârtie dacă „mica afacere" dintre noi s-a sfârșit?

O lacrimă de frustrare mi se rostogolește pe obraz, și desfac pachetul de batiste rupându-l.

– Îl urăsc! exclam în timp ce mă șterg la ochi cu furie.

– Nu, nu-l urăști, spune Poe rezemându-se de perete și privindu-mă.

Glasul îi e blând, dar indiferent.

Râd și clatin din cap.

– Probabil că s-a distrat copios pe seama țicnitei obsedate de control de la 302, nu? Și n-a vrut să-mi spună asta personal, ca să-mi poată râde în nas? Deloc caracteristic.

Îmi trag nasul și mă opresc fiindcă, deși sunt furioasă, ceva mi se pare în neregulă. Chestia asta n-are niciun sens.

– El e bine? întreb. S-a întâmplat ceva?

Poe clatină din cap.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunde el și se întrerupe o clipă, uitându-se peste umărul meu, la fântâna care susură. De fapt, permite-mi să reformulez, continuă apoi și privește în ochii mei. S-a întâmplat Barb.

Și-mi povestește ce a auzit pe hol, ce i-a spus Barb lui Will despre noi, că apropierea ne-ar ucide pe amândoi.

Nici măcar nu-l las să termine. Cât timp o să-mi mai trăiesc viața temându-mă de niște „și dacă...“? Existența mea se reduce la tratamente obsesive și la procentaje, și, ținând seamă că abia am suferit o operație, riscurile nu par a scădea niciodată. Fiece minut al vieții mele e marcat de „și dacă...“, iar prezența lui Will nu ar schimba deloc situația.

Dar de un lucru sunt sigură: fără el, situația s-ar schimba categoric.

Mă năpustesc pe lângă Poe, împing ușile grele, urc scările și traversez podul spre lifturi.

– Stella, așteaptă! strigă el în urma mea.

Trebuie să-l văd însă pe Will. Am nevoie să-mi spună *el* că asta vrea.

Apăs întruna butonul liftului, însă durează prea mult. Mă uit în stânga și-n dreapta și-l văd pe Poe că vine după mine, cu o expresie derutată. Mă duc spre scară, tușind și ținându-mă de coaste, ametită de durere. Deschid ușa și cobor treptele în viteză.

Ajung la etajul nostru, împing cu forță ușile duble și bat în ușa rezervei 315. Arunc o privire spre oficiul asistentelor, ușurată să văd că e gol.

– Will, spun printre gâfâieli, nu plec până când nu vorbești cu mine.

Tăcere. Dar știu că e înăuntru.

Pașii lui Poe zdupăie pe culoar și se opresc la doi metri de mine.

– Stella, gâfâie la rândul lui și clatină din cap respirând greu.

Îl ignor și bat din nou în ușă, de data asta mai tare.

– Will!

– Du-te de-aici, Stella! se aude glasul lui de dincolo de ușă și după o pauză: Te rog!

„Te rog." E ceva anume în felul în care a spus-o. Ca un dor adânc și puternic.

Am obosit să trăiesc fără să trăiesc de fapt. Am obosit să-mi tot doresc atâtea. Sunt multe lucrurile pe care nu le putem avea. Dar asta putem s-o avem.

Știu bine.

– Will, deschide ușa ca să putem vorbi!

Trece un minut, la sfârșitul căruia ușa se întredeschide – doar atât cât să-i văd umbra pe pardoseală. Cum el nu iese, încep să mă trag înapoi spre peretele opus, așa cum fac întotdeauna.

– Mă dau înapoi, bine? Până la zid. O să fiu suficient de departe.

Lacrimile îmi umplu iar ochii și înghit cu greu, înăbușindu-mi-le.

– Nu pot, Stella, spune el încet, și-i văd mâna încleștată pe tocul ușii.

– De ce? Haide, Will...!

El mă întrerupe ferm:

– Știi că aș vrea. Dar nu pot.

Glasul i se înecă; și în clipa aceea înțeleg.

Înțeleg că „mica afacere" dintre noi nu s-a sfârșit. Abia începe.

Fac un pas spre ușă fiindcă vreau să-l văd mai mult decât îmi doresc să respir.

– Will...

Ușa se închide în fața mea și o aud încuindu-se. Mă uit la ea stupefiată și simt că am rămas fără aer.

– Poate că e mai bine așa, rostește o voce în spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Poe. Stă încă acolo și mă privește trist. Dar a vorbit ferm.

Clatin din cap.

– Nu. Nu. Pot să rezolv lucrurile. Trebuie... trebuie să le rezolv, Poe. Pur și simplu...

Glasul îmi trenează și-mi plec privirea. Trebuie să existe o cale.

– Noi nu suntem normali, Stell, zice Poe încetișor. Noi nu ne putem asuma asemenea riscuri.

Mă răsucesc pe călcâie și-i arunc o privire încruntată. Nu ajungea că sunt toți ceilalți împotriva noastră...!

– Haide, Poe! Nu și tu!

– Nu fac decât să recunosc ce se petrece aici, ripostează el, cu o frustrare egală cu a mea. Ne privim în ochi un moment, iar el clatină din cap și continuă: Will e un rebel. E un tip care își asumă riscuri, exact ca Abby.

Simt că îmi îngheață inima.

– Vrei cumva să-mi spui tu ce să fac cu viața mea? strig la el. Cum rămâne cu tine? Tu și Tim. Tu și Rick. Marcus. *Michael.*

Văd cum își încleștează maxilarul.

– Nu te lua de chestiile astea, Stella!

– Ah, ba o să mă iau! *O să mă iau încă o dată!* Toți au știut că ești bolnav, și totuși te-au iubit. Dar *tu* ai fugit, Poe. Nu ei. *Tu!* De fiecare dată! replic și apoi îmi cobor vocea și, clătinând din cap, adaug pe un ton provocator: De ce ți-e frică, Poe?

– Habar n-ai despre ce vorbești! se răstește el plin de furie, și îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

Mă apropii câțiva pași și-l privesc drept în ochi.

– Ai distrus fiecare șansă la dragoste care ți-a ieșit în cale. Așa că, te rog, ține-ți sfaturile pentru tine!

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre camera mea. În jur, aerul încă vibrează de furie. Aud ușa lui trântindu-se tare; ecoul reverberează pe culoar. Intru la mine și trântesc ușa la rândul meu cu aceeași forță.

Rămân cu privirea la ea, și plămânii îmi palpită în vreme ce încerc să-mi recapăt răsuflarea. Liniștea e întreruptă doar de șuierul oxigenului și de bătăile inimii mele. Picioarele mi se taie și alunec la podea; corpul îmi cedează brusc, din cauza operației și după disputa cu Will și cu Poe.

Trebuie să existe o cale. Există cu siguranță o cale. Trebuie doar să-mi dau seama care e.

• • •

Zilele următoare sunt o amintire confuză. Părinții mei m-au vizitat separat și apoi din nou împreună, într-o după-amiază de

miercuri; sunt, dacă nu prietenoși, cel puțin agreabili unul față de celălalt. Intru pe FaceTime cu Mya și Camila, dar pentru scurte perioade între băile lor de soare la Cabo. Cutreier prin spital bifându-mi tratamentele în aplicație fără mare tragere de inimă și urmând riguros pașii regimului terapeutic, fără să am însă nicio mulțumire.

Niciodată nu m-am simțit atât de singură.

Eu îl ignor pe Poe. Will mă ignoră pe mine. Și tot caut o modalitate de a rezolva situația, însă nu-mi vine în minte nimic.

Joi seara stau în pat și tastez pentru a mia oară pe Google „*B. cepacia*", când ceva se lovește de ușa mea. Îmi îndrept spatele, nedumerită. Ce-ar putea fi? Mă duc și deschid ușa încet. În prag văd un borcan pe a cărui etichetă scrie cu o caligrafie elegantă: TRUFE NEGRE DE IARNĂ. Mă aplec, îl iau și văd deasupra lui un post-it roz: „Ai avut dreptate. De data asta ☺."

Poe. Simt un val de ușurare.

Zâmbesc pentru prima dată în ultimele patru zile. Mă uit în lungul culoarului și văd ușa camerei lui închizându-se. Îmi iau telefonul și-i formez numărul.

Răspunde înainte să sune măcar o dată.

– Îți fac cinste c-o gogoașă? îl întreb.

Ne întâlnim în holul principal și-i cumpăr de la automat un pachet cu minigogoșile lui cu ciocolată preferate, pe care-l azvârl spre el când îl văd așezat pe canapeaua de două locuri.

El îl prinde și se uită cum iau unul și pentru mine.

– Mulțam.

– Pentru puțin, răspund și mă așez vizavi de el și de ochii lui pătrunzători ca două pumnale.

– Javră! ripostează el.

– Potaie!

Zâmbim și punem punct oficial ciorovăielii.

Deschide pachetul, scoate o gogoașă și mușcă din ea.

– Chiar mi-e frică, recunoaște el, privindu-mă în ochi. Știi ce primește cineva la schimb pentru că mă iubește? Ocazia să contribuie la plata îngrijirilor mele medicale și apoi să mă vadă murind. Ți se pare că e drept față de el?

Îl ascult și înțeleg ce vrea să spună. Cred că majoritatea persoanelor cu boli terminale au avut probleme de genul ăsta. S-au simțit o povară. Eu m-am simțit așa pentru părinții mei de nenumărate ori, mai ales în ultimele luni.

– Cheltuieli deductibile. Medicamente. Internări. Operații. După ce împlinesc optsprezece ani, n-o să mai am acoperire completă. Trage adânc aer în piept, și glasul îi tremură. Ar trebui oare ca toate astea să fie problema lui Michael? Sau a familiei mele? E boala mea, Stella. E problema *mea*.

O lacrimă i se rostogolește pe obraz și o șterge repede. Mă aplec în față vrând să-l alin, dar, ca de obicei, sunt la șase pași distanță.

– Hei! îi spun zâmbind larg. Poate îl convingi pe Will să se însoare cu tine. E plin de bani.

Poe pufnește și replică pe un ton ironic:

– Păi nici nu e pretențios. Doar te place *pe tine*!

Arunc în el cu o gogoașă și-l nimeresc drept în piept. El râde, însă redevine imediat serios.

– Îmi pare rău. În legătură cu tine și cu Will.

– Și mie.

Înghit greu, cu privirea ațintită spre avizierul din spatele lui, înțesat de anunțuri și înscrisuri și... o informare despre igienă. Constă dintr-o serie de desene caricaturale, care-i învață pe oameni cum să se spele pe mâini în mod corect sau cum să tușească în public.

Tresar când o idee începe să prindă contur în mintea mea.

Lista mea cu lucruri de făcut tocmai s-a mai îmbogățit cu unul.

CAPITOLUL 16

WILL

Stau cu picioarele atârnate peste marginea acoperișului și ascult mesajul ei vocal iar și iar, doar ca să-i aud glasul. În camera ei nu e aprinsă decât lampa de pe birou, și o văd tastând de zor la computer, cu părul lung și castaniu strâns într-un coc neglijent.

Oare ce-o face la ora asta târzie din noapte?

Încă se mai gândește la mine?

Ridic ochii spre cer, de unde începe să cadă o perdea fină de ninsoare ce mi se așterne pe obraji, pe gene și pe frunte.

Am fost pe acoperișurile a zeci de spitale în decursul anilor. Am privit lumea de sus și am încercat același sentiment de fiecare dată: dorința de a merge pe străzi, de a înota în ocean și de a trăi viața așa cum n-am putut niciodată s-o fac până acum.

Dorindu-mi ceva ce nu pot avea.

Acum însă, ceea ce vreau nu mai e afară. E chiar aici, suficient de aproape ca să întind mâna și să-l ating. Numai că nu pot. Nu știam că e posibil să-ți dorești ceva atât de intens, încât să simți jindul în brațe și-n picioare, la fiecare răsuflare.

Telefonul îmi vibrează și văd o notificare venită din aplicația ei, un mic flacon de pastile care dansează.

„Medicamentele de la culcare!"

Nici măcar n-aș putea explica de ce continui s-o fac. Dar mă mai uit o vreme la ea și apoi mă ridic, mă duc spre ușă și-mi iau portofelul pus drept opritor înainte ca ușa să apuce să se închidă. Cobor scările încet și mă întorc la etajul trei, mă asigur că nu e nimeni pe culoar și mă furișez înapoi în camera mea.

Mă duc la căruciorul cu medicamente și-mi iau pastilele de seară cu budincă de ciocolată, așa cum m-a învățat ea. Mă uit la desenul pe care l-am făcut mai devreme, cu mine în chip de moartea cu coasa, pe lama căreia scrie „DRAGOSTE".

„Ești bine?" vine un mesaj de la Hope.

Oftez, îmi iau gluga de pe cap și-i răspund ocolind puțin adevărul: „Mda, sunt bine".

Îmi reglez tubul gastric și mă întind în pat. Iau apoi laptopul de pe noptieră, deschid pagina de YouTube și dau un clic solemn pe un video al Stellei pe care mi-l sugerează și pe care l-am văzut deja – fiindcă în momentul ăsta sunt disperat.

Hope și Jason nici nu m-ar recunoaște.

Opresc sonorul și mă uit la felul în care își așază părul după ureche când se concentrează, la cum își dă capul pe spate când râde, la gestul cu care își încrucișează brațele la piept când e emoționată sau supărată. Mă uit la cum îi privește pe Abby și pe părinții ei, la cum glumește cu prietenii – dar, mai mult decât orice altceva, văd cum ceilalți o îndrăgesc. Și văd asta nu doar la familia ei, ci și în ochii lui Barb, în ai lui Poe și în ai lui Julie. O văd la toți medicii și la toate asistentele, la toate persoanele care îi ies în cale.

La naiba, nici măcar comentariile nu sunt mizeriile sarcastice pe care le primesc majoritatea clipurilor de pe YouTube.

În scurt timp, nu mai pot să mă uit. Închid laptopul, sting lumina și stau în întuneric, simțindu-mi fiecare bătaie a inimii în piept sonoră și hotărâtă.

• • •

A doua zi privesc pe fereastră în timp ce soarele după-amiezii de iarnă coboară încet spre orizont, iar vesta Afflo îmi vibrează în jurul pieptului. Îmi verific telefonul și constat surprins că am un mesaj de la mama, care vrea să afle ce mai fac de la mine, nu de la doctori, pentru prima dată de la ultima ei vizită aici, în urmă cu aproape două săptămâni: „Am auzit că-ți faci tratamentele. Mă bucur că ți-ai venit în fire".

Îmi dau ochii peste cap și azvârl telefonul pe pat, după care tușesc și scuip în ploscă un gogoloi de mucus. Mă uit spre ușă și văd un plic strecurat pe sub ea, cu numele meu scris pe o față.

Știu că n-ar trebui să mă bucur, dar îmi decuplez vesta Afflo și mă reped să-l iau de pe podea. Rup plicul și scot dinăuntru o foaie de hârtie atent împăturită, pe care o desfac și găsesc un desen în creion.

Un băiat înalt, cu părul ondulat, stă în fața unei fete scunde. Amândoi sunt identificați, tot în creion, drept Will și Stella. Zâmbesc când văd micile inimioare roz care plutesc deasupra lor și chiar chicotesc ușor zărind săgeata uriașă dintre ei, pe care scrie cu litere mari și roșii „CINCI PAȘI ÎNTOTDEAUNA".

E limpede că n-a moștenit același talent artistic ca Abby, dar tot e drăguț. Însă ce încearcă de fapt să spună? Și ce-i cu acei „cinci pași"? În realitate sunt șase, iar ea știe asta.

Laptopul îmi piuie. Mă reped la el, manevrând mouse-ul până când văd un mesaj nou. De la Stella.

Nu scrie nimic, e doar un link către un clip video de pe YouTube. Îl accesez și mă duce la cel mai recent clip al ei, postat cu exact trei minute în urmă.

„*B. cepacia* – o ipoteză."

Zâmbesc incert văzând titlul și mă uit apoi cum Stella face cu mâna spre cameră, cu părul prins în același coc neglijent pe care l-am zărit ieri de pe acoperiș; e înconjurată de o serie de obiecte așezate ordonat pe pat.

„Salut tuturor! Bun, astăzi vreau să vă vorbesc despre ceva un pic altfel. *Burkholderia cepacia*. Riscuri, restricții, reguli de procedură și cum să-i spui numele în viteză de zece ori la rând! Fiindcă, să fim serioși, e un nume a-ntâia!"

Mă uit mai departe, nedumerit.

„Bun, deci această *B. cepacia* e o bacterie rezistentă. E atât de adaptabilă, încât nu numai că nu e atacată de penicilină, ci chiar se hrănește cu ea. Deci prima noastră linie de apărare e..." Se întrerupe și se apleacă să ia o sticluță cu lichid pe care o ridică spre cameră. „Dezinfectant! Nu-i igienizantul de mâini pe care-l poți găsi la fiecare supermarket, e un produs de nivel spitalicesc. Folosiți-l des și din belșug!" Își pune apoi o pereche de mănuși din latex albastru, flexându-și degetele ca să și le potrivească pe mâini. „În al doilea rând, obișnuitele mănuși latex. Testate în decursul timpului și folosite pentru protecție în..." Privește în jos, își drege glasul și studiază grămada de obiecte întinse pe pat, după care continuă: „... în cele mai diverse activități."

În cele mai diverse activități? Clatin din cap, și un zâmbet îmi apare pe buze. Ce-o fi având de gând? Mai departe scoate un teanc de măști chirurgicale și își agață una la gât.

„*B. cepacia* se dezvoltă cel mai bine în salivă și flegmă. Aerul expulzat prin tuse poate ajunge până la doi metri distanță. Cel de la un strănut se poate deplasa cu până la *trei sute cincizeci de kilometri pe oră*, așa că aveți grijă ce faceți când aveți companie!"

Trei sute cincizeci de kilometri pe oră. Uau! Bine că n-am vreo alergie, că altfel ar fi vai de noi toți.

„Fără salivă înseamnă fără săruturi." Trage adânc aer în piept și privește drept spre mine, prin obiectivul camerei. „Pentru totdeauna."

Oftez și încuviințez solemn. Asta-i o chestie tare nasoală. Gândul de a o săruta pe Stella... Clatin din cap.

Inima îmi bate de trei ori mai repede numai când mă gândesc.

„Cea mai eficientă apărare de care dispunem este distanța. Șase pași e regula de aur", continuă ea, după care se apleacă și ia un tac de biliard de lângă pat. „Ăsta măsoară un metru cincizeci, adică cinci pași. Cinci pași."

Mă uit la desenul cu noi doi și literele roșii par să sară de pe hârtie: „CINCI PAȘI ÎNTOTDEAUNA".

De unde naiba a făcut rost de un tac de biliard?

Ține bățul întins în fața ei și-l privește cu o intensitate remarcabilă.

„M-am gândit mult la acel pas diferență. Și, sinceră să fiu, m-am înfuriat." Ridică iar ochii spre cameră. „Suntem privați de

multe noi, fibrochisticii. Ne trăim fiecare zi a vieții așa cum ne dictează tratamentele și medicamentele pe care le luăm."

Pășesc încolo și-ncoace prin cameră, ascultându-i cuvintele.

„Cei mai mulți dintre noi nu pot avea copii, iar mulți nici nu trăiesc suficient ca să poată încerca. Numai alți fibrochistici pot înțelege ce înseamnă asta, însă nu avem voie să ne îndrăgostim unii de alții. Așa că, după tot ce mi-a răpit mie FC – după ce ne-a răpit *tuturor* –, o să răpesc și eu ceva." Și, ridicându-se în picioare cu un aer hotărât, întinde tacul cu un gest sfidător și pornește la luptă pentru noi toți. „O să fur treizeci de centimetri. Trei sute de milimetri. Un amărât de pas distanță."

Rămân cu privirea ațintită la ecran, copleșit de admirație.

„Fibroza chistică n-o să-mi mai răpească nimic. De acum înainte, hoțul sunt eu!"

Pot să jur că am auzit niște urale undeva în depărtare. Stella face o pauză, privind drept în obiectiv. Privind direct spre *mine*. Iar eu stau nemișcat, împietrit, și tresar puternic când în ușa mea răsună trei bătăi.

O deschid într-o fracțiune de secundă, și în prag e ea. În carne și oase.

„Stella."

Întinde tacul de biliard în față, atingându-mi pieptul cu vârful lui, iar sprâncenele ei groase se arcuiesc a provocare.

– Cinci pași distanță. Bine?

Răsuflu și clatin din cap, și cuvintele ei din clipul video îmi dau ghes să traversez spațiul dintre noi și s-o sărut.

– O să-mi fie greu, spun. Nu vreau să te mint.

Ea continuă să se uite la mine cu o privire intensă.

– Spune-mi, Will! Ești de acord?

Nu ezit nicio clipă.

– Întru totul.

– Atunci vino în atrium! La nouă fix.

Cu asta, lasă tacul în jos, se răsucește pe călcâie și pleacă înapoi, spre camera ei. Mă uit la ea cum se îndepărtează, și entuziasmul îmi alungă sentimentul de îndoială care mă apasă greu în capul pieptului.

Râd văzând-o cum ridică tacul în aer cu un gest victorios, ca în scena de final a filmului *Școala de sâmbătă*, și cum, înainte de a intra în rezerva 302, îmi dăruiește un zâmbet.

Inspir adânc și înclin din cap.

„Fibroza chistică n-o să-mi mai răpească nimic."

CAPITOLUL 17

STELLA

– De ce nu mi-am pus în bagaj ceva drăguț? exclam către Poe, care mă ajută, rezemat de tocul ușii.

Azvârl din sertare pijamale, pantaloni de trening și tricouri largi, căutând cu disperare ceva în care să mă îmbrac în seara asta.

El pufnește.

– Sigur! Întotdeauna ți-ai făcut bagajele cu gândul la o idilă fierbinte în spital, nu-i așa? glumește el.

Scot o pereche de boxeri mititei, din mătase, și îi studiez. „N-aș putea." Aș putea oare? Dacă stau să mă gândesc, am de ales între ei și pantalonii de trening fără formă care au fost inițial ai lui Abby.

– La urma urmei, am picioare frumoase, nu?

– Să nici nu-ți treacă prin minte! ripostează el uitându-se urât la mine, după care izbucnim amândoi în râs.

Mă gândesc la prietenele mele, în ultima lor seară la Cabo, și, pentru prima dată de când m-am internat, nu-mi mai doresc să fiu

și eu acolo. Aș vrea să fie ele aici, să mă ajute să mă pregătesc. Mă bucur, de fapt, că nu sunt la sute de kilometri distanță.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. E cinci fix. Mai am patru ore ca să găsesc ceva...

• • •

Trec de ușile spre atrium și văd o vază cu trandafiri albi. Iau unul din mers, îi îndoi codița până când se frânge și mi-l pun după ureche. Îmi privesc cu teamă reflexia în geamul ușii și zâmbesc. Mi-am lăsat părul pe spate și la frunte l-am prins cu panglica de la florile de hârtie trimise de Will; port boxerii mititei din mătase și un maiou – în ciuda râsetelor lui Poe.

Arăt destul de bine dacă te gândești că mi-am încropit ținuta din cea mai jalnică garderobă de rendez-vous din istorie.

E plăcut să știu că Will mă place în mod cert pentru ceea ce sunt. La urma urmei, aproape că nu m-a văzut altfel decât în pijama sau în halatul de spital, așa că sigur nu l-am cucerit cu înfățișarea mea superbă și nici cu garderoba din colecția Toamnă în Spital 2018.

Îmi pun mănușile din latex albastru și verific încă o dată că flaconul cu dezinfectant e prins încă de respiratorul portabil.

Mă așez pe o bancă și privesc prin ușa laterală spre camera de joacă a copiilor, cuprinsă brusc de un val de nostalgie. Obișnuiam să mă furișez aici ca să mă joc cu cei de vârsta mea, nefibrochistici. Și cu Poe. Atriumul nu s-a schimbat mult de atunci. Aceiași copaci înalți, aceleași flori viu colorate, același acvariu cu pești tropicali de lângă ușă, unde am dat de necaz împreună cu Poe când ne-a prins Barb aruncându-le peștilor bucățele de gogoașă.

Poate că atriumul nu s-a schimbat cine știe ce de când vin eu la Saint Grace, însă eu sigur m-am schimbat. Atât de multe dintre lucrurile care mi s-au întâmplat prima dată în viață s-au petrecut aici, încât nici nu mai pot să le țin socoteala.

Prima operație. Primul prieten bun. Primul milkshake cu ciocolată.

Iar acum, prima întâlnire *adevărată* cu un băiat.

Aud ușa cum se deschide încet și, privind pe după colț, îl văd pe Will.

– Aici! îi șoptesc și mă ridic, întinzând tacul spre el.

Un zâmbet i se întinde pe față până la urechi când prinde celălalt capăt al tacului în mâna înmănușată; în buzunarul din față are o sticluță mică de dezinfectant.

– Uau! exclamă privindu-mă cu ochi calzi, iar inima mea face o tumbă în piept.

Poartă o bluză din flanel în carouri albastre, care îi învăluie corpul slăbuț și dă ochilor lui un plus de strălucire. Părul îi e puțin mai aranjat. Pieptănat, dar păstrând ceva din ciufuleala aceea incredibil de atrăgătoare.

– Ce trandafir frumos! spune el, fără a-și lua ochii de la picioarele mele dezgolite și de la decolteul maioului din mătase.

Roșesc și arăt cu degetul spre floarea pe care mi-am prins-o la ureche.

– A, trandafirul ăsta? Ăsta de aici, de sus?

În sfârșit, ridică ochii, privindu-mă așa cum niciun alt băiat nu m-a mai privit până acum.

– Chiar ăla, încuviințează el.

Trag de tac și traversăm atriumul, spre holul principal. El se uită într-o parte și remarcă vaza cu trandafiri albi de pe masă. Ochii i se încrețesc la colțuri când zâmbește.

– Te-ai apucat de furat trandafiri, Stella? Mai întâi un pas întreg, iar acum *flori*?

Râd și ating trandafirul de la ureche.

– M-ai prins! L-am furat.

El trage de celălalt capăt al tacului și clatină din cap.

– Ba nu! I-ai oferit un cadru mai frumos.

CAPITOLUL 18

WILL

Nu pot să-mi iau ochii de la ea.

Panglica roșie pe care o poartă în păr... Trandafirul pus după ureche... Felul în care se tot uită la mine...

Parcă nimic din toate astea nu e real. Niciodată n-am mai simțit ce simt acum pentru nimeni – în mare parte fiindcă toate relațiile mele de până acum au avut ca laitmotiv „trăiește-ți viața în viteză și mori tânăr" și mutatul periodic la un alt spital. N-am stat nicăieri și cu nimeni suficient de mult timp ca să mă pot îndrăgosti cu adevărat de cineva.

Oricum, nici dacă aș fi avut ocazia nu s-ar fi întâmplat. Fiindcă niciuna dintre celelalte nu era Stella.

Ne oprim în fața unui acvariu cu pești tropicali și trebuie să-mi exersez toată voința ca să-mi iau ochii de la ea și să mă uit la peștii viu colorați. Îl urmăresc cu privirea pe unul alb cu portocaliu care înoată de jur împrejurul coralului de pe fund.

– Când eram mică de tot, mă uitam la peștii ăștia și mă întrebam cum ar fi să-mi pot ține răsuflarea suficient ca să înot așa ca ei.

Cuvintele ei mă surprind. Știam că vine de ceva vreme la Saint Grace, dar n-aș fi crezut că a fost internată aici și în copilărie.

– Cât de mică?

Se uită la peștii care înoată spre suprafață după ce plonjaseră spre coral.

– Doamna doctor, Barb și Julie au grijă de mine încă de când aveam șase ani.

Șase ani! Măi să fie! Nici nu-mi pot imagina cum e să stai atâta vreme într-un singur loc.

Intrăm în holul principal. Ea se uită la mine peste umăr, trage de tac și face semn cu bărbia spre scara din față.

– Hai să urcăm pe jos!

Adică pe scări? Îi arunc o privire de parcă aș considera-o sărită de pe fix. Plămânii mă dor numai la gândul de a urca trepte, și îmi amintesc cât de obosit sunt după excursiile mele pe acoperiș. Deloc sexy. Dacă vrea ca întâlnirea asta să dureze mai mult de o oră, în niciun caz n-o să suim pe scări.

Ea zâmbește însă.

– Glumeam!

Ne plimbăm prin spitalul aproape pustiu și nu știm cum trec orele. Vorbim despre familiile noastre, despre prieteni și despre orice altceva, în timp ce tacul se leagănă înainte și-napoi între noi. Ne îndreptăm spre podul dintre Clădirea 1 și Clădirea 2 și-l traversăm cu pași lenți, lăsând capul pe spate ca să privim prin

plafonul din sticlă spre cerul înnorat, din care ninsoarea cade pe acoperiș și peste tot în jur.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întreabă ea într-un târziu, iar eu ridic din umeri.

– A plecat când eram eu mic. Un copil bolnav nu intra în planurile lui.

Stella mă privește atent, încercând să-mi vadă reacția. Îi explic mai departe:

– S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât uneori am senzația că e povestea altcuiva. Că e viața altcuiva, pe care eu am învățat-o pe de rost.

Tu n-ai timp pentru mine, nici eu n-am timp pentru tine. Simplu ca bună ziua.

Își dă seama că vorbesc serios și schimbă subiectul:

– Dar mama ta?

Încerc să-i țin ușa deschisă ca să treacă, ceea ce se dovedește tare dificil când avem un tac între noi și trebuie să fim mereu la distanță de cinci pași, dar... la naiba, doar sunt un domn!

Oftez și-i dau răspunsul concis și neutru:

– Frumoasă. Inteligentă. Hotărâtă. Și concentrată exclusiv asupra mea.

Îmi aruncă o privire din care înțeleg limpede că subiectul ăsta n-are de gând să-l schimbe. Așa că adaug:

– După ce a plecat el, a fost de parcă a decis să-i pese ei cât pentru doi oameni. Uneori am impresia că nici nu mă vede. Că nu mă cunoaște. Vede doar fibroza chistică. Sau, acum, *B. cepacia*.

– Ei i-ai spus toate astea?

Clatin din cap, neinteresat de subiect.

– Nu e niciodată suficient de prezentă ca să mă asculte. Întotdeauna vine, dă niște ordine și pleacă. Dar peste două zile împlinesc optsprezece ani, iar apoi deciziile o să le iau eu.

Se oprește brusc și smucește de tac.

– Stai puțin! Poimâine e ziua ta?

Zâmbesc, dar ea nu-mi răspunde la fel.

– Exact! Norocosul număr optsprezece!

– Will! exclamă ea și bate din picior, necăjită. N-am niciun cadou pentru tine!

Credeți că ar putea fi mai dulce de-atât?

Îi împung ușor piciorul cu tacul, dar acum nu mai glumesc. Fiindcă chiar vreau ceva.

– Atunci, ce-ai zice de o promisiune? Să fii pe lângă mine și la aniversare?

Se uită la mine mirată, apoi înclină din cap.

– Promit!

Mă conduce apoi spre sala de sport, iar luminile cu senzor se aprind când trage de capătul ei de tac și, pe lângă aparatele de gimnastică, ne îndreptăm spre o ușă din celălalt capăt al sălii, dincolo de care n-am avut până acum curiozitatea să văd ce e.

Se uită în stânga și-n dreapta, deschide capacul care acoperă un panou electronic de pe perete și tastează un cod.

– Văd că stăpânești bine harta spitalului, îi spun în timp ce ușa se deschide cu un clic și tastatura panoului se luminează în verde.

Ea zâmbește cu un aer superior și se uită la mine pieziș.

– E unul dintre avantajele pe care le ai când ești animăluțul preferat al doamnei învățătoare.

Râd. Isteață replică!

Aerul cald al piscinei mă învăluie imediat ce deschidem ușa, iar râsul meu stârnește ecou în incinta vastă. Sala e cufundată în penumbră. Singurele surse de lumină sunt cele din bazin, care strălucesc viu în vreme ce apa clipocește în jurul lor. Ne scoatem pantofii și ne așezăm pe margine.

La început, apa e rece, în ciuda căldurii din sală, dar pare din ce în ce mai caldă pe măsură ce ne legănăm picioarele în ea, înainte și înapoi.

O tăcere confortabilă se așterne între noi, și o privesc de la distanța tacului de biliard.

– Și ce crezi că se-ntâmplă atunci când murim?

Ea clatină din cap și schițează o strâmbătură.

– Nu mi se pare un subiect tocmai sexy pentru o primă întâlnire.

Râd și ridic din umeri.

– Haide, Stella! Avem amândoi o boală letală. Nu se poate să nu te fi gândit la asta.

– Păi, e pe lista mea cu lucruri de făcut.

Normal că e!

Se uită în jos, spre apă, desenând cercuri cu picioarele.

– Există o teorie care-mi place și care susține că, pentru a înțelege moartea, trebuie să ne gândim la naștere, spune jucându-se cu panglica din păr. Când suntem în uter, trăim existența *de acolo*, nu-i așa? Habar n-avem că *următoarea* e la nicio palmă distanță. Ridică din umeri și se uită spre mine, apoi continuă: Poate că și

moartea e la fel. Poate că e pur și simplu viața următoare. La nicio palmă distanță.

Viața următoare e la nicio palmă distanță... Mă încrunt gânditor și analizez ideea.

– Păi, dacă începutul e moartea, iar moartea e totodată sfârșitul, care e adevăratul început?

Ea își arcuiește sprâncenele, deloc amuzată de cimilitura mea.

– Bine atunci, Dr. Seuss[1]. De ce nu-mi spui ce crezi tu despre asta?

Ridic din umeri la rândul meu și mă las pe spate.

– E somnul cel greu, scumpete. Adio și n-am cuvinte! Fâs și gata!

Ea clatină din cap.

– Imposibil. E imposibil ca Abby să se fi „fâsâit" și atât. Refuz să cred așa ceva.

Rămân tăcut și o privesc nerăbdător să-i pun întrebarea la care mă tot gândesc încă de când m-am prins că Abby a murit.

– Ce s-a întâmplat? îmi iau inima-n dinți. Cu Abby.

Picioarele îi încremenesc, apa continuă să se rotească în jurul gleznelor ei. Dar îmi spune.

– Făcea plonjări de pe faleză în Arizona și a intrat greșit în apă. Și-a frânt gâtul și s-a înecat. Mi s-a spus că n-a simțit nicio durere, îmi explică ea și ridică privirea spre mine, cu o expresie tulburată. Dar de unde știu ei asta, Will? De unde să știe ei dacă a simțit

[1] Theodore Seuss Geisel, scriitor american (1904–1991), autor și ilustrator de cărți pentru copii sub pseudonimul Dr. Seuss (n.tr.)

vreo durere sau nu? Abby a fost întotdeauna lângă mine când am suferit, dar eu nu i-am fost alături.

Clatin din cap și mă străduiesc să-mi înfrâng instinctul care îmi strigă să-i iau mâna într-a mea. Nu știu ce să-i spun. Se uită înapoi spre apă, cu ochii sticloși și gândurile departe, pe culmea unei faleze din Arizona.

– Trebuia să fiu și eu acolo, dar m-am îmbolnăvit, așa cum fac întotdeauna, adaugă răsuflând lent, cu greutate, și cu privirea ațintită undeva pe fundul piscinei, fără să clipească. Îmi tot imaginez momentul, încerc să înțeleg ce a simțit și ce a gândit. Și, fiindcă nu am cum să știu, ea moare de fiecare dată. Revăd moartea ei din nou și din nou, și din nou.

Clatin iar din cap și-i ating piciorul cu tacul de biliard. Ea clipește, se uită la mine, și ochii i se limpezesc.

– Stella, chiar dacă ai fi fost acolo, tot n-ai avea cum să știi.

– A murit singură, Will!

Aici n-am cum s-o contrazic.

– Dar toți murim singuri, nu-i așa? Oamenii pe care-i iubim nu ne pot însoți în moarte.

Mă gândesc la Hope și la Jason. La mama. Mă întreb ce anume o va supăra mai tare: faptul că mă pierde pe mine sau că pierde în fața bolii?

Stella face iar rotocoale cu picioarele în apă.

– Crezi că înecul doare? Că e înfricoșător?

Ridic din umeri.

– Așa o să sfârșim și noi, nu? O să ne înecăm. Doar că nu cu apă. O să ne vină de hac propriile noastre fluide corporale. O văd

cu coada ochiului tremurând ușor și mă întorc spre ea. Credeam că nu ți-e frică să mori.

Ea oftează audibil și se uită la mine cu exasperare.

– Nu mi-e frică să *fiu* moartă. Dar moartea în sine... Știi tu... Ce simți în clipa aia? întreabă și, cum eu nu spun nimic, continuă: Ție nu ți-e frică deloc?

Îmi înăbuș obișnuitul impuls de a fi sarcastic. Vreau să fiu onest cu ea.

– Mă gândesc la ultima răsuflare. La chinul de a mai trage o gură de aer în piept. Tragi și tragi, și degeaba. Mă gândesc cum se sforțează mușchii pieptului, cum se rup de efort, în mod cu totul inutil. Niciun pic de aer. Nimic. Doar întuneric. Apa îmi vălurește la picioare, iar imaginea detaliată pe care o am în minte mă apasă greu în capul pieptului. Îmi scutur un fior, ridic din umeri și-i zâmbesc. Dar la naiba! Asta mi se-ntâmplă doar lunea. În restul timpului nu mă gândesc la așa ceva.

Ea întinde brațul și știu că ar vrea să-mi atingă mâna. Și eu aș vrea s-o țin pe a ei. Inima mea sare o bătaie și o văd încremenind la jumătatea gestului, strângându-și degetele în palmă și lăsându-și brațul jos.

Privirea ei o întâlnește pe a mea și e plină de înțelegere. Cunoaște și ea frica aceasta. Pe urmă însă schițează un zâmbet mic, și îmi readuc aminte că suntem, totuși, aici.

Datorită ei.

Încerc să trag adânc aer în piept și mă uit cum lumina reflectată din apă dansează pe gâtul și pe umerii ei.

– Doamne, ce frumoasă ești! Și curajoasă. E un dezastru că nu te pot atinge.

Ridic tacul, tânjind ca degetele mele să fie cele care-i ating pielea. Încet, ușor, îi plimb vârful în sus pe braț, peste unghiul ascuțit al umărului, urcând fără grabă spre gât. Ea tremură sub „atingerea" mea, cu ochii în ochii mei, și o boare roșie îi apare în obraji pe măsură ce tacul urcă.

– Părul tău, spun apropiindu-mă de locul în care i se revarsă pe umeri.

– Gâtul tău, rostesc privind lumina care îi cade pe piele.

– Buzele tale, șoptesc simțind periculoasa atracție gravitațională dintre noi, care mă provoacă s-o sărut.

Ea își întoarce privirea, timidă dintr-odată.

– Am mințit atunci, în ziua când ne-am întâlnit prima oară. N-am făcut sex niciodată. Trage brusc aer în piept și-și duce mâna la coaste în timp ce vorbește. Nu vreau să mă vadă nimeni. Cicatricile... Tubul... Nu e nimic sexy la...

– Totul la tine e sexy, o întrerup, iar ea se uită la mine și vreau să vadă adevărul pe fața mea: Ești perfectă.

O privesc cum împinge tacul într-o parte și se ridică, tremurând. Își duce mâinile la maioul din mătase și, fără a-și lua ochii de la mine, și-l scoate lent, rămânând într-un sutien din dantelă neagră. Lasă maioul să cadă pe pardoseală, iar eu rămân cu gura căscată.

Apoi își scoate șortul, pășește încet peste el și se îndreaptă de spate. Invitându-mă să privesc.

M-a lăsat complet fără suflu. Încerc să absorb cât de mult pot, îmi plimb flămând ochii în sus și-n jos pe trupul ei, îi privesc

lung picioarele, sânii și șoldurile. Lumina joacă pe cicatricile de pe pieptul și de pe abdomenul ei.

– Dumnezeule mare! bâigui.

Niciodată n-aș fi crezut că pot fi gelos pe un tac de biliard, dar ce mult aș vrea să-i simt pielea lipită de a mea!

Îmi zâmbește sfios și se lasă să alunece în piscină, cufundându-se complet în apă. Se uită fix la mine, și părul lung i se răsfiră în jur, ca de sirenă. Strâng mai tare tacul în mâini când iese la suprafață, gâfâind după aer.

Râde încetișor.

– Cât am stat? Cinci secunde? Zece?

Închid gura și îmi dreg glasul. Din partea mea, parc-ar fi fost un an.

– Nu număram, îi răspund. Mă zgâiam!

– Păi, eu ți l-am arătat pe al meu, spune provocator.

Iar eu accept întotdeauna provocările.

Mă ridic și-mi deschei nasturii cămășii. Acum ea e cea care se uită. Și nu zice nimic, dar buzele îi sunt întredeschise; nu se încruntă, nu mă compătimește.

Mă apropii de treptele piscinei, îmi scot pantalonii și stau o clipă nemișcat, doar cu boxerii pe mine, în timp ce apa și Stella mă cheamă. Încet, pășesc în bazin. Ne privim ochi în ochi, străduindu-ne să ne regăsim suflul.

Dar, de data asta, fără nicio legătură cu fibroza chistică.

Mă cufund în apă, și ea face la fel. Bule mici de aer se ridică la suprafață în vreme ce ne privim dintr-o parte în alta a lumii

subacvatice, și părul ne plutește în jur, trăgându-ne spre suprafață, iar luminile aruncă umbre pe trupurile noastre slabe.

Ne zâmbim și, în ciuda miilor de motive împotrivă, nu-mi pot alunga, privind-o acum, senzația că mă îndrăgostesc de ea.

CAPITOLUL 19

STELLA

Ieşim din sala piscinei când noaptea lasă loc dimineții, și părul începe să ni se usuce. Trecem pe lângă locuri pe care le-am văzut de mii de ori de când vin la Saint Grace. Paznici dormitând, medici care zgâlțâie furioși automatul de sucuri din hol, aceleași pardoseli din gresie albă și aceleași culoare slab luminate – dar totul pare altfel acum, cu Will alături de mine. E ca și când le-aș vedea pentru prima dată. Nu știam că e posibil ca un om să poată face asta – ca lucrurile vechi să redevină noi.

Trecem fără grabă pe lângă bufet și ne oprim în fața unei ferestre mari într-o laterală, departe de fluxul trecătorilor. Privim cerul cum se luminează treptat. Totul e încă aproape nemișcat afară. Ochii mi se îndreaptă spre luminile din parcul îndepărtat.

Inspir adânc și arăt spre ele.

– Vezi luminile alea?

Will încuviințează și se întoarce către mine; părul îi e dat pe spate și umed de la apa din piscină.

– Da. Întotdeauna mă uit la ele când stau pe acoperiș.

Mă privește în timp ce eu nu-mi iau ochii de la ele.

– În fiecare an mergeam cu Abby acolo. Ea zicea că sunt stele, fiind atât de multe, îi povestesc și zâmbesc, apoi râd și continui: Ai mei îmi spuneau cândva Steluță. Mă opresc din nou, fiindcă aud ca aievea glasul lui Abby strigându-mă așa. Doare, dar nu la fel de rău ca înainte. Își punea o dorință, și niciodată, dar niciodată nu voia s-o spună. Glumea zicând că, dacă o rostește cu glas tare, nu se mai împlinește.

Punctișoarele de lumină scânteiază în depărtare, chemându-mă ca și când Abby ar fi acolo, printre ele.

– Dar eu știam, adaug. Își dorea să am eu plămâni noi.

Respir simțind efortul continuu al plămânilor de a se dilata și de a se contracta și mă întreb cum ar fi să am unii noi. Plămâni care, pentru o vreme, să-mi schimbe viața complet. Plămâni care să funcționeze. Plămâni care să-mi permită să respir, să mă lase să alerg și să-mi dea mai mult timp ca să trăiesc cu adevărat.

– Sper ca dorința să i se împlinească, spune Will, iar eu îmi reazem fruntea de geamul rece și privesc spre el.

– Sper ca viața mea să nu fi fost în zadar, șoptesc, punându-mi și eu o dorință sub luminile acelea scânteietoare.

El se uită la mine lung.

– Viața ta înseamnă totul, Stella. Și afectează mai mulți oameni decât îți poți închipui, rostește el și își duce o mână la piept, în dreptul inimii. Vorbesc din proprie experiență.

Răsuflarea mea aburește sticla ferestrei și, cu degetul, desenez pe ea o inimă mare. Ne privim în oglinda geamului și simt atracția

lui gravitațională trăgându-mă spre el. O simt în fiece parte a ființei mele, în piept și în brațe, până în vârfurile degetelor. Și vreau să-l sărut așa cum nu mi-am dorit nimic altceva vreodată.

În loc de asta, mă aplec și-i sărut reflexia în fereastră.

El ridică mâna încet, își duce degetele la buze, ca și cum mi-ar fi simțit sărutul, și ne întoarcem unul cu fața spre celălalt. Îl privesc în vreme ce soarele urcă încet deasupra orizontului, învăluindu-i chipul într-o aură caldă; ochii îi strălucesc, plini de ceva complet nou și totuși, într-un fel, familiar.

Pielea începe să-mi freamăte.

Face un pas mic spre mine, și mâna în mănușă îi lunecă încet de-a lungul tacului; mă privește reținut, iar inima mea o ia la goană. Fac și eu un pas, fur câțiva centimetri din distanță, doar ca să fiu cu o palmă mai aproape de el.

Dar telefonul începe să-mi sune, și magia momentului se spulberă ca un balon spart. Scot telefonul din buzunarul de la spate și văd că e un mesaj de la Poe; mă copleșește un amestec de tristețe și ușurare, și ne depărtăm cu greu unul de celălalt.

„SOS!

Barb vă caută pe amândoi!!!

UNDE SUNTEȚI, OAMENI BUNI?"

Ah, Doamne! Panica mă inundă și fac ochii mari, privind spre Will. Dacă ne găsește împreună, n-o să mai avem nicio șansă la o a doua întâlnire.

– O, nu! Will, Barb ne caută!

Ce să facem? Suntem cât se poate de departe de aripa noastră.

Pentru o fracțiune de secundă el pare panicat, dar pe urmă se stăpânește și încruntă din sprâncene, trecând în modul „control daune".

– Stella, unde obișnuiește să te caute prima dată?

Mintea îmi lucrează febril.

– La STIN.

Intrarea dinspre vest. Barb ar veni din partea opusă. Dacă o iau la picior, am șanse s-ajung acolo la timp.

Întorc capul spre lifturi și văd ușile închizându-se încet. Cu o grimasă, reazem tacul de perete și o iau la fugă pe scări în vreme ce Will țâșnește în direcție opusă, înapoi spre etajul nostru.

Urc treptele cu greu și, până să ajung la etajul cinci, simt arsuri în mușchii brațelor și ai picioarelor. Îmi ridic mai bine respiratorul pe umăr și străbat culoarul pustiu. Pașii îmi răsună zgomotos pe pardoseală, în ritmul gâfâielilor care-mi marchează răsuflarea.

Groaznic! Barb o să mă ucidă! Mă rog, întâi pe Will, dar pe urmă, sigur, și pe mine.

Simt că plămânii mi-au luat foc când izbesc cu umărul ușa cu un „cinci" mare și roșu desenat pe ea și intrarea dinspre vest în STIN îmi apare în față. Încerc să trag în piept cât mai mult aer, tușind frenetic, iar degetele îmi tremură prea tare ca să pot forma codul de acces la tastatura din perete.

O să fiu prinsă. Am ajuns prea târziu.

Îmi prind mâna dreaptă cu cea stângă și o stabilizez atât cât să pot tasta „642 STIN". Ușa se descuie cu un clic, și mă trântesc imediat pe o canapea, amețită; închid ochii, prefăcându-mă că dorm.

Nu trece nici măcar o secundă și ușa dinspre est se deschide brusc, aud pași și simt parfumul lui Barb când se oprește în dreptul meu. Pieptul mă ustură în vreme ce mă străduiesc să-mi controlez respirația. Încerc cu disperare să par liniștită, deși corpul meu jinduiește după aer.

Simt cum o pătură mă acoperă și apoi îi aud pașii îndepărtându-se încet, ușa dinspre est deschizându-se și apoi închizându-se în urma ei.

Îmi îndrept imediat spatele, tușesc, și ochii mi se umplu de lacrimi. O durere ascuțită îmi străpunge pieptul și îmi cuprinde apoi tot corpul. Treptat însă, pe măsură ce organismul meu primește aerul necesar, durerea scade, iar privirea mi se limpezește. Ușurarea pe care o resimt nu e egalată decât de valul de adrenalină care-mi curge prin vene.

Îmi scot telefonul și-i trimit lui Will un emoticon: degetul mare ridicat în aer. O fracțiune de secundă mai târziu îmi răspunde:

„NU-MI VINE SĂ CRED CĂ NU NE-A PRINS."

Râd și mă cufund mai bine în pernele calde ale canapelei; vâltoarea de întâmplări prin care tocmai am trecut încă îmi dă senzația că plutesc undeva sus, mult deasupra spitalului.

• • •

O bătaie în ușă mă trezește din ațipeala inconfortabilă în care am căzut, în hidosul fotoliu verde de lângă fereastră. Mă frec la ochi adormită și mă uit la telefon, mijind ochii.

E deja ora unu. Ceea ce explică miile de mesaje pe care le-am primit de la Camila, Mya și Poe, care toți mă întreabă cum a decurs seara trecută.

Seara trecută.

Zâmbesc amintindu-mi, și un val de fericire mă inundă. Mă ridic, mă duc la ușă și o deschid, dar dincolo de prag nu e nimeni. Bizar! Și totuși, când mă uit în jos, văd un pahar cu milkshake așezat pe podea, deasupra unui bilețel.

Mă aplec, îl iau și citesc, zâmbind: „Poe zicea că-ți place ciocolata. Vanilia e, evident, o aromă mai delicioasă, dar treacă de la mine, fiindcă îmi placi".

A avut chiar răbdare să deseneze un podium, cu o înghețată cu vanilie pe primul loc, flancată de una cu ciocolată și alta cu zmeură.

Râd și, privind pe hol, îl văd pe Will în ușa camerei lui, cu mască pe față și mănuși. Își trage masca în jos și schițează o strâmbătură în clipa în care Barb apare de după colț. Îmi face cu ochiul, deschide ușa și se retrage iute în cameră, înainte ca ea să-l zărească.

Ascund biletul și paharul la spate, afișând un zâmbet larg.

– 'Neața, Barb!

Ea ridică privirea din fișa unui pacient și-mi aruncă o ocheadă bănuitoare.

– E deja după-amiază.

Înclin din cap și mă retrag încet în cameră.

– Sigur, ai dreptate. După-amiază, bâigui gesticulând cu mâna liberă. Cu toată zăpada asta, știi, e greu să-mi dau seama... ce oră e.

Oftez și închid ușa înainte să mai spun și alte chestii ridicole.

Stăm „la cutie" tot restul zilei ca să nu alimentăm suspiciunile lui Barb. Nu riscăm nici măcar să ne trimitem un SMS sau să

vorbim pe Skype. Îmi reorganizez căruciorul cu medicamente, strecurând pe furiș câte un bilețel pe sub ușa lui Will ori de câte ori ies pe hol să mai iau câte ceva.

La rândul lui, Will se duce la automatul cu răcoritoare și gustări de vreo zece ori, așa că răspunsurile lui vin cu fiecare nouă pungă de chipsuri sau de bomboane.

„Când e întâlnirea numărul doi?" scrie el, și eu zâmbesc aruncând o privire în carnetul meu, la proiectul la care am lucrat de fapt toată ziua.

Planul pentru ziua lui de mâine.

CAPITOLUL 20

WILL

Pe jumătate adormit, mă uit la mama în timp ce discută în contradictoriu cu doamna doctor Hamid. De parcă glasul răstit ar putea schimba cumva rezultatele analizelor mele. Nimic nu s-a modificat după tratamentul cu cevaflomalină.

Mda, nu e chiar cel mai frumos cadou de ziua mea.

– Poate că există o interacțiune medicamentoasă adversă. Ceva care împiedică noul medicament să acționeze așa cum ar trebui! ripostează mama cu o privire de-a dreptul disperată.

Doamna doctor trage adânc aer în piept și clatină din cap.

– Bacteriile din plămânii lui Will au colonizat țesutul în profunzime. Pătrunderea antibioticelor în țesutul pulmonar necesită timp, oricare ar fi medicamentul, spune doctorița și adaugă, făcând un semn spre perfuzia cu cevaflomalină: Inclusiv pentru cel de aici.

Mama inspiră adânc și-și încleștează mâna pe marginea patului meu.

– Dar, dacă nu e eficient...

Of, nu și de data asta! Nu mai plec în altă parte! Mă ridic în capul oaselor și-i întrerup fraza:

– Destul! S-a terminat, mamă! Acum am optsprezece ani, ai uitat?

Se răsucește să se uite la mine și e limpede că s-a pregătit pentru clipa asta; ochii îi fulgeră de mânie.

– Regret că-ți stric distracția încercând să te țin în viață, Will! Sunt cea mai rea mamă a anului, nu-i așa?

Doamna doctor se retrage încet spre ușă, înțelegând că e momentul să plece. Privesc din nou spre mama și mă încrunt urât.

– Doar știi că sunt o cauză pierdută, da? Iar tu nu faci decât să înrăutățești situația. Niciun tratament n-o să mă salveze!

– Bine! Hai să oprim toate tratamentele! Să nu mai cheltuim banii! Să nu mai încercăm! Și pe urmă, Will? întreabă ea țintuindu-mă cu privirea, exasperată. Te întinzi undeva pe o plajă tropicală și aștepți să te ia valurile? Ceva poetic și prostesc? Își pune mâinile în șolduri și clatină din cap, continuând: Scuză-mă, dar eu nu trăiesc în basme. Trăiesc în lumea reală, unde oamenii își rezolvă...

Glasul i se stinge. Fac un pas în față, arcuindu-mi sprâncenele și sfidând-o să rostească cuvântul.

– Problemele, închei eu în locul ei. Haide, mamă, spune-o!

E cuvântul care întruchipează tot ce am fost eu mereu pentru ea.

Oftează încet, și privirea i se îmblânzește pentru prima dată de mult timp.

– Tu nu ești o problemă, Will. Ești copilul meu.

– Atunci, fii mamă! strig și văd roșu în fața ochilor. Când ai fost ultima dată doar mamă, poți să-mi spui?

Face un pas spre mine.

– Will, eu încerc să te ajut. Încerc să...

– Mă cunoști măcar cât de cât? Te-ai uitat fie și la unul singur dintre desenele mele? Știi că e aici o fată pe care o plac? Pun pariu că nu! exclam și clatin din cap, lăsându-mi furia să se reverse. Și cum ai putea să știi? Tu nu vezi în mine decât nenorocita asta de boală! Arăt spre revistele și cărțile de artă de pe biroul meu și turui mai departe: Cine e artistul meu preferat, mamă? Habar n-ai, nu-i așa? Vrei o problemă pe care s-o rezolvi? Schimbă felul în care mă privești!

Ne uităm fix unul la altul. Ea înghite greu, se stăpânește și întinde mâna să-și ia geanta de pe pat. Când vorbește, glasul îi e blând și ferm:

– Te văd foarte bine, Will.

Iese și închide ușa încet în urma ei. Sigur că pleacă! Mă așez pe pat, frustrat, și văd un cadou elegant împachetat, legat cu o fundă mare și roșie. Îmi vine să azvârl cu el, dar îl iau, nerăbdător să văd ce și-o fi închipuit ea că-mi doresc. Smulg panglica și rup hârtia. Înăuntru e o ramă.

Nu înțeleg la ce mă uit. Dar nu fiindcă nu recunosc obiectul. Fiindcă îl recunosc.

E o caricatură politică din anii '40. Originalul după care s-a făcut fotocopia din camera mea. Semnat, datat, cu tot tacâmul. Un document atât de rar încât nici nu știam că mai există.

La naiba!

Mă întind în pat, înhață perna și mi-o apăs pe față, și frustrarea pe care am simțit-o la adresa mamei se transferă acum asupra mea.

Îmi displace atât de mult felul în care m-a privit întotdeauna, încât nici măcar nu mi-am dat seama că la fel o privesc și eu.

Știu oare unde s-a dus când a plecat de aici? Știu ce-i place *ei* să facă? Am fost atât de absorbit de felul în care vreau eu să-mi trăiesc viața, încât am uitat complet că și ea are una.

Iar viața aceea... *sunt eu*.

Fără mine, mama e complet singură. Tot timpul ăsta am crezut că vede la mine doar boala. O problemă care trebuie remediată. Însă ea mă vede pe mine, așa cum sunt, și se străduiește să mă convingă să lupt alături de ea, iar eu nu fac decât să mă opun și să lupt împotriva ei, cu ghearele și cu dinții. Tot ce-și dorește e să rezist și să mă zbat pentru viața mea, în vreme ce eu mă pregătesc doar să plec.

Mă ridic, iau de pe perete fotocopia și pun în locul ei originalul înrămat.

Mama vrea același lucru ca Stella. Mai mult timp.

Vrea mai mult timp împreună cu mine.

• • •

Îmi împing scaunul, depărtându-mă de birou, și-mi scot căștile de pe urechi. Ultimele două ore am desenat întruna, încercând să uit de disputa cu mama.

Știu că ar trebui să spun ceva. Să vorbesc cu ea, la telefon sau printr-un mesaj, dar nu-mi pot alunga o anume iritare. La urma urmei, lucrurile funcționează în ambele sensuri, și nici ea nu s-a descurcat grozav. Dacă mi-ar fi arătat măcar că mă ascultă, cât de puțin...

Oftez și iau de pe căruciorul cu medicamente o budincă de ciocolată și pastilele de după-amiază, pe care le înghit conștiincios. Scot telefonul, mă așez pe marginea patului și-mi parcurg fără un scop anume mesajele de pe Instagram, unde găsesc câteva mesaje de la mulți ani de la foștii colegi de clasă.

Nimic încă de la Stella. Nu mi-a dat niciun semn de seara trecută, când am întrebat-o eu despre a doua întâlnire.

O sun pe FaceTime și zâmbesc când îmi răspunde.

– Sunt liber!

– Ce...? dă ea să întrebe, făcând ochii mari. Ah, da, la mulți ani! Nu-mi vine să cred că n-am...

Flutur din mână și o întrerup. Nu-i mare problemă.

– Ești ocupată? Vrei să facem o plimbare? Barb nu e pe-aproape.

Îndreaptă camera telefonului spre un teanc de cărți de pe birou.

– Acum nu pot. Învăț.

Mi se strânge inima. Chiar așa?

– A, bine. Credeam că, poate...

– Ce-ai zice să ne vedem mai târziu? mă întreabă, și imaginea revine la ea.

Ridic din umeri cu un aer trist.

– Mai târziu o să treacă pe la mine prietenii mei. Dar e-n regulă. Găsim noi ceva. Doar că... știi tu... mi-era dor de tine, spun cu un aer spăsit.

Zâmbește cu o privire caldă și o expresie fericită.

– Asta voiam să văd! Zâmbetul! exclam trecându-mi degetele prin păr. Bine. Te las să te întorci la cărțile tale.

Închid, pun telefonul pe pernă și mă întind la loc în pat.

După nici măcar o secundă, începe să sune. Îl iau și răspund fără să mă mai uit cine e.

– Știam eu că o să te răzgândești...

– Hei, Will! Jason sunt.

– Jason, bună! replic oarecum dezamăgit că nu e Stella, dar bucuros să-l aud.

Toate s-au petrecut atât de repede în ultima vreme, încât n-am avut când să-l pun la curent cu ultimele întâmplări.

– A intervenit ceva, spune el, pe un ton ciudat. Îmi pare rău, amice, dar nu putem ajunge la tine azi.

Serios? Întâi Stella, iar acum Jason și Hope? La urma urmei, n-o să mai am prea multe zile de naștere. Dar îmi alung dezamăgirea.

– A, e-n regulă. Înțeleg. Începe să-și ceară scuze, dar îl opresc: Serios, amice, e-n regulă. Nu-i problemă. Închid, oftez adânc și, când mă ridic, privirea îmi cade asupra nebulizatorului. Iau albuterolul și clatin din cap în timp ce bombăn: Mulți ani să trăiesc!

• • •

Mă trezesc brusc din ațipeala de seară când telefonul îmi piuie și intră un mesaj. Mă ridic, mă uit la ecran și văd un SMS de la Stella.

„DE-A V-AȚI ASCUNSELEA. Tu te pui. Pup, S."

Sar din pat, nedumerit, dar curios, îmi încalț în fugă tenișii albi și deschid ușa. Un balon galben aprins aproape că mă lovește în față, prins de clanță cu o ață lungă. Mijesc ochii și constat că în interiorul lui, chiar la bază, e ceva.

Un bilet?

Verific că nu e nimeni prin zonă și calc pe balon ca să-l sparg. Un băiat care se întoarce în camera lui sare ca ars la auzul pocnetului, iar chipsurile îi zboară din pungă și se împrăștie pe jos. Scot în fugă post-it-ul rulat din balon și, când îl desfac, văd scrisul ordonat al Stellei.

„Pornește de unde ne-am întâlnit prima dată."

STIN! Mă furișez pe hol, pe lângă băiatul care-și adună enervat chipsurile, și iau liftul spre etajul cinci. Traversez în fugă podul spre Clădirea 2, strecurându-mă printre asistente, medici și pacienți, și trec de ușile duble care duc la intrarea dinspre est în STIN. Mă uit în jur, când la dreapta, când la stânga, căutând un alt... Uite-l! Legat de un pătuț gol dincolo de peretele de sticlă, un alt balon galben aprins se leagănă în aer. Mă strecor pe vârfuri înăuntru, și degetele îmi bâjbâie încercând să desfacă nodul.

Ce naiba, Stella? Baloane de semnalizare, ca marinarii?!

Reușesc în sfârșit să-l deznod, mă întorc pe hol, mă uit într-o parte și-n alta, apoi – poc!

Derulez bilețelul și citesc următorul indiciu.

„Trandafirii sunt roșii. Sau nu?"

Mă încrunt, cu ochii la mesaj. „Sau nu"?... Ah! Îmi amintesc de ea seara trecută, cu trandafirul alb prins la ureche. Vaza! Mă duc drept spre atrium, coborând în fugă treptele spre holul principal

și spre încăperea cu pereți de sticlă. Deschid ușile și văd balonul galben plutind în aer, cu ața prinsă de vază.

Flutur o mână spre paznicul care mă privește suspicios când desprind balonul gâfâind, în vreme ce plămânii mei protestează față de atâta alergat. Zâmbesc larg, sparg balonul cu zgomot și ridic din umeri smerit, în chip de explicație.

– E ziua mea.

Scot mesajul din balon și-l desfac:

„Dacă aș putea să-mi țin răsuflarea atâta vreme..."

Abia termin de citit, că mă răsucesc pe călcâie spre acvariul cu pești tropicali. Nuanțele lor galbene și portocalii îmi sar parcă în ochi în timp ce caut cu privirea în jur, după un alt balon.

Oare să fi înțeles eu greșit?

Mă gândesc mai bine. Piscina.

Ies rapid din sală și mă duc spre sala de sport din Clădirea 1, ținând strâns în mână ultimul bilețel. Deschid ușa, trec pe lângă aparatele pustii și văd că ușa cealaltă, care dă spre piscină, e deschisă, proptită promițător cu un scaun. Intru și oftez ușurat când zăresc balonul plutind pe apă, la vreo doi metri de margine.

Caut cu privirea și văd alături tacul de biliard rămas acolo de vineri. Îl strecor pe sub balon, agăț sfoara și îl trag din apă, simțind cum ceva îl îngreunează. Îl scot complet din piscină și izbucnesc în râs când recunosc sticluța cu dezinfectant din clipul video al Stellei. Sparg balonul cu ajutorul tacului și extrag biletul dintre rămășițe.

„La exact patruzeci și opt de ore de la prima noastră întâlnire..."

Întorc hârtia, nedumerit, dar asta e tot. Mă uit la ceas. Opt cincizeci și nouă. Încă un minut și se împlinesc patruzeci și opt de ore de la prima... Telefonul îmi piuie. Îl deschid și văd o fotografie a Stellei. E frumoasă de-ți taie răsuflarea, cu o bonetă de bucătar și un balon mare galben în mână, plus un zâmbet larg pe față. În mesaj scrie: „... începe a doua noastră întâlnire!"

Mă încrunt și măresc imaginea, încercând să-mi dau seama unde e. Ușile alea metalice sunt cam peste tot în spitalul ăsta. Dar stai puțin! Mut imaginea spre marginea din dreapta a fotografiei și văd un colț al automatului de milkshake de la bufet. Mă duc în viteză spre lift, îl iau până la etajul cinci, traversez holul și podul spre Clădirea 2. Cu tacul încă în mână, iau apoi alt lift și cobor la etajul trei, unde e bufetul, încercând să-mi recapăt răsuflarea și aranjându-mi părul reflectat în pereții din oțel inoxidabil.

Cotesc alene după colț și o văd pe Stella sprijinită de ușa bufetului; o expresie de bucurie pură i se așterne pe față când mă zărește. E fardată și și-a dat pe spate părul lung, prins cu o bentiță.

Arată superb.

– Credeam că n-o să mă găsești.

Întind tacul, iar ea îi apucă celălalt capăt, apoi deschide ușa și mă trage înăuntru, în încăperea cufundată în întuneric.

– E târziu, știu, dar trebuia să așteptăm ca bufetul să se închidă.

Mă uit în jur, nedumerit.

– Să așteptați?

Mă privește cu o expresie impenetrabilă, se oprește în fața unor uși duble din sticlă mată și formează un cod la tastatura din perete. Cu un clic, ușile se deschid, și mai multe voci strigă la unison:

– Surpriză!

Rămân cu gura căscată. Hope și Jason, dar și prietenele Stellei, Mya și Camila, abia revenite de la Cabo, sunt așezați în jurul unei mese aranjate: pe așternutul întins drept față de masă, lumânări albe, așezate la ambele capete, aruncă o lumină caldă asupra coșului cu pâine proaspătă și a unei salate apetisante. Sunt chiar și păhărușe de medicamente, cu pastile alb-roșii de creon puse în fața a trei dintre scaune.

Sunt înmărmurit.

Mă uit când la masă, când la Stella și n-am cuvinte.

– La mulți ani, Will! îmi urează ea, lovindu-mă ușurel cu tacul de biliard.

– Tipul chiar există! exclamă Camila (sau poate o fi Mya), iar eu izbucnesc în râs când Hope se repede la mine și mă strânge tare în brațe.

– Am avut mustrări groaznice de conștiință că te-am lăsat baltă, spune ea.

Jason mă îmbrățișează la rândul lui și mă bate pe spate amical.

– Dar iubita ta ne-a dat de urmă pe pagina ta de Facebook și ne-a convins să venim și să-ți facem o surpriză.

Mya și Camila bat palma auzind formularea lui, ceea ce o face pe Stella să se încrunte la ele și să se întoarcă apoi spre mine. Schimbăm o privire. „Iubită." Îmi place grozav cum sună.

– Asta chiar e o surpriză! spun uitându-mă la toți încântat.

Apare și Poe, cu o mască pe față, o bonetă pe cap și mănuși în mâini, rotind în aer o paletă de servire.

– Hei! Mâncarea-i aproape gata!

Ne așezăm, păstrând, între fibrochistici, distanța de siguranță: Stella într-un capăt, eu în celălalt, Poe la mijloc, cu Hope și Jason de-o parte și de alta. Mya și Camila se așază față în față, între mine și Stella. Zâmbesc și mă uit în jurul mesei în timp ce dăm iama în pâine și salată. Îmi simt inima atât de plină, încât sunt aproape dezgustat.

Ridic ochii spre Stella, îi zâmbesc și rostesc neauzit „mulțumesc". Ea înclină din cap, roșește și-și pleacă privirea în farfurie.

„Iubită."

• • •

Poe aduce la masă cel mai apetisant homar cu paste pe care l-am văzut vreodată, cu frunze de busuioc, parmezan și chiar cu trufe! Toți ne holbăm, complet vrăjiți.

– Ăsta de unde a apărut? întreb, în timp ce stomacul îmi chiorăie cu zgomot.

– De-aici! răspunde Poe arătând în spate, spre bucătărie. Fiecare spital are o bucătărie VIP, în care păstrează delicatesele pentru celebrități, politicieni... știi tu, lume importantă. Ia apoi un pahar de pe masă și-l ridică, adăugând: Iar în seara asta, aniversatule, e pentru tine! *Salud!*

Ridicăm toți paharele.

– *Salud!*

Mă uit în celălalt capăt al mesei, la Stella, și-i fac cu ochiul.

– Păcat că sunt alergic la fructe de mare, Poe.

El încremenește cu mâna în aer și întoarce capul lent către mine. Zâmbesc cu gura până la urechi și clatin din cap.

– Glumeam doar!

– Mai că n-am aruncat cu homarul după tine! zice el și râde.

Toți ceilalți râd odată cu noi, și începem să ne înfruptăm. Sunt, de departe, cele mai bune paste pe care le-am mâncat de când mă știu, și țineți cont că am fost și în Italia.

– Poe, îi spun ridicând furculița în aer, e delicios.

– Într-o zi, o să fii cel mai bun bucătar din lume, intervine Stella, iar Poe îi zâmbește și-i trimite un sărut de la distanță.

În scurt timp începem să povestim. Jason ne spune cum i-a convins el pe toți cei de la noi de la școală acum doi ani să vină la ore în ultima zi dinaintea vacanței de vară doar în lenjeria de corp. Ispravă impresionantă, mai ales ținând cont că obișnuiam să fim pedepsiți și dacă ne stătea strâmb cravata.

Ăsta-i unul dintre lucrurile de care nu mi-e dor când mă gândesc la școală. Uniforma.

Stella începe să povestească despre năzbâtiile pe care le făceau ea și Poe aici, la spital – de la încercarea de a fura automatul de milkshake de la bufet până la organizarea de curse între scaunele cu rotile pe holul din aripa de pediatrie.

Se pare deci că nu sunt singurul pe care Barb a fost cât pe-aci să-l asasineze cu regularitate.

– A, stați să vă povestesc eu una! intervine Poe, privind spre Stella. Îți amintești de seara aia de Halloween?

Ea începe deja să chicotească și clatină din cap, cu o expresie caldă în ochi.

– Aveam... Câți ani aveam, Stella? Zece?

Stella confirmă și începe să povestească în locul lui:

– Păi, pusesem câte un cearșaf pe noi și...

Poe începe să alerge în jurul mesei, dând din mâini și făcând bu-hu-huu!

– Ne-am furișat în aripa bolnavilor cu demență, continuă ea.

Nu se poate!

Încep să tușesc – atât de tare râd. Îmi trag scaunul mai departe de masă și dau din mână, făcându-le semn să continue cât timp încerc eu să-mi recapăt suflul.

– Nu pot să cred! exclamă Jason. N-ați făcut așa ceva!

– Ah, Doamne! icnește Poe, ștergându-și lacrimile. A fost un haos total, dar am avut de departe cel mai tare Halloween din viața mea. Și ce-am avut de tras pe urmă...!

– Nici măcar n-a fost ideea noastră, replică Stella. Abby...

Dar vocea i se stinge, și o văd cum se străduiește să continue relatarea în timp ce-mi dau cu puțin dezinfectant din flaconul pe care-l am la mine. Îmi întâlnește privirea, și înțeleg cât de greu îi e.

– Mi-e dor de ea, spune Camila, iar Mya încuviințează tăcută, cu ochii umezi.

– Abby era nestăpânită. Liberă, explică Poe. Întotdeauna zicea că are de gând să trăiască la maximum, fiindcă Stella nu putea s-o facă.

– Și așa a trăit, șoptește Stella. Până când asta a ucis-o.

În jurul mesei se așterne tăcerea. Ea și Poe schimbă o privire încărcată de tristețe, dar zâmbind la amintirea lui Abby.

Aș vrea s-o fi cunoscut și eu.

– Dar a trăit intens. Mult mai intens decât noi, reia Poe. I-ar fi plăcut o petrecere clandestină ca asta.

– Așa e, confirmă Stella. Chiar i-ar fi plăcut.

Îmi ridic paharul și toastez:

– Pentru Abby!

– Pentru Abby! repetă toți, cu paharele în aer.

Stella mă privește, iar expresia din ochii ei căprui e de departe cel mai frumos dar de ziua mea pe care l-aș fi putut primi.

STELLA

CAPITOLUL 21

Mă reazem de blat și-i zâmbesc lui Poe în timp ce el scoate din cuptor plăcinta coaptă. E total în elementul lui. Se uită la mine și ridică din sprâncene.

– Voiam să-l văd pe maestru la lucru, îi explic.

Îmi face cu ochiul, își scoate mănușile de bucătărie și începe să manevreze cuțitul cu dexteritate, tăind plăcinta în opt bucăți egale și schițând apoi o spirală în aer.

Aplaud în timp ce el ia o căpșună și o privește mijind ochii. Se apleacă, taie ici, nivelează colo, complet absorbit și concentrat. După numai câteva secunde, o ridică în mâna înmănușată, cu un zâmbet mulțumit pe față. Căpșuna a fost complet transformată, devenind o superbă rozetă pe care o așază lângă plăcintă.

Rămân cu gura căscată.

– Poe! E incredibil!

El ridică din umeri nonșalant.

– M-am antrenat pentru luna viitoare, când o să mă duc cu Michael s-o vizităm pe mama, spune și mă privește ca și când chiar n-ar fi mare lucru.

Așa că, firește, scot un strigăt de bucurie. În sfârșit!

– Exact, zice el și zâmbește cu gura până la urechi. Ai avut dreptate, Stella. Michael mă iubește. Și ultimele săptămâni petrecute fără el au fost mai grele decât mi-aș fi putut închipui. Îl iubesc și eu, adaugă pur și simplu radiind de bucurie. Vine mâine la prânz. Ne-am hotărât.

Îmi vine să mă reped la el să-l îmbrățișez, dar mă stăpânesc. Mă uit la blat, iau o mănușă de bucătărie și mi-o pun, ca să-i pot lua mâna într-a mea. Lacrimile îmi umplu ochii, și îmi trag nasul, clătinând din cap.

– Poe, sunt atât de...

El îmi smulge mănușa de pe mână și mă altoiește cu ea peste cap, iar ochii i se umezesc.

– *Dios mio!* Nu fi prea sentimentală cu mine, Stella! Doar știi că nu pot să las o fată să plângă de una singură!

– Sunt lacrimi de bucurie, Poe. Sunt atât de fericită! Exclam, și stăm așa amândoi câteva clipe, smiorcăindu-ne.

Din sala alăturată răsună hohote de râs, iar el se șterge la ochi.

– Haide! Pierdem toată distracția!

Duce cu grijă la masă plăcinta încununată de o puzderie de lumânări aprinse, și începem toți să cântăm. Will zâmbește, învăluit în lumina lumânărilor, și privește în jurul mesei, la noi toți.

– Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani! Will să trăiască, Will să trăiască, la mulți ani!

„La cât mai mulți!“ rostesc neauzit. O urare care n-a avut niciodată mai mult suflet în ea decât acum.

– Regret că e doar o plăcintă, spune Poe și-i zâmbește. Mă pricep la gătit, dar prepararea unui tort într-o oră îmi depășește categoric abilitățile.

– E grozavă, Poe, mulțumesc mult! zâmbește Will la rândul lui și se uită la lumânări cu îndoială. Dacă suflu în ele, voi n-o să mai puteți mânca plăcintă.

Se uită la mine și la Poe, dar noi încuviințăm solemn. Hope se apleacă și suflă ea în lumânări, stingându-le. Apoi ciufulește părul lui Will și-i spune, zâmbind:

– Mi-am pus eu o dorință pentru tine.

El îi face cu ochiul, vesel.

– Sper că are de-a face cu Stella ieșind dintr-un tort doar în costum de baie!

Râdem toți, iar Mya își scoate telefonul și un selfie stick, întinzând brațul ca să facă o fotografie de grup. Ne strângem cât putem, străduindu-ne să păstrăm totuși distanța de siguranță. În secunda în care aparatul foto se declanșează... bum!

Fereastra jivrată din spatele nostru se deschide brusc. Șocați, ne răsucim la unison și... dăm cu ochii de Barb. Opa! Se uită la noi mută, iar noi încremenim cu privirile la ea. Suntem toți prea surprinși ca să mai putem spune ceva.

Poe își drege glasul.

– Bună, Barb! Credeam că ești liberă în seara asta. Nu vrei și tu puțină plăcintă? Stella tocmai se pregătește să dea drumul la distracție.

Probabil că Barb face tură dublă azi. Sunt sigură că nu din întâmplare n-a spus nimic despre asta. Mă cunoaște ea bine. Și știa că e ziua lui Will. La naiba!

Se uită la noi fără un cuvânt. Furia i se citește pe fiecare trăsătură a feței. Întinde un deget spre noi trei, și inima mi-o ia razna în piept.

– Sus! Imediat!

Ne ridicăm încet și ne apropiem de ea. Barb clatină din cap și se uită de la unul la altul, fără să-și poată găsi cuvintele.

– Veniți cu mine!

Pornește spre ușă, iese și traversează sala bufetului.

Ne luăm la revedere de la Hope și Jason, Mya și Camila, cu câte o mică fluturare din mână, și o urmăm afară. E de rău. Am văzut-o de multe ori pe Barb supărată sau nervoasă. Dar nu *așa*. Acum mă sperie de-a binelea.

Traversăm holul în urma ei. Arunc o privire îngrijorată spre Will, iar el rostește neauzit: „O să fie în regulă." Dar zâmbetul de pe buze nu i-l văd și în ochi.

– Sunteți toți consemnați în camerele voastre până când vom lua probe de culturi respiratorii și vom avea rezultatele, spune ea și apoi se răsucește pe călcâie spre Will. Iar tu... Tu vei fi transferat mâine-dimineață.

– Nu! exclam, și privirea ei țâșnește spre mine. Nu, Barb, n-a fost vina lui...

Ea ridică o mână, tăindu-mi vorba.

– Poate că voi sunteți dispuși să vă jucați cu viețile voastre, dar eu nu sunt.

O tăcere asurzitoare se așterne, iar câteva clipe mai târziu Poe izbucnește în râs. Ne uităm cu toții la el, dar nu face decât să clatine din cap, imperturbabil. Îmi prinde apoi privirea și îmi zâmbește larg.

– Exact ca atunci când eram copii...

– Dar nu mai sunteți copii, Poe! exclamă Barb, întrerupându-l în mijlocul frazei.

– Am avut grijă, Barb, replică el, cu seriozitate în glas. N-am riscat nimic. Exact așa cum ne-ai învățat tu. Și arată spre distanța pe care o păstrăm între noi chiar și acum. Tușește scurt o dată și adaugă: Îmi pare rău, Barb, dar ne-a plăcut.

Ea deschide gura să spună ceva, dar o închide repede la loc și, răsucindu-se pe călcâie, pornește din nou spre etajul nostru. Nimeni nu mai rostește niciun cuvânt. Mă uit la Will și aș vrea să fiu mai aproape de el, însă tocmai asta ne-a adus în situația de acum.

Ajungem la camerele noastre, iar Poe ne face repede cu ochiul, mie și lui Will, după care intră în grabă. Barb îmi aruncă o ultimă privire plină de dezamăgire și, după ce intru și eu în camera mea, închide ușa și pleacă.

• • •

Limbile ceasului se apropie din ce în ce mai mult de miezul nopții, iar eu îl privesc pe Will, pe ecranul laptopului, cum doarme cu o expresie liniștită întipărită pe față. Mă frec la ochi, obosită după o zi lungă, în care am făcut mai întâi pregătiri pentru petrecerea de ziua lui și pe urmă am fost prinși de Barb. N-am închis camerele web ale computerelor fiindcă știm amândoi că, în

scurt timp, el va fi departe de aici, la izolare. Gata cu plimbările până în miez de noapte! Gata cu sala de sport! Gata cu bilețelele strecurate pe sub ușă! Gata cu toate!

Ochii încep să mi se închidă, când în difuzor urlă o alarmă, trezindu-mă brusc.

– Cod albastru! Tot personalul disponibil...

Sar din pat și mă reped la ușă, să aud mai bine anunțul. Ah, Doamne! Cod albastru! Cuiva i s-a oprit inima. Și în momentul ăsta nu suntem mulți pe etaj.

Deschid ușa, și anunțul e repetat, iar de data asta îl aud mai bine.

– Cod albastru! Tot personalul disponibil e chemat la rezerva 310. Cod albastru!

Rezerva 310.

Poe! Ah, Doamne, te rog ca și de data asta să-și fi conectat monitorul greșit!

Mă agăț de perete, și camera începe să se rotească în jurul meu în timp ce echipa de reacție rapidă trece pe lângă mine în viteză, împingând aparatura de urgență. O văd pe Julie ducându-se și ea spre camera lui Poe; abia a intrat în tură. Glasul lui Barb strigă undeva în depărtare:

– Nu respiră! N-are puls! Trebuie să ne mișcăm repede!

Nu se poate așa ceva!

O iau la fugă spre camera lui. Îi văd picioarele pe podea, cu tălpile orientate în direcții diferite. O, nu, nu, nu!

Barb e aplecată deasupra lui, suflându-i aer în plămâni printr-un balon respirator cu valvă. Nu respiră! Poe nu respiră!

– Hai, băiete, nu-mi face una ca asta! insistă ea.

În același timp, un alt glas strigă:

– Aplicați defibrilatorul!

O siluetă se apleacă asupra lui și-i rupe tricoul preferat – cu echipa de fotbal a Columbiei – trimis de mama lui ca dar aniversar, și-i pune pe piept padelele defibrilatorului. În sfârșit, izbutesc să-i văd fața: are ochii dați peste cap, iar pielea îi e albăstruie.

Simt cum îmi amorțesc brațele și picioarele.

– Poe! strig disperată să mă duc la el, dorindu-mi să văd că e bine.

Barb se uită la mine și urlă:

– Nu! Cineva s-o scoată de aici!

– Pneumotorax masiv. Plămânul intră în colaps. Avem nevoie de intubare! strigă un alt glas, iar eu rămân cu privirea lipită de pieptul lui Poe care nu se mișcă, dorindu-mi să pot să-l fac să se ridice.

Să respire! Trebuie să respire!

În jurul lui sunt o sumedenie de trupuri, și încerc disperată să trec dincolo de ele. Trebuie să ajung la el. Trebuie să ajung la Poe! Împing din umeri și brațe, străduindu-mă să-mi fac loc.

– Închideți ușa aia! spune Barb, și două mâini mă trag afară, pe hol.

Îi mai aud vocea o dată, vorbind către Poe:

– Rezistă, băiete! Rezistă, fir-ar al naibii!

O văd pe Julie cu o expresie sumbră pe față.

Pe urmă ușa mi se închide în nas.

Mă împleticesc înapoi și, când mă întorc, Will stă în spatele meu. E la fel de palid ca Poe. Întinde mâinile spre mine, dar pe urmă strânge pumnii și o expresie de frustrare i se citește în ochi. Cred că mi se face rău. Mă sprijin de perete și mă las încet în jos, pe lângă el. Răsuflu chinuit, sacadat. Will se așază și el pe podea, lipit de zid, la cinci pași de mine. Îmi cuprind picioarele între brațe, îmi reazem fruntea de genunchi și închid ochii, strângând tare pleoapele. Nu văd decât trupul lui Poe zăcând pe podea.

Șosete în dungi.

Tricou galben de fotbal.

Nu se poate ca toate astea să se întâmple.

O să-și revină. Trebuie să-și revină. O să se ridice și o să ne servească o glumă, că a mâncat prea multe paste sau că a suspinat prea tare după Anderson Cooper[1] și o să mă întrebe dacă nu vreau să beau un milkshake de seară cu el. Așa cum facem de ani întregi.

Așa cum trebuie să facem încă zece ani de acum înainte.

Aud pași și, când ridic capul, o văd pe doamna doctor Hamid traversând în grabă holul.

– Doamnă doctor...! rostesc și abia-mi recunosc glasul.

– Nu acum, Stella, mă întrerupe ea și deschide ușa rezervei.

O clipă îl zăresc pe Poe. E cu fața spre mine, cu ochii închiși.

Tot nu se mișcă.

Dar mai groaznică e imaginea lui Barb. Care stă cu fruntea în palme. A renunțat să mai încerce. Nu!

[1] Jurnalist, scriitor și om de televiziune american, moderator al unei emisiuni de știri la postul CNN (n.tr.)

Ceilalți îndepărtează totul de pe corpul lui – firele, tuburile de intubare.

– Nu! îmi aud glasul urlând, și tot trupul îmi urlă odată cu el. Nu, nu, nu, nu!

Mă ridic în picioare și o iau la fugă spre camera mea. A murit.

Poe a murit.

Mă împleticesc pe hol și-i văd în minte ochii în prima zi în care ne-am întâlnit, îl văd zâmbindu-mi din ușa camerei lui, îi văd mâna într-a mea, prin mănușa de bucătărie, cu numai câteva *ore* înainte. Degetele mele găsesc parcă de la sine clanța, și mă năpustesc înăuntru, cu privirea împăienjenită de lacrimile care îmi curg pe obraji.

Mă răsucesc și văd că Will a venit după mine. Fac un pas spre el și suspinele îmi zguduie trupul, iar pieptul mă doare atât de rău, încât aproape că nu mai pot să respir.

– A murit, Will! A murit! Dumnezeule mare, părinții lui, și Michael...! Tocmai se pregătea să... Și n-o să-l mai vadă niciodată! bâigui clătinând din cap și ținându-mă de piept în vreme ce realitatea mă izbește în față: Nici eu n-o să-l mai văd niciodată! Îmi încleștez pumnii și pășesc de colo colo prin cameră. Nu l-am îmbrățișat niciodată. Niciodată! Nu-l atinge! Nu sta prea aproape! Mereu nu, nu, nu! strig isteric și tușesc, năucită. Era cel mai bun prieten al meu, și nu l-am îmbrățișat niciodată! Și nici n-am s-o mai fac vreodată. Mă opresc. Sentimentul mi-e atât de familiar, încât e oribil, și mi-e greu să-l suport. Îi pierd pe toți cei dragi! hohotesc. Pe Abby. Pe Poe. Toți mor.

– Pe mine n-o să mă pierzi, spune Will încet, dar pe un ton hotărât.

Se apropie de mine cu brațele întinse, aproape să mă strângă lângă el.

– Nu! îl împing și mă trag în spate, cât mai departe, mult dincolo de cei cinci pași, până când mă lipesc cu spatele de perete. Ce faci?!

Când își dă seama, se retrage spre ușă, cu o privire oripilată.

– Fir-ar să fie, Stella! Nu m-am gândit, voiam doar...

– Ieși de aici!

Dar el e deja pe hol, fugind înapoi spre camera lui. Închid ușa trântind-o violent, și capul îmi pulsează de furie. Și de frică. Mă uit în jur și nu văd decât pierdere pretutindeni, și am senzația că pereții se strâng asupra mea, mai aproape și mai aproape.

Ăsta nu mai e un dormitor.

Mă reped la perete, și degetele mi se încleștează pe marginile unui poster, pe care îl smulg și-l sfâșii. Trag pătura de pe pat și azvârl pernele pe jos. Îl înșfac pe Peticel și-l arunc în ușă. Împing de pe birou toate cărțile și hârtiile, și listele cu lucruri de făcut, răsturnându-le cu zgomot pe podea. Mă năpustesc asupra noptierei, înhață primul obiect care-mi cade în mână și-l izbesc de perete.

Borcanul de sticlă se sparge și o ploaie de trufe negre se împrăștie pe pardoseală. Încremenesc și le privesc rostogolindu-se în toate direcțiile.

Trufele lui Poe.

Camera se cufundă în tăcere; nu se mai aud decât gâfâielile mele. Mă prăbușesc în genunchi, și hohotele de plâns îmi zgâlțâie corpul, în timp ce încerc cu disperare să adun trufele de pe jos, una câte una. Mă uit la Peticel, căzut pe o parte, jerpelit și ponosit, singur pe podea. O trufă s-a oprit lângă picior.

Ochii lui triști sunt ațintiți către mine, și întind mâna să-l iau. Îl strâng la piept și ridic privirea spre desenul lui Abby, apoi spre fotografia cu noi două.

Mă scol cu genunchii tremurând și mă prăvălesc pe pat, făcându-mă ghem pe salteaua neînfățată, și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji.

• • •

Adorm și mă trezesc de mai multe ori, scuturată de suspine, revenită la o realitate prea dureroasă ca s-o pot crede. Mă întorc și mă răsucesc de pe o parte pe alta, visându-i pe Poe și pe Abby: surâsurile lor se metamorfozează în grimase de durere înainte ca figurile să le dispară în neant. Barb și Julie vin la un moment dat în cameră, dar îmi țin pleoapele închise până când pleacă.

În scurt timp mă trezesc de-a binelea, cu ochii ațintiți în tavan, la lumina care se schimbă treptat, și mă cuprinde o amorțeală care, pe măsură ce dimineața lasă loc amiezii, înăbușă celelalte emoții.

Telefonul îmi vibrează pe podea, dar nu-l bag în seamă; nu vreau să vorbesc cu nimeni. Will. Mama și tata. Camila și Mya. Ce rost mai are? O să mor eu sau o să moară ei, iar rutina asta în care unii mor și alții îi plâng o să continue la nesfârșit.

Un lucru am învățat în anul care s-a scurs: că durerea poate distruge un om. I-a distrus pe părinții mei. Îi va distruge pe ai lui Poe. Pe Michael.

Și pe mine.

Ani de-a rândul am fost împăcată cu ideea că voi muri. Am știut mereu că asta se va întâmpla. A fost un lucru inevitabil pe care l-am acceptat dintotdeauna – faptul că voi muri mult înaintea lui Abby și a părinților mei.

Dar niciodată, niciun moment n-am fost pregătită să plâng eu moartea altcuiva.

Aud glasuri pe hol, mă ridic și pășesc spre ușă prin harababura de pe podea, ridicând de jos telefonul și simțind în palmă cum vibrează. Ies pe hol și mă duc spre camera lui Poe, unde văd pe cineva intrând cu o cutie. Mă apropii, fără să știu bine de ce. Când mă uit înăuntru, o parte din mine se așteaptă să-l vadă pe Poe stând în pat și privindu-mă – ca și când totul ar fi fost doar un vis oribil.

Îl aud rostindu-mi numele. „Stella." În felul în care îl rostea el, cu acea privire caldă în ochi și cu zâmbetul jucându-i pe buze.

Însă nu e decât o rezervă de spital goală, cu un skateboard rezemat de pat. Una dintre puținele urme pe care le-a lăsat Poe, dragul meu, bunul meu prieten. Și Michael. Stă pe pat cu capul în mâini, lângă cutia goală. A venit să ia lucrurile lui Poe. Posterul cu Gordon Ramsay. Tricourile de fotbal. Raftul de condimente.

Trupul i se zguduie de suspine. Aș vrea să-i spun ceva, să-l alin, dar nu am cuvintele necesare. Nu pot să mă ridic din hăul adânc căscat în mine.

Închid ochii strângând tare din pleoape, întorc capul și plec mai departe.

În mers, îmi las vârfurile degetelor să treacă peste ușa camerei lui Will. Lumina e aprinsă, se vede pe dedesubt, sfidându-mă să bat la ușă. Să mă duc la el.

Dar merg mai departe. Picioarele mă poartă pe scări, pe culoare și dincolo de uși, până când ridic privirea și văd indicatorul către camera de joacă a copiilor. Răsuflarea mi se oprește în timp ce mă uit la literele vesel colorate. Aici a început totul. Aici, unde m-am jucat cu Poe și cu Abby, fără ca vreunul dintre noi să bănuiască ce scurtă viață ne aștepta.

Și ce mare parte din viața aceea aveam să petrecem în acest spital.

Trag de gulerul bluzei, simțind pentru prima dată în toți anii mei la Saint Grace că zidurile se strâng asupra mea. O gheară îmi sfâșie pieptul.

Am nevoie de aer.

Alerg pe culoar și mă întorc în Clădirea 1, apăs întruna pe butonul liftului până când ușile din oțel mi se deschid în față și cobor înapoi la etajul trei. Deschid ușa camerei mele, întorc capul și mă uit la căruciorul cu medicamente maniacal organizat. Tot ce-am făcut aproape de când mă știu a fost să-mi iau medicamentele și să scriu liste tâmpite cu lucruri de făcut, în încercarea de a rămâne cât mai mult în viață.

Dar pentru ce?

Am încetat să mai trăiesc în ziua în care a murit Abby. Și atunci, ce sens mai are?

Poe i-a împins pe toți departe de el pentru ca nimeni să nu sufere din cauza lui, și tot n-a contat absolut deloc. Michael stă și acum pe patul lui, strivit de durere. Timpul pe care ar fi putut să-l petreacă împreună îi bântuie gândurile. Indiferent dacă mor acum sau peste zece ani, părinții mei tot o să fie distruși. Și n-o să fac decât să mă chinuiesc singură, obsedată să trag câteva guri de aer în plus.

Izbesc de perete ușa dulapului și-mi iau geaca, fularul și mănușile, hotărâtă să scap de toate astea. Îmi îndes respiratorul portabil într-un rucsac mic și mă îndrept spre ușă.

Mă uit pe hol și văd că oficiul asistentelor e pustiu.

Iau rucsacul. Pornesc cu pași repezi spre scara de la capătul culoarului și deschid ușa înainte să mă poată vedea cineva. Urc treptele una câte una, și fiecare pas mă duce mai aproape de libertate, fiecare răsuflare, o provocare aruncată universului. Alerg pe scară în sus, și exaltarea îmi alungă orice altceva din minte.

În scurt timp, în fața mea se profilează ușa roșie. Scot hârtia de un dolar a lui Will, pe care o am și acum în buzunar, după atâta vreme. Blochez cu ea butonul de alarmă, deschid ușa și o proptesc cu o cărămidă de lângă perete.

Pășesc pe acoperiș și mă apropii de margine ca să văd lumea de dedesubt. Trag în piept aerul mușcător și dau drumul unui țipăt prelung. Urlu până când mă îneacă tusea. Dar îmi face bine. Privind în jos, gâfâind, îl văd pe Will în camera lui. Își pune pe umăr un rucsac mare din pânză și se îndreaptă spre ușă.

Pleacă.

Will pleacă.

Mă uit la luminițele de sărbătoare care scânteiază ca niște stele – departe, chemându-mă spre ele.

De data asta, le răspund.

CAPITOLUL 22

WILL

Stau pe scaun și aștept să vină Barb să mă ducă la izolare, așa cum merit. Dimineața a lăsat loc amiezii, amiaza, serii și apoi nopții, iar eu tot n-am primit niciun semn de la ea. Amenințarea de ieri s-a pierdut în ceea ce s-a petrecut ulterior.

Ridic ochii spre ceasul de pe noptieră, și un alt minut se scurge. Fiecare cifră care se schimbă pe afișajul roșu lasă în urmă și mai mult ziua de ieri.

Îl lasă pe Poe în urmă.

Poe a murit de ziua mea.

Clatin din cap cu tristețe, amintindu-mi de râsul lui la masă. Era *bine* și apoi, dintr-odată...

Mă scutur. Șocul și oroarea care s-au așternut pe fața Stellei când m-a privit, furia cu care m-a împins din calea ei mă bântuie pentru a cine știe câta oară.

De ce-am făcut așa ceva? *Ce-a fost în capul meu?*

Nimic. Tocmai asta e problema. Stella a pus la punct toate regulile, iar eu n-am fost în stare nici să le respect? Ce e-n neregulă cu mine? Nu e decât o chestiune de timp până am să fac ceva cu adevărat prostesc. Ceva care ne va ucide pe amândoi.

Trebuie s-o șterg naibii de aici.

Mă ridic de pe scaun și-mi iau rucsacul de pânză de sub pat. Deschid sertarele și scot totul din ele în cea mai mare viteză. Chem un Uber, îmi pun caietele de schițe și materialele de desen în rucsac și îndes la repezeală creioanele și celelalte hârtii. Pun cu atenție deasupra hainelor desenul înrămat pe care mi l-a adus mama și-l înfășor într-o cămașă. Închid rucsacul și-i trimit șoferului un mesaj să mă aștepte la intrarea dinspre est.

Îmi pun geaca, ies din cameră, mă duc spre ușile duble din capăt și iau liftul spre holul de est. Îmi trag fesul pe cap, împing ușa cu umărul și rămân să aștept în holul de la intrare.

Bat din picior de nerăbdare în timp ce verific unde a ajuns mașina și mijesc ochii când zăresc mișcare dincolo de ușă. Sticla se aburește și văd o mână ridicându-se și desenând o inimă.

„Stella."

O disting acum, în întuneric.

Ne uităm unul la altul, cu sticla ușii între noi. E înfofolită într-o geacă verde, groasă. Are un fular înfășurat în jurul gâtului, o pereche de mănuși pe mâinile mici, iar pe un umăr îi atârnă rucsacul.

Ridic brațul și-mi lipesc palma de sticlă, în conturul inimii desenate.

Ea îmi face semn cu degetul, să vin afară.

Îmi tresare inima. Ce are de gând? Trebuie să intre înapoi; afară e groaznic de frig. Trebuie să ies eu ca s-o aduc înăuntru.

Pășesc cu grijă afară, și aerul rece mă izbește în față. Îmi trag căciula mai bine pe urechi și mă duc spre ea. Zăpada imaculată scârțâie sub pași.

– Hai să vedem luminițele! îmi spune când mă opresc lângă ea, cu tacul invizibil întins între noi. E entuziasmată. Aproape exaltată.

Mă uit spre lumini, știind bine cât de departe sunt.

– Stella, cred că sunt trei kilometri până acolo. Vino înăuntru...!

– Eu mă duc. Mă privește plină de hotărâre și de ceva ce n-am mai văzut la ea până acum, ceva sălbatic. Se va duce, cu sau fără mine. Vino și tu!

N-am nimic împotrivă să fiu un rebel, dar chestia asta seamănă a dorință de a muri. Doi tineri cu plămâni abia funcționali să meargă cale de trei kilometri ca să se uite la luminițe?

– Stella, nu e momentul potrivit pentru rebeliune. Chestia asta are legătură cu Poe? Are, nu?

Se întoarce cu fața spre mine.

– Are legătură cu Poe. Și cu Abby. Și cu noi doi, Will, cu tot ce nu vom putea face niciodată împreună.

O privesc fără să mai spun nimic. Cuvintele ei sună ca și când le-aș fi putut rosti eu însumi, dar, când le aud de la ea, nu mi se mai par la fel.

– Dacă asta e tot ce putem avea, atunci hai să nu-i dăm cu piciorul! Vreau să fiu liberă și neînfricată! exclamă și se uită la

mine fix, provocator. E doar viața, Will. Care se va sfârși înainte măcar să ne dăm seama.

• • •

Mergem pe trotuarul pustiu; peticele de gheață de pe jos lucesc în lumina becurilor stradale. Încerc să rămân mereu la șase pași distanță de ea, și înaintăm încet, atenți să nu alunecăm.

Mă uit în față, la drum, și pe urmă înapoi la Stella.

– Hai să luăm un Uber măcar!

Mă gândesc la cel care a plecat deja spre noi.

Ea ridică ochii, exasperată.

– Vreau să merg pe jos și să mă bucur de seara asta, spune și, întinzându-se, îmi ia mâna într-a ei. Îmi trag brațul înapoi, dar ea mă ține strâns, împletindu-și degetele cu ale mele. Avem mănuși! Suntem în regulă!

– Dar ar trebui să stăm la șase pași... încep să protestez, iar ea se depărtează de mine, fără să-mi dea însă drumul la mână.

– Cinci pași! mă corectează cu fermitate. Îl păstrez pe cel pe care l-am furat.

O privesc vreme de o clipă, îi văd expresia de pe față și las frica și nervozitatea să se disipeze. Sunt, în sfârșit, în afara unui spital. Și mă duc să văd ceva cu adevărat, în loc să mă uit de la o fereastră sau de pe un acoperiș.

Iar Stella e lângă mine. Ne ținem de mână. Și, cu toate că știu că nu e bine, nu înțeleg cum poate să nu fie.

Anulez comanda la Uber.

Mergem mai departe prin zăpadă, ademeniți de luminile din zare și de liziera parcului, care pare din ce în ce mai aproape.

– Încă îmi doresc să văd Capela Sixtină, spune ea mergând în continuare cu pași hotărâți.

– Ar fi grozav, replic și ridic din umeri; obiectivul nu e în fruntea listei mele de priorități, dar, dacă ea ar fi acolo, m-aș duce și eu.

– Unde vrei să mergem? mă întreabă.

– Oriunde, răspund gândindu-mă la toate locurile în care am fost, dar pe care n-am reușit să le văd. Brazilia, Copenhaga, Fiji, Franța... Aș vrea să fac o călătorie în jurul lumii în care să vizitez toate orașele în care am fost doar în spital, dar pe care n-am avut ocazia să le explorez. Jason a zis că, dacă o să pot vreodată să mă duc, vine și el cu mine.

Mă strânge de mână și înclină din cap cu înțelegere, în timp ce zăpada continuă să ne cadă pe brațe și pe umeri.

– Îți place mai mult căldura sau frigul? o întreb.

Ea își mușcă buza, gândindu-se câteva clipe.

– Îmi place zăpada. Dar în rest, cred că prefer vremea caldă. Tu? mă privește apoi curioasă.

– Mie-mi place frigul. Deși nu mă dau în vânt după mersul pe jos prin ger, replic zâmbind strâmb și-mi îndes mai bine fesul pe cap. Dar, adaug în timp ce mă aplec și iau de jos un pumn de zăpadă pe care-l bătătoresc în palme, sunt un mare fan al bulgărilor.

Ea ridică brațele în aer, clatină din cap și râde, trăgându-se un pas înapoi.

– Will, termină!

Pe urmă face și ea un bulgăre și, cu viteza fulgerului, mă nimerește drept în piept. Mă uit la ea șocat și apoi mă prăbușesc în genunchi, cu un gest dramatic.

– Am fost doborât!

Drept răspuns, mă ține cu un alt bulgăre, de data asta în brat, cu precizia unui lunetist. O iau la fugă după ea, și râdem amândoi, bătându-ne cu zăpadă în vreme ce ne apropiem tot mai mult de luminițe.

Dar, mult prea curând, începem să gâfâim, cu răsuflarea tăiată.

O iau de mână cerând un armistițiu și ne continuăm drumul care acum urcă puțin, iar când ajungem în sfârșit sus, ne întoarcem și privim înapoi.

Stella răsuflă adânc, și în aer se formează fuioare de abur în timp ce ne uităm în urmă, la zăpadă și la spitalul aflat mult în spatele nostru.

– Sigur arată mai bine văzut de departe, spune.

Mă întorc spre ea și o privesc printre fulgii care îi cad lin în păr și pe față.

– Era și asta pe lista ta cu lucruri de făcut? Evadarea cu Will?

Râde, și glasul îi răsună vesel și autentic, în ciuda circumstanțelor.

– Nu. Dar lista mea s-a schimbat acum.

Își întinde larg brațele în lături și se lasă să cadă pe spate în zăpada moale, care se spulberă ușor în jurul ei. Râde și-și mișcă brațele și picioarele înainte și-napoi, înainte și-napoi, desenând în zăpadă silueta unui înger cu aripile desfăcute. Fără liste, fără spital oprimant, fără tratamente maniacale, fără nimeni pentru care să-ți faci griji.

Doar Stella și-atât.

Îmi desfac brațele și mă prăbușesc alături de ea, iar zăpada ia forma corpului meu. Râd și desenez și eu un înger; sunt complet acoperit de zăpadă, însă nu simt decât căldura momentului.

Ne oprim și ne uităm la cer. Stelele par să fie acolo, lângă noi. Strălucitoare și atât de aproape, încât am putea întinde mâna să le culegem. Mă întorc spre ea și mă încrunt nedumerit când văd o umflătură pe pieptul ei, sub jachetă.

Nu că m-aș fi uitat prea atent, dar știu că sânii ei nu sunt nici pe departe atât de mari.

– Ce naiba ai aici? o întreb, împungând umflătura cu un deget.

Ea își desface fermoarul și văd pe pieptul ei un urs panda de pluș. Fac o strâmbătură și ridic privirea spre ea.

– Abia *aștept* să aud explicația.

Scoate ursulețul și-l ridică în aer.

– Abby mi l-a dat, când m-am internat prima dată. De atunci l-am luat cu mine întotdeauna.

Parcă o și văd, mică și speriată, intrând la Saint Grace pentru prima oară, cu ursulețul strâns la piept. Râd și-mi dreg glasul.

– Ah, așa da. Altfel m-aș fi simțit obligat să-ți spun că un al treilea sân ar fi motiv de despărțire.

Se încruntă la mine, dar se relaxează rapid, îndeasă din nou ursulețul sub geacă și închide fermoarul.

– Hai să mergem să vedem luminițele! îi spun și mă ridic.

Ea încearcă să facă la fel, dar cade imediat la loc. Mă las în genunchi și văd că bareta respiratorului portabil i s-a prins de un ciot de rădăcină. O desfac și întind mâna spre Stella, s-o ajut să se

ridice. Ea se agață de mine și o trag în sus, și din mișcare trupul ei ajunge la doar o palmă de al meu.

O privesc în ochi, și răsuflările ni se contopesc în spațiul mic dintre noi, făcând ceea ce știm că trupurile noastre nu vor putea face niciodată. În spatele ei, cei doi îngeri desenați sunt la o distanță perfectă, de cinci pași. Îi dau drumul și mă trag repede înapoi, înainte ca imboldul ametitor de a o săruta să mă copleșească iar.

Pornim mai departe și ajungem în sfârșit în parc, lângă lac, de unde luminile se zăresc la mică distanță. Razele lunii se oglindesc în suprafața înghețată a apei, întunecată și maiestuoasă. Mă uit înapoi și văd că Stella respiră greu, gâfâit.

– Ești bine? o întreb și fac un pas spre ea.

Încuviințează cu un gest din cap și, privind dincolo de mine, arată cu mâna.

– Hai să răsuflăm o clipă!

Mă răsucesc nedumerit, văd un mic pod din piatră și mă întorc spre ea amuzat de jocul de cuvinte.

Ne apropiem încet de podeț, pășind cu grijă pe malul lacului.

Brusc, Stella se oprește și întinde un picior pe gheață, apoi își lasă tot mai mult greutatea pe ea ca să-i testeze soliditatea.

– Stella, nu face asta! exclam, închipuindu-mi cum suprafața cedează, iar ea se prăbușește în apa înghețată.

– E bocnă. Haide!

Și mă privește așa cum m-a privit toată seara asta: îndrăzneață, zvăpăiată, provocatoare.

Nesăbuită, îmi vine să zic, dar îmi alung gândul.

„Dacă asta e tot ce putem avea, atunci hai să nu-i dăm cu piciorul!"

Așa că trag adânc aer în piept, îi accept provocarea și o iau de mână. Și pornim amândoi pe gheață.

CAPITOLUL 23

STELLA

Pentru prima dată de mult timp încoace, nu mă simt bolnavă.

Mă țin de mâinile lui Will și alunecăm pe suprafața înghețată, râzând și străduindu-ne să ne menținem echilibrul. Țip când eu mi-l pierd și-i dau drumul, ca să nu-l trag după mine când cad drept în fund.

– Ești bine? întreabă el, hohotind de râs.

Îi fac semn că da, fericită. Sunt mai mult decât bine. Mă uit la el cum o ia la fugă și scot un „iuhuu!" când îl văd cum alunecă pe gheață în genunchi. Privindu-l pe el, durerea după Poe pălește puțin, și bucuria îmi umple inima până sus, cu toate că e încă frântă.

Îmi sună telefonul în buzunar și îl ignor, așa cum am făcut mai toată ziua. Mă uit cum Will alunecă pe gheață departe de mine. Telefonul se oprește într-un sfârșit, și mă ridic încet, dar imediat începe să piuie, căci mesajele vin unul după altul.

Îl scot enervată, și văd că ecranul s-a umplut cu SMS-uri de la mama, de la tata și de la Barb.

Mă aștept să văd alte consolări în legătură cu Poe, dar cu totul alte cuvinte îmi sar în ochi.

„PLĂMÂNI. SOSESC ÎN TREI ORE. UNDE EȘTI????"

„Stella, te rog, răspunde! PLĂMÂNII SUNT PE DRUM."

Încremenesc și rămân brusc fără aer în actualii mei plămâni de doi bani. Mă uit spre celălalt capăt al lacului, unde Will trasează cercuri nesfârșite de gheață. Asta mi-am dorit. Asta și-a dorit Abby. Plămâni noi.

Dar privesc din nou spre Will, băiatul pe care-l iubesc, care are *B. cepacia* și care nu va avea niciodată ocazia care mi se oferă mie acum.

Rămân cu ochii pironiți în telefon, și gândurile îmi roiesc în minte.

Plămâni noi înseamnă spital, medicamente și recuperare. Înseamnă terapie, risc de infecție și dureri oribile. Dar, cel mai important, înseamnă despărțirea de Will mai fermă ca niciodată. Izolare chiar, pentru a ține *B. cepacia* la distanță.

Trebuie să aleg acum.

Plămâni noi?

Sau Will?

Mă uit la el, și-mi zâmbește atât de larg, încât nu am nici măcar o ezitare.

Închid telefonul, mă avânt pe gheață, alunecând și clătinându-mă, și mă lovesc de el cu toată forța. El mă prinde, dar abia reușește să rămână în picioare și să nu ne prăbușim amândoi.

N-am nevoie de plămâni noi ca să mă simt vie. Mă simt vie în clipa asta. Mama și tata mi-au spus că vor să fiu fericită. Trebuie să am încredere în mine că știu ce înseamnă să fiu fericită. Oricum o să mă piardă până la urmă, ăsta-i un lucru pe care nu-l pot controla.

Will are dreptate. Chiar vreau să-mi irosesc toată viața înotând contra curentului?

Mă proptesc în el și încerc să fac o piruetă, cu brațele larg deschise și cu fața ridicată spre cerul înstelat. În timp ce mă răsucesc iar și iar pe gheață, îi aud glasul:

– Dumnezeule, cât te iubesc!

Felul în care o spune e cald și sincer, și cel mai frumos lucru din lume.

Las brațele în jos, mă opresc și mă întorc cu fața spre el, respirând greu, gâfâit. Mă privește la rândul lui și simt aceeași chemare pe care am simțit-o întotdeauna față de el, ca o atracție gravitațională irezistibilă, care mă îndeamnă să reduc distanța dintre noi. Să calc în picioare fiecare centimetru din cei cinci pași.

Așa că de data asta chiar o fac.

Alerg spre el, trupurile ni se ciocnesc și cădem amândoi pe gheață, râzând. Îi trag brațele în jurul meu și îmi reazem capul de pieptul lui în vreme ce ninsoarea continuă să cadă în jurul nostru, iar inima îmi bate atât de tare, încât sunt aproape sigură c-o poate auzi și el. Ridic ochii spre fața lui, iar el se apleacă spre mine. Fiecare răsuflare a lui mă atrage mai aproape de el.

– Știi bine că vreau, șoptește, și aproape că pot să simt – buzele lui lipite de ale mele, reci de zăpadă și gheață, însă perfecte. Dar nu pot, adaugă el apoi.

Îmi întorc privirea și îmi reazem fruntea de geaca lui, uitându-mă la fulgii care cad. „Nu pot." *Nu pot.* Îmi înăbuș senzația familiară care îmi roade pieptul.

Tace din nou și îi simt plămânii cum se ridică și coboară sub tâmpla mea și suspinul care-i scapă de pe buze.

– Mă sperii, Stella.

Mă uit la el încruntată.

– Cum adică? De ce?

Mă privește în ochi și răspunde cu glasul cât se poate de serios:

– Mă faci să-mi doresc o viață pe care n-o pot avea.

Știu perfect ce înseamnă asta.

El clatină din cap, cu o expresie întunecată.

– E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am simțit vreodată.

Mă gândesc la ziua în care ne-am cunoscut și apoi la cea în care a făcut echilibristică pe marginea acoperișului.

Întinde mâna înmănușată și-mi atinge delicat fața, iar ochii lui albaștri mă privesc cu seriozitate.

– Poate cu excepția a ceea ce simt acum, adaugă o clipă mai târziu.

Rămânem tăcuți, privindu-ne pur și simplu în lumina lunii. Apoi el spune, cu un zâmbet șoltic:

– Povestea asta e de un romantism dezgustător.

– Știu. Îmi place la nebunie.

Și atunci aud. Trosc! Gheața trosnește sub noi. Sărim în picioare râzând și ne împleticim amândoi, mână în mână, spre teren solid.

CAPITOLUL 24

WILL

- Unde ți-ar plăcea cel mai mult să trăiești? o întreb, în timp ce ne întoarcem cu pași lenți spre pod, cu mâna ei cuibărită într-a mea.

Măturăm zăpada care s-a așternut pe balustrada podului și ne cățărăm pe marginea de piatră, legănând din picioare la unison.

- În Malibu, răspunde și-și așază aparatul de respirat alături. Sau în Santa Barbara.

California, deci. Mă uit la ea întrebător.

- California? Serios? De ce nu Colorado?

Începe să râdă.

- Will! Colorado? Cu plămânii noștri?

Zâmbesc și ridic din umeri imaginându-mi peisajul pitoresc din Colorado.

- Ce pot să zic? Munții sunt minunați!

- O, nu! exclamă ea ironic și oftează sonor. Mie-mi place plaja, iar tu iubești munții! N-avem nicio speranță!

Telefonul îmi piuie, și îl scot din buzunar să văd cine e. Stella mă prinde de mână, încercând să mă împiedice. Ridic din umeri.

– Ar trebui măcar să-i anunțăm că n-am pățit nimic.

– Halal rebel mai ești! ripostează ea străduindu-se să-mi ia telefonul din mână.

Râd, dar încremenesc când văd că ecranul mi se umple cu mesaje de la mama.

La ora asta atât de târzie?

Dau mâna Stellei la o parte suficient ca să pot vedea că toate au același conținut:

„PLĂMÂNI PENTRU STELLA, ÎNTOARCEȚI-VĂ IMEDIAT!"

Sar de pe balustradă, și entuziasmul mă umple din cap până-n picioare.

– Ah, Doamne, Stella, trebuie să mergem *acum*! exclam și o iau de mână, încercând s-o trag jos de pe balustradă. Plămâni... au găsit plămâni pentru tine!

Ea însă nu se clintește. Trebuie să ne întoarcem fără nicio întârziere. De ce nu se mișcă? Nu înțelege oare?

Mă uit la ea în timp ce ea privește în zare, imperturbabilă.

– Încă n-am văzut luminițele, spune ea apoi.

– Ce naiba?

– Știai? o întreb, și șocul mă izbește ca un camion în viteză. Ce naiba facem aici, Stella? Plămânii ăia sunt șansa ta la o viață adevărată.

– Plămâni noi? Cinci ani, Will. Asta-i durata lor de viață, pufnește ea, întorcându-se spre mine. Ce-o să se întâmple când

vor începe să nu mai funcționeze bine? O să revin de unde am plecat.

Toată chestia asta e din vina mea. Stella de acum două săptămâni n-ar fi fost nici pe departe atât de proastă. Acum însă, „mulțumită" mie, e pe punctul să dea cu piciorul la tot.

– Cinci ani pentru oameni ca noi înseamnă o viață, Stella! strig la ea, încercând s-o fac să priceapă. Înainte de *B. cepacia*, aș fi fost în stare să omor pentru niște plămâni noi. Nu fi toantă! Sun la spital.

Îmi scot telefonul și încep să tastez numărul.

– Will! strigă ea și se repede la mine.

Văd cu groază cum tubul sondei respiratorii i se prinde într-o crăpătură a podului, cum capul îi e tras pe spate și își pierde echilibrul. Încearcă să se prindă de balustrada acoperită cu gheață, dar mâna îi alunecă.

Fac tot posibilul s-o prind, dar se prăbușește pe gheață aterizând pe spate, iar aparatul cade cu un bufnet alături de ea.

– Stella! Ai pățit ceva? strig și dau să mă arunc și eu spre trupul ei, care zace nemișcat.

Apoi începe să râdă. Nu s-a lovit. Ah, slavă Domnului! Nu s-a lovit. Scutur din cap și răsuflu ușurat.

– Asta a fost...

Un trosnet puternic. O văd încercând să se ridice, dar nu mai e timp.

– Stella! urlu în timp ce gheața cedează sub ea trăgând-o în adânc, și apa întunecată o înghite complet.

CAPITOLUL 25

STELLA

Mă zbat în apa înghețată și încerc să înot spre suprafață. Geaca mi-e cumplit de grea, apa o îmbibă și mă trage tot mai jos, în adânc. Îi desfac disperată fermoarul și-ncep s-o dezbrac, când îl văd pe Peticel îndepărtându-se de mine. Plămânii mă ustură și ridic privirea spre lumina care pătrunde prin gaura în gheață; firul subțire al concentratorului de oxigen mă călăuzește către suprafață.

Dar mă uit apoi spre Peticel.

Trupul mi se scufundă tot mai adânc, și frigul îmi scoate tot aerul din plămâni în bule ce urcă spre suprafață.

Mă duc după ursuleț, cu brațele întinse, și-i ating blănița cu vârfurile degetelor. Tușesc, ultimul rest de oxigen îmi iese din corp, capul îmi vuiește, și apa îmi năvălește în plămâni. Privirea mi se încețoșează, iar apa se metamorfozează sub ochii mei, luând încet forma unui cer negru pe care apar mici punctișoare de lumină.

Stele.

Stelele din desenul lui Abby. Înoată spre mine, mă înconjoară, îmi dau ocol, iar eu plutesc printre ele, privindu-le cum scânteiază.

Stai!

E ceva în neregulă aici.

Clipesc și sunt din nou în apă, energia mi se revarsă în corp în timp ce trag din toate puterile să urc înapoi, spre suprafață. O mână se întinde spre mine, degetele mele se încleștează cu disperare în jurul ei și sunt scoasă din apă fără niciun efort din partea mea.

Zac întinsă o vreme, respirând sacadat, apoi mă ridic în șezut și mă uit în jur.

„Unde e Will?"

Ridic mâna și-mi ating părul. Uscat. Îmi pipăi bluza și pantalonii. Uscate. Îmi lipesc palma de gheață, așteptându-mă să-i simt răceala. Dar... nimic. Ceva nu e-n regulă.

– Știu că ți-e dor de mine, dar de data asta ai mers puțin prea departe, rostește o voce lângă mine.

Întorc capul și mă uit la părul castaniu cârlionțat, la ochii căprui-aurii identici cu ai mei, la zâmbetul familiar.

Abby.

„E Abby."

Nu înțeleg. Mă reped și o iau în brațe, strângând-o tare ca să mă asigur că e reală. Că e într-adevăr aici. Și e... Stai puțin!

Mă trag înapoi și privesc în jur, spre lacul înghețat, spre podul de piatră.

– Abby, sunt... moartă?

Ea clatină din cap și mă privește printre pleoape.

– Păi... nu chiar.

Nu *chiar*? Sunt extrem de fericită s-o văd, dar, auzindu-i cuvintele, sunt copleșită de un val de ușurare. Încă nu vreau să mor.

Vreau de fapt să-mi *trăiesc* viața.

Auzim amândouă un pleoscăit undeva în depărtare. Mă întorc și încerc să găsesc sursa zgomotului, dar nu văd nimic. Ce-a fost asta?

Ascult atent și atunci aud ceva ca un ecou, departe.

Glasul lui.

Glasul lui Will, răgușit, întretăiat de o respirație superficială, gâfâită.

– Rezistă, Stella!

Mă uit la Abby și știu că aude și ea. Privim în jos, la pieptul meu care urcă și coboară, urcă și coboară lent, iar și iar.

Parcă aș fi resuscitată.

– Nu... nu acum! Haide... Oh, nu acum! Respiră! rostește glasul lui, mai limpede de data asta.

– Ce se întâmplă? o întreb pe Abby, și imaginea pe care o văd în fața ochilor începe să se schimbe.

Will. Silueta lui prinde contur treptat, suficient de aproape ca s-o pot atinge.

E aplecat asupra unui corp uman.

Corpul meu.

Îl văd cum tremură și tușește, clătinându-se gata să se prăbușească. Fiecare răsuflare e un chin, și mă uit cum gâfâie după aer, încercând cu disperare să-și umple plămânii.

Iar fiecare gură de aer pe care o trage în piept mi-o dă mie.

– Respiră el pentru tine, îmi explică Abby în vreme ce pieptul meu se umflă din nou.

Cu fiecare jet de aer pe care mi-l suflă în plămâni, imaginea din fața mea devine mai clară. Văd cum fața i se albăstrește, cum fiecare răsuflare e o durere.

– Will, șoptesc în timp ce el se chinuiește să-mi împingă aerul în corp.

– Te iubește cu adevărat, Stell, spune Abby, privind și ea.

Pe măsură ce scena din fața mea devine mai limpede, ea pălește.

Mă întorc spre ea disperată, copleșită din nou de angoasa care mă ține trează nopțile. De întrebarea fără răspuns.

Abby îmi zâmbește și clatină din cap, deja departe de mine.

– Nu m-a durut. Și nu mi-a fost frică.

Trag aer adânc în piept și scot un suspin de ușurare, pe care îl țin în mine de mai mult de un an. Pieptul îmi tresaltă brusc și încep să tușesc, iar din gură îmi curge apă.

Și văd cum corpul meu, la mică distanță de mine, face exact același lucru. Abby îmi zâmbește larg acum.

– Tu trebuie să trăiești, bine? Trăiește, Stella! Pentru mine.

Începe să se disipeze, și intru în panică.

– Nu! Nu pleca! strig încercând să mă agăț de ea.

Mă ține strâns, la pieptul ei, și îi simt parfumul dulce, de flori. Îmi șoptește la ureche:

– Nu plec departe. Voi fi întotdeauna cu tine. La nicio palmă distanță. Îți promit!

CAPITOLUL 26

WILL

Simt că gâtul îmi ia foc.

Plămânii îmi sunt terminați.

„Încă o dată. Pentru Stella."

– Nu acum! Haide... nu acum...! Respiră! o implor complet înghețat, ținându-i fața în palme și suflând în plămânii ei tot aerul pe care-l am.

Mă doare atât de rău, încât abia dacă mai suport.

Privirea începe să mi se încețoșeze și întunericul începe să-mi inunde câmpul vizual, până când nu mai văd decât fața Stellei înconjurată de o mare de negru.

Nu mai am nimic de dat. Nu mai am nimic de... Nu!

Îmi îndrept spatele și mai trag disperat o gură de aer, știind undeva în adâncul meu că va fi ultima mea răsuflare.

Și i-o dau ei. Îi dau ei tot ce am, fetei pe care o iubesc. Fiindcă o merită.

Suflu în plămânii ei și ultimul strop de aer pe care-l mai am în corp și mă prăbușesc peste ea, fără să știu dacă a fost de-ajuns, dar auzind în depărtare sirena ambulanței pe care am apucat s-o chem. Apa îmi clipocește peste cap, mâna mea o găsește pe a ei și, în sfârșit, bezna mă înghite.

CAPITOLUL 27

STELLA

Simt cum ceva mă ciupește de braț.

Deschid ochii, și totul se rotește cu mine în timp ce vederea mi se limpezește încet și zăresc luminile strălucitoare deasupra mea. Dar nu sunt luminițele de sărbătoare înșirate în copacii din parc. Sunt becurile fluorescente de la spital.

Apoi două fețe se ivesc sub ele.

Mama.

Tata.

Mă ridic de sub pături și o văd alături pe Barb. Stă lângă asistenta de la Urgențe, care îmi ia sânge din venă.

Încerc să-i împing mâinile, să mă ridic din pat, dar sunt prea slăbită.

„Will."

„Unde e Will?"

– Stella, liniștește-te! aud un glas.

Deasupra mea se apleacă doamna doctor Hamid.

– Plămânii cei noi...

Îmi smulg masca de oxigen și mă uit după el. Doctorița încearcă să mi-o pună la loc, dar mă răsucesc și mă zvârcolesc.

– Nu, nu-i vreau!

Tata mă cuprinde cu brațele, încercând să mă calmeze.

– Stella, stai liniștită!

– Draga mea, te rog! spune și mama, luându-mă de mână.

– Unde e Will?

Nu-l văd nicăieri. Ochii mei îl caută frenetici, dar trupul nu mă ajută și cad la loc pe targă.

În fața ochilor nu am decât trupul lui prăvălit peste al meu, tot aerul lui dăruit mie.

– Stella, aud un glas slab, aici sunt.

Will!

Trăiește!

Întorc capul și privirea mea o întâlnește pe a lui.

Nu suntem la mai mult de trei metri distanță, dar îmi pare mai departe ca niciodată. Vreau să întind mâna spre el, să-l ating. Să mă asigur că e bine.

– Ia plămânii! îmi șoptește privindu-mă ca și când aș fi singura din încăpere.

Nu. Nu pot. Dacă accept să primesc plămânii, voi trăi mai mult decât el cu cel puțin zece ani. Dacă accept plămânii, prezența lui va fi pentru mine un pericol mai mare decât oricând. N-o să ne mai lase să stăm nici măcar în același oraș, darămite în aceeași cameră. Și dac-o să mă molipsesc de *B. cepacia* după ce voi primi

plămânii noi la care jinduiesc atâția bolnavi de fibroză chistică...? Ar fi incorect. Ar fi oribil.

– O să primești plămânii cei noi, Stella, spune mama de lângă mine, și degetele i se strâng pe brațul meu.

Mă uit la tata și-i iau mâna, disperată.

– Știi câte lucruri am să pierd din cauza fibrozei chistice? Câte am pierdut deja? Plămânii noi n-o să schimbe nimic.

Sunt obosită. Sunt obosită să mai lupt.

Nimeni nu mai rostește o vorbă.

– Dar nu vreau să-l pierd pe Will, adaug apoi, și o spun cu toată inima. Îl iubesc, tată.

Mă uit când la mama, când la tata, pe urmă la Barb și la doamna doctor. Încerc să-i fac să înțeleagă.

– Ia-i! Te rog! insistă Will străduindu-se să se ridice de sub pătura de urgență, și văd că pielea de pe pieptul și abdomenul lui are o nuanță albăstruie.

Dar brațele îi cedează când Julie și o femeie cu aceiași ochi ca ai lui îl împing la loc, pe targă.

– Dacă îi primesc, Will, situația noastră n-o să se schimbe în niciun fel. Doar o să se înrăutățească, răspund știind bine că plămânii noi n-o să mă vindece de fibroza chistică.

– Hai s-o luăm pas cu pas! insistă el, privindu-mă în ochi. Asta e șansa ta. Și asta e ceea ce ne dorim *amândoi*. Nu te gândi la ce-ai pierdut! Gândește-te ce multe ai de câștigat! Trăiește, Stella!

Încă simt brațele lui Abby în jurul meu acolo, pe marginea lacului, strângându-mă lângă ea. Încă îi aud vocea în ureche, rostind aceleași cuvinte pe care le-a rostit Will acum.

„Trăiește, Stella!"

Inspir adânc și simt familiara lipsă de aer care mă chinuiește în fiecare zi. Când eram cu Abby, am spus că vreau să trăiesc. O să-mi fac griji mai târziu cum anume.

– Bine, răspund cu un gest din cap spre doamna doctor.

Decizia e luată.

Ușurarea se citește limpede în ochii lui Will. Întinde brațul spre mine, cu mâna pe un cărucior medicinal așezat între tărgile noastre. Întind și eu brațul și-mi așez mâna pe cealaltă latură a căruciorului. E o bucată de oțel între noi, dar nu contează.

Mâna lui e încă pe căruciorul acela când targa mea e împinsă și începe să ruleze încet.

Spre plămâni noi. Spre un început nou.

Dar departe de el.

Aud pașii părinților în urma mea, pe ai lui Barb și pe ai doamnei doctor Hamid, și mă uit înapoi la Will, încă o dată, iar privirea lui o întâlnește pe a mea. Și în privirea aceea îl văd așa cum l-am văzut prima dată când ne-am întâlnit, pe hol, trecându-și mâna prin păr. Îl văd ținând celălalt capăt al tacului când ne-am plimbat prin spital și mi-a spus să mai stau prin preajmă încă un an. Îl văd aruncându-se în apa din piscină, cu ochii scânteietori, luminoși. Îl văd la masă vizavi de mine, la petrecerea de ziua lui, râzând până încep să-i șiroiască lacrimile pe față.

Văd cum m-a privit când mi-a spus că mă iubește, cu numai câteva ore în urmă, pe lacul acela înghețat.

Îl văd dorindu-și să mă sărute.

Iar acum privește spre mine cu zâmbetul acela șoltic din prima zi în care ne-am văzut și aceeași lumină îi umple ochii, până ce rămâne în urmă și nu-l mai pot zări. Dar îi aud încă glasul. Și aud încă vocea lui Abby.

„Trăiește, Stella!"

CAPITOLUL 28

WILL

Mă prăbuşesc înapoi pe targă, şi mă doare tot corpul. O să aibă plămâni noi. *Stella o să aibă plămâni noi.* Dincolo de durere, inima îmi bate plină de bucurie. Degetele mamei se strâng cu blândeţe pe braţul meu, iar Julie îmi pune masca de oxigen înapoi pe faţă.

Şi atunci îmi amintesc.

„Nu!"

Zvâcnesc în sus, şi pieptul mă ustură când strig:

– Doamnă doctor!

Deja departe, ea se întoarce spre mine încruntată şi-i face semn lui Barb s-o însoţească, în vreme ce asistenta cealaltă împinge în continuare targa Stellei spre sala de operaţie. Privesc când spre una, când spre cealaltă şi apoi îmi las ochii în jos, spre propriile mâini.

– I-am făcut respiraţie gură la gură.

Se așterne o tăcere absolută în vreme ce semnificația cuvintelor mele devine limpede pentru fiecare. Probabil că Stella s-a molipsit de *B. cepacia*. Și e numai vina mea.

– Nu mai respira, adaug cu greu. Trebuia s-o fac. Îmi pare foarte rău.

Mă uit în ochii lui Barb și apoi spre doamna doctor.

– Ai procedat corect, Will, spune ea, încercând să mă liniștească. I-ai salvat viața, bine? Și, dacă a contractat *B. cepacia*, o să rezolvăm problema. Privește spre Barb, spre Julie și înapoi spre mine. Apoi continuă: Dar, dacă nu-i folosim, plămânii aceia vor fi irosiți. Facem operația.

Pleacă amândouă și mă întind la loc pe targa mea; greutatea situației mă apasă din cap până în picioare. Extenuarea îmi umple fiecare por. Tremur și tot pieptul mă doare din cauza frigului. Ridic ochii spre mama când Julie îmi pune masca de oxigen înapoi pe gură, iar ea mă mângâie încet pe păr, așa cum făcea când eram mic.

Închid ochii, respir regulat și aștept ca durerea și frigul să lase loc somnului.

Mă uit la ceas. Patru ore. Au trecut patru ore de când au dus-o.

Stau în sala de așteptare și bat din picior agitat, mă uit pe fereastră cum ninge. Tremur necontrolat, retrăind șocul înghețat al contactului cu apa de acum numai câteva ore. Mama a tot încercat să mă convingă să mă întorc în camera mea, însă eu vreau să stau aici. *Trebuie* să stau aici. Cât mai aproape de Stella.

Aud pași apropiindu-se și îmi iau privirea de la fereastră. Mama Stellei stă pe un scaun departe de mine și strânge în mână o ceașcă de cafea.

– Îți mulțumesc, îmi spune ea într-un târziu, ridicând ochii spre mine. Că i-ai salvat viața.

Înclin din cap și-mi fixez mai bine sonda prin care oxigenul se aude șuierând.

– Nu respira... Oricine ar fi...

– Mă refer la plămâni, mă întrerupe ea și își întoarce privirea spre fereastră. Nici eu și nici tatăl ei n-am fi... Vocea i se stinge, însă știu ce voia să spună. Clatină din cap și se uită la ceasul de deasupra intrării în sala de operație. Mai sunt câteva ore...

Îi zâmbesc.

– Nu vă faceți griji! Peste o zi, două, veți vedea că-ncepe să facă un plan de recuperare după transplant în treizeci și opt de pași.

Ea râde, și o tăcere plăcută se așterne între noi, până când se ridică și se duce să mănânce de prânz.

Rămân singur, încă agitat. Îmi ocup timpul ba scriindu-le mesaje lui Jason și lui Hope, ba uitându-mă la peretele gol, și în minte îmi roiesc imagini cu Stella – momente disparate din ultimele săptămâni.

Aș vrea să desenez totul.

Prima zi în care ne-am întâlnit, Stella în costumul de protecție improvizat, cina de ziua mea... fiecare amintire mai prețioasă decât celelalte.

Ușile liftului se deschid și, de parcă mi-ar fi citit gândurile, din el coboară Barb, cu brațele pline de materialele mele pentru desen.

– Zgâitul la perete devine plictisitor după o vreme, îmi spune vărsând totul în poala mea.

Încep să râd. Că bine zice!

– Vreo veste? o întreb, disperat să aflu cum merge operația.

Și, mai important, care sunt rezultatele culturii bacteriene. Trebuie să știu că n-am molipsit-o de *B. cepacia*. Că plămânii noi o să-i dea timpul pe care și-l dorește.

Barb clatină însă din cap.

– Nimic încă, răspunde și se uită la ușile sălii de operație, trăgând adânc aer în piept. Vin și-ți spun imediat ce aflu ceva.

Deschid caietul de schițe la prima pagină goală și încep să desenez, în vreme ce amintirile prind iar viață în fața ochilor mei. Încet, trece de amiază, iar ușa se deschide brusc și revin părinții Stellei, urmați la câțiva pași de Mya și de Camila. Toți duc în mâini caserole cu mâncare de la bufet.

– Will! exclamă Mya și mă cuprinde cu un braț pe după umeri, atentă să nu scape nimic din mâini.

Încerc să nu mă crispez – sunt încă slăbit după seara trecută.

– Nu știam ce-ai vrea, așa că ți-am luat un sendviș, îmi spune Camila așezându-se, iar mama Stellei își deschide geanta și scoate pachetul pentru mine.

Zâmbesc recunoscător, și stomacul îmi chiorăie în semn de apreciere.

– Mulțumesc.

Ridic privirea din desenul meu și mă uit la ei cum mănâncă discutând despre ce va face Stella acum. În glas li se simte

dragostea pentru ea. Stella e liantul care-i ține împreună. Părinții ei... Camila și Mya... fiecare dintre ei are nevoie de ea.

Continui să desenez, umplând pagină după pagină cu alte imagini din povestea noastră.

Orele trec – Camila și Mya pleacă, Barb și Julie intră și ies –, dar eu desenez mai departe; vreau ca fiecare detaliu să rămână în amintire pentru totdeauna. Mă uit la părinții ei, la mama adormită cu capul pe pieptul tatălui, el cu brațele înfășurate protector în jurul ei, în timp ce ochii i se închid încet.

Zâmbesc în sinea mea. Se pare că Stella nu e singura care mai primește azi o șansă.

Ușile sălii de operație se deschid și pe ele iese doamna doctor Hamid, înconjurată de un mic grup de chirurgi.

Fac ochii mari și întind mâna să-i trezesc pe părinții ei, după care ne ridicăm toți în picioare, nerăbdători să aflăm. A reușit? Stella e bine?

Doamna doctor își scoate masca, zâmbește, și toți trei răsuflăm ușurați.

– Totul pare în regulă, spune unul dintre chirurgi.

– Of, slavă Domnului! exclamă mama Stellei, îmbrățișându-l pe soțul ei.

Râd și eu cu ei, la fel de bucuros. Stella a reușit.

Stella are plămâni noi.

• • •

Mă prăbușesc pe pat, istovit complet, dar mai fericit ca niciodată. Ridic privirea și o întâlnesc pe a mamei, din scaunul de alături.

– Ți-e suficient de cald? mă întreabă a mia oară de când s-a întors la spital.

Mă uit la cele două perechi de pantaloni de trening și la cele trei cămăși pe care mi le-am pus una peste alta ca s-o liniștesc pe ea, și un zâmbet îmi apare pe față.

– În momentul ăsta, transpir leoarcă, îi spun și trag de gulerul hanoracului.

Se aude o bătaie în ușă, și apare Barb, ținând în mână o hârtie cu rezultatele analizelor. Sunt ca paralizat; ochii ei nu lasă să se întrevadă nimic din ceea ce urmează să aud.

Ezită o clipă, rezemată de ușă și uitându-se pe hârtie.

– Culturile bacteriene au nevoie de câteva zile ca să se dezvolte și există încă riscul să fie prezente în sputa ei. Dar deocamdată... spune ea zâmbind și clătinând din cap spre mine, deocamdată e curată. Nu s-a molipsit. Nu știu cum naiba e posibil, dar nu s-a molipsit.

Ah, Doamne!

Deocamdată, Stella nu are *B. cepacia*.

Și, deocamdată, asta e suficient.

– Dar la Will cum e? întreabă mama din spatele meu. Cevaflomalina?

Ridic privirea spre Barb, și o înțelegere tacită se conturează între noi. Ea înghite greu și se uită la hârtiile pe care le are în mână – rezultatele unei analize al cărei verdict îl știu deja.

– La mine nu funcționează, așa-i? o întreb.

Barb oftează prelung și clatină din cap.

– Nu. Nu funcționează.

Of, la naiba!

Încerc să nu mă uit la mama, dar îi simt durerea întipărită pe față. Și tristețea. Îi iau mâna într-a mea și o strâng ușor. Pentru prima dată, cred că sunt la fel de dezamăgit ca ea.

Ridic spre Barb o privire plină de remușcare.

– Îmi pare foarte rău pentru tot.

Ea clatină iar din cap și oftează.

– Nu, dragule... începe să spună, dar se oprește și ridică din umeri, zâmbind palid. Dragostea e dragoste.

Apoi pleacă, iar eu continui s-o țin pe mama de mână în timp ce plânge. Știu că a făcut tot ce i-a stat în puteri; și nu e vina nimănui.

Într-un târziu adoarme, iar eu mă așez pe scaunul de la fereastră, privind soarele care coboară fără grabă spre orizont. Luminile din parc, pe care Stella n-a mai apucat să le vadă, se aprind, semnalând o altă zi care se sfârșește.

• • •

Mă trezesc în miez de noapte, agitat. Îmi pun pantofii, ies neauzit din cameră și cobor la etajul întâi, spre Secția de reanimare unde știu că doarme Stella. O privesc din pragul ușii deschise; trupul slăbuț îi e conectat la aparatele masive care respiră în locul ei.

A reușit!

Inspir, lăsând aerul să-mi pătrundă în plămâni atât cât se poate și, pe lângă spasmul de durere din piept, simt și o senzație de ușurare.

Fiindcă Stella se va trezi peste câteva ore și va avea înaintea ei încă cel puțin cinci ani minunați, în care să se bucure de tot ce mai are pe lista ei cu lucruri de făcut. Plus, dacă se va simți chiar neînfricată, de alte câteva care nu apar pe listă – cum ar fi să se ducă să vadă luminițe de sărbătoare la ora unu noaptea.

Când răsuflu încă, o altă senzație se face simțită: nevoia de a mă asigura că acești cinci ani vor fi trăiți în siguranță.

Strâng din dinți și, cu toate că fiecare părticică a corpului meu se opune, știu exact ce am de făcut.

• • •

Mă uit în jur, la micul batalion pe care l-am convocat în camera mea: Barb, Julie, Jason, Hope, Mya, Camila și părinții Stellei. Cea mai eterogenă echipă pe care am văzut-o vreodată. Stau toți și se uită la cutiile pe care le-am înșirat pe pat, fiecare cu rolul ei distinct, dar important. Le arăt desenul cu planul complex la care am lucrat aproape toată dimineața: fiecare detaliu a fost luat în considerare și atribuit unei persoane anume, cu o misiune exactă.

Stella ar fi mândră.

Aud glasul mamei răsunând pe hol clar și răspicat; ea se ocupă deja de partea care îi revine. Îmi scutur un fior, gândindu-mă la momentele în care folosește și cu mine același ton.

– Deci, rostesc către cei din încăpere, trebuie să facem asta împreună.

Privirea mi se oprește asupra lui Hope, care își șterge o lacrimă, în timp ce brațul lui Jason o strânge lângă el. Mă uit apoi la Julie, la Camila și Mya, la mama și tatăl Stellei.

– Toată lumea e de acord?

Julie încuviințează entuziast, pe fondul corului de „da"-uri. Și toate privirile se întorc apoi spre Barb, care a rămas până acum tăcută.

– Ah, la naiba, da! Sunt total de acord, spune ea zâmbind, și probabil că, pentru prima dată de când ne știm, suntem pe aceeași lungime de undă.

– Cât timp va rămâne Stella sub efectul sedativelor? o întreb.

– Probabil încă vreo două, trei ore, răspunde după ce se uită la ceas, apoi la cutiile de pe pat și la lista cu ce are fiecare de făcut. Avem timp *arhisuficient*.

Perfect!

Încep să împart cutiile, atribuind sarcini.

– Bun, Camila și Mya. Voi două o să lucrați cu Jason și Hope la...

Mama a terminat de vorbit la telefon și o văd strecurându-și capul pe ușă.

– Am rezolvat. Au spus „da".

DA! Știam eu că va reuși. Clatin din cap și replic:

– Uneori chiar te pricepi să bagi lumea în sperieți.

Ea îmi întoarce zâmbetul.

– Am avut unde să exersez.

Împart și restul cutiilor, și fiecare pleacă să pună lucrurile în mișcare. Mama zăbovește o clipă.

– Mai ai nevoie de ceva?

Clatin din cap.

– Vin și eu imediat, răspund. Mai am ceva de făcut înainte.

Ușa se închide în urma ei, iar eu mă duc la birou, îmi pun o pereche de mănuși din latex albastru și iau creioanele colorate. Am tot lucrat o vreme la același desen: Stella făcând piruete pe lacul acela înghețat, cu câteva clipe înainte să-i spun că o iubesc.

Mă străduiesc să redau fiece detaliu cu precizie. Lumina lunii care-i învăluie fața. Părul care-i flutură pe spate în timp ce se rotește. Bucuria pură întipărită pe trăsăturile ei.

Îmi dau lacrimile în timp ce mă uit la desen și mi le șterg cu mâneca, știind că, de data asta, fac exact ceea ce trebuie.

• • •

Stau din nou în pragul Secției de reanimare, urmărind fluxul constant al respirației Stellei pe pieptul ei bandajat. Plămânii cei noi funcționează perfect. Cu ursulețul panda, acum uscat, cuibărit sub braț, doarme liniștită.

O iubesc.

Înainte, întotdeauna eram în căutarea a *ceva*. Căutam de pe fiecare acoperiș ceva care să-mi dea un scop.

Acum l-am găsit.

– Se trezește, spune tatăl ei când Stella începe să se miște ușor.

Mama ei se apropie de pat, și ochii i se umezesc când se uită la mine.

– Îți mulțumesc, Will.

Înclin din cap și, cu mâna înmănușată, scot din sacul meu un pachet.

– Dați-i asta când se trezește, vă rog!

Mama ei ia pachetul și schițează un zâmbet mic și trist.

Mă uit pentru ultima dată la Stella când pleoapele ei încep să tremure. Aș vrea să rămân. Aș vrea să rămân în prag, acolo, alături de ea. Chiar dacă ar fi pentru totdeauna la cinci pași distanță.

Chiar și la șase.

Dar exact din acest motiv, răsuflu adânc și, cu toată voința de care sunt în stare, mă întorc și plec.

CAPITOLUL 29

STELLA

Deschid ochii.

Văd tavanul, treptat privirea mi se limpezește, iar durerea de după operație îmi străpunge tot corpul.

„Will!"

Încerc să mă uit în jur, dar sunt prea slăbită. E lume lângă mine, dar pe el nu-l văd. Dau să spun ceva, dar nu pot din cauza aparatului de oxigen.

Privirea mi se oprește pe fața mamei, iar ea ridică în aer un pachet.

– Drăguța mea, îmi șoptește și mi-l întinde, ăsta e pentru tine.

Un cadou? Bizar!

Mă străduiesc să rup ambalajul, dar nu am suficientă putere. Mama se apleacă și mă ajută, scoțând la iveală un caiet negru, pe a cărui copertă scrie „LA CINCI PAȘI DE TINE".

E de la Will.

Dau paginile și urmăresc, desen după desen, povestea noastră redată în culori vii. Eu cu ursulețul, noi doi stând la un capăt și la celălalt al tacului de biliard, noi în apă, masa bogată de la petrecerea lui, eu făcând piruete pe lacul înghețat.

Și apoi, pe ultima pagină, noi doi. În mâna mea mică din desen, țin un balon care tocmai explodează, și sute de stele țâșnesc din el, revărsându-se asupra lui Will. El are în mână o pană și un pergament pe care scrie: „Lista de căpătâi a lui Will". Iar dedesubt, un singur alineat:

„1: S-o iubesc pe Stella pentru totdeauna."

Zâmbesc și mă uit la chipurile celor din jurul meu. Atunci el de ce nu e aici?

Julie face un pas spre mine și îmi pune în poală un iPad. O privesc nedumerită, iar ea apasă pe butonul de redare.

„Frumoasa și tiranica mea Stella", rostește Will când fața îi apare pe ecran, cu același păr ciufulit dintotdeauna și nelipsitul zâmbet șoltic. „Cred că e adevărat ce scria în cartea aceea a ta, că, pentru suflet, timpul nu există. Ultimele săptămâni trăite împreună vor continua să existe pentru mine la nesfârșit." Trage aer în piept, și zâmbetul i se ridică în ochii albaștri. „Singurul meu regret e că n-ai apucat să vezi luminițele."

Ridic privirea mirată, când lumina din salon se stinge brusc; o văd pe Julie lângă întrerupător. Deodată, dincolo de fereastra salonului, curtea se umple de strălucire, străbătută dintr-un capăt în altul de șirurile de beculețe licăritoare din parc, prinse de copaci și de stâlpii de electricitate. Sughiț de surpriză, scăldată în aura

pe care o revarsă în încăpere. Barb și Julie deblochează patul și-l împing până sub fereastră, ca să pot vedea mai bine.

Și acolo, de cealaltă parte a geamului, stând sub bolta feeric luminată, e Will.

Fac ochii mari, înțelegând brusc ce se petrece.

Pleacă. Will pleacă. Mâna mi se încleștează pe cearșaf, și mă copleșește o durere cu totul altfel.

Îmi zâmbește și își scoate telefonul din buzunar. Alături de mine, mobilul meu începe să sune. Julie mi-l aduce și pune sonorul pe difuzor. Deschid gura să vorbesc, să spun ceva, să-i cer să rămână, dar nu pot să scot niciun sunet.

Tubul aparatului de oxigen șuieră.

Încerc să-i transmit din priviri să nu plece. Că am nevoie de el.

Îmi zâmbește ușor, și văd lacrimi în ochii lui.

– În sfârșit, te-am lăsat fără cuvinte, aud glasul care se revarsă din difuzorul telefonului.

Ridică o mână și își lipește palma de sticla ferestrei. O ridic și eu pe a mea, cu greu, și o așez peste a lui. Geamul e ultimul lucru care ne desparte.

Îmi vine să urlu: „Nu pleca!"

– În filme totdeauna se spune că trebuie să iubești pe cineva atât de mult, încât să-l poți lăsa să plece. Clatină din cap, își înghite nodul din gât și face eforturi să vorbească mai departe: Mereu mi-am zis că asta e o mare aiureală. Dar, când te-am văzut aproape murind...

Vocea i se stinge, și degetele mi se încleștează pe sticla rece; aș vrea s-o spulber, dar nu pot decât să bat în ea anemic.

– În momentul acela, nimic n-a mai contat pentru mine. Nimic. Cu excepția vieții tale. Apasă și el mai tare cu palma pe sticlă și continuă, cu glas tremurat: Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fim împreună. Dar *am nevoie* ca tu să fii în siguranță. Ferită de *mine*. Se străduiește să vorbească mai departe, și lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Nu vreau să te părăsesc, dar te iubesc prea mult ca să rămân. Râde printre lacrimi, clătinând din cap. Doamne, filmele alea idioate aveau dreptate!

Își lipește fruntea de geam, în dreptul mâinii mele. Îl simt, chiar și prin sticlă. Îl simt.

– Te voi iubi întotdeauna, rostește apoi și își ridică privirea astfel încât să stăm față în față, în tăcere. Fiecare vede aceeași suferință în ochii celuilalt. Inima mi se frânge încet, sub noua cicatrice.

Fereastra se aburește sub respirația mea și, încă o dată, cu un deget tremurat, desenez o inimă.

– Vrei, te rog, să închizi ochii? mă întreabă el, și glasul îi cedează. N-o să pot pleca dacă te uiți așa la mine.

Dar refuz. Iar el îmi vede împotrivirea din privire. Fermitatea de pe chipul lui mă surprinde însă.

– Nu-ți face griji pentru mine! continuă el surâzând printre lacrimi. Chiar dacă inima mi s-ar opri mâine, știu sigur că n-aș schimba nimic.

Îl iubesc. Iar el e pe punctul de a mă părăsi pentru totdeauna, pentru ca eu să pot trăi.

– Te rog, închide ochii! mă imploră strângând din dinți. Lasă-mă să plec!

Zăbovesc câteva clipe ca să-i memorez chipul, fiecare trăsătură a feței, și în cele din urmă îmi silesc ochii să se închidă, în timp ce hohotele de plâns îmi zguduie trupul, concurând cu aparatul de respirat.

Pleacă.

Will pleacă.

Iar când voi deschide ochii, el va fi plecat deja.

Lacrimile îmi curg pe față în timp ce-l simt îndepărtându-se, retrăgându-se mult mai departe decât cei cinci pași asupra cărora am convenit. Cinci pași care au existat întotdeauna între noi.

Deschid ochii încet, și o parte din mine încă speră ca el să mai fie dincolo, de cealaltă parte a ferestrei. Dar tot ce văd e marea de luminițe sclipitoare din curte și o mașină în depărtare, dispărând în noapte.

Ridic mâna, tremurând, și cu vârfurile degetelor ating urma buzelor lui, rămasă pe geam. Ultimul lui sărut de adio.

OPT LUNI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 30

WILL

Difuzorul din terminalul aeroportului prinde viață, și o voce înăbușită răzbate peste murmurele din sală și peste huruitul rotițelor pe dalele din pardoseală. Îmi scot una dintre căști ca să aud anunțul, temându-mă să nu se fi schimbat poarta de îmbarcare și să fiu nevoit s-o iau la fugă prin aeroport, cu plămânii mei de doi bani.

„Atenție, vă rugăm, pasagerii cursei Icelandair 616 către Stockholm..."

Îmi pun casca la loc pe ureche. Nu e zborul meu. Abia în decembrie o să mă duc în Suedia.

Mă reazem de spătarul scaunului și accesez YouTube pentru a mia oară, derulând ca de obicei până la ultimul video al Stellei. Dacă YouTube ar ține socoteala accesărilor individuale, până acum poliția mi-ar fi sunat la ușă, acuzându-mă că o spionez. Dar nu-mi pasă, fiindcă filmulețul acesta este despre noi. Iar când apăs butonul de redare, Stella spune povestea noastră.

„Atingerea umană. Prima noastră formă de comunicare", răsună vocea ei, limpede și cristalină. Trage adânc aer în piept – plămânii cei noi îi funcționează excelent.

Respirația aceea e partea mea preferată din tot clipul. Fără nicio greutate. Fără niciun șuierat. Lină și perfectă. Fără efort.

„Siguranță, încredere și confort, toate într-o mângâiere delicată sau într-un sărut fugar pe un obraz catifelat", continuă ea și ridic privirea de la ecranul iPad-ului spre lumea din jur, spre oamenii care vin și pleacă, trăgând după ei bagaje grele, și știu că Stella are dreptate. De la îmbrățișările lungi la sosire până la mâinile așezate liniștitor pe umăr la rândul de la verificarea de securitate și la doi tineri care așteaptă îmbrățișați la poarta de îmbarcare, contactul uman e pretutindeni în jurul meu.

„Avem nevoie de atingerea celui pe care îl iubim aproape la fel de mult pe cât avem nevoie de aerul pe care îl respirăm. N-am înțeles niciodată cât de importantă e atingerea, atingerea lui... până când am văzut că n-o pot avea."

Parcă o văd aievea. La cinci pași de mine în seara de la piscină, când am mers să vedem luminițele, de cealaltă parte a ferestrei în ultima noapte – totdeauna cu acel dor de a anihila distanța dintre noi.

Opresc clipul doar ca s-o privesc.

Arată... mult mai bine decât am văzut-o vreodată de aproape. Fără concentrator de oxigen portabil. Fără cearcăne întunecate sub ochi.

Pentru mine, a fost întotdeauna frumoasă, dar acum e *liberă*. E *vie*.

Nu există zi în care să nu-mi doresc să nu fi plecat atunci, în care să nu retrăiesc momentele în care m-am îndepărtat, cu picioarele grele ca niște blocuri de ciment, atras înapoi spre fereastra ei ca de un magnet. Cred că atracția aceea, imboldul acela, va continua să existe mereu. Dar nu-mi trebuie decât s-o văd așa, ca să știu că a meritat de o mie de ori.

Pe ecran îmi apare o notificare trimisă de aplicația ei, care îmi amintește să-mi iau medicamentele de la ora zece. Zâmbesc văzând flaconul dansator. E ca o Stella portabilă pe care o am întotdeauna cu mine, care-mi privește peste umăr, amintindu-mi să-mi fac tratamentele. Amintindu-mi cât de important e să mai ai timp.

– Gata de plecare, amice? mă întreabă Jason când poarta se deschide și începe îmbarcarea în avionul către Brazilia.

Îi zâmbesc larg, îmi înghit medicamentele fără apă, pun cutia cu pastile înapoi în rucsac și trag fermoarul.

– M-am născut gata de plecare.

În sfârșit, mă duc să *văd* locuri la care până acum doar am visat.

Mi-am rezervat câte o cameră în fiecare oraș. Asta a fost una dintre cele trei condiții pe care le-a pus mama înainte să-mi dea voie să plec. Celelalte sunt foarte simple. Trebuie să-i trimit cât mai multe fotografii și s-o sun pe Skype în fiecare seară de luni, fără excepție, orice-ar fi. În rest, pot în sfârșit să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Iar de data asta, aici intră și voința de a lupta împotriva bolii alături de ea.

Am reușit să găsim, în cele din urmă, un numitor comun.

Mă ridic și inspir adânc, ajustându-mi mai bine pe umăr cureaua respiratorului portabil. Dar simt că mă înec imediat ce încep să trag aerul în piept. Fiindcă, dincolo de zarva și aglomerația din aeroport, dincolo de hârâitul mucusului în plămânii mei, aud cel mai drag sunet din lume.

Râsul ei. Răsună ca niște clopoței, și-mi scot imediat telefonul din buzunar, convins că am lăsat clipul video să ruleze mai departe. Dar ecranul e întunecat, iar sunetul nu e nici slab, nici îndepărtat.

S-a auzit de la numai câțiva pași distanță.

Picioarele mele știu că ar trebui să mă duc, să urc în avion și să plec mai departe, dar ochii mei scanează deja mulțimea. Am nevoie să știu.

Îmi ia cam șase secunde înainte s-o zăresc, și nu sunt câtuși de puțin surprins că, în aceeași clipă, privirea ei o întâlnește pe a mea.

Stella a fost întotdeauna cea care m-a observat prima.

CAPITOLUL 31

STELLA

– Ce s-a întâmplat cu spontaneitatea, Stella? Cu „fac lucrurile în stilul lui Abby"? întreabă Mya, dându-mi un ghiont în joacă.

Ridic ochii din harta cu itinerarul și râd în timp ce o împăturesc și o pun la loc, în rucsac.

– Roma n-a fost construită într-o zi, replic cu o mică strâmbătură către ea și Camila, mândră de mica mea glumă à la Vatican. V-ați prins? Roma...?

Camila râde și își dă ochii peste cap.

– Plămâni noi, dar simțul umorului vechi!

Trag adânc aer în piept auzindu-i cuvintele, și plămânii mi se dilată și mi se contractă fără niciun efort. Totul mi se pare încă atât de minunat, încât abia dacă-mi vine să cred. Ultimele opt luni au fost dulci-amărui, ca să nu spun mai multe. Noii mei plămâni sunt extraordinari, iar durerea fizică de după operație a lăsat treptat loc unei vieți cu totul noi. Părinții mei sunt iar împreună și, în sfârșit,

vechile cicatrici încep să se vindece. La fel ca plămânii mei cei noi, nu tot ce-a fost distrus s-a reparat. Peste durerea pierderii lui Abby și a lui Poe nu cred că voi putea trece vreodată complet. Așa cum știu și că, orice s-ar întâmpla, o parte din mine nu-l va uita niciodată pe Will. Dar sunt împăcată cu acest gând.

Durerea îmi reamintește că ei au fost lângă mine și că sunt încă în viață.

Grație lui Will, am o viață în față. Am mult mai mult *timp*. Și, pe lângă dragostea lui, ăsta este cel mai de preț dar pe care l-aș putea primi vreodată. Acum nici măcar nu-mi vine să cred că a fost cât pe ce să-l refuz.

Mă uit în jurul meu în aeroport, la plafonul înalt și ferestrele largi, și un val de entuziasm și nerăbdare mă străbate când ne îndreptăm spre poarta 17, pentru zborul spre Roma. O călătorie în care pot, în sfârșit, să merg și eu. Spre Vatican și spre Capela Sixtină – primele din șirul lung de locuri pe care îmi doresc să le văd și de lucruri pe care vreau să le fac. Nu sunt cu Abby și în mod cert n-o să pot bifa acea unică însemnare de pe lista lui Will, dar simplul fapt că plec în această călătorie mă ajută să mă simt mai aproape de ei.

Îmi dau seama în timp ce ne apropiem de poartă că eu sunt cea care impune ritmul. Mya și Camila pășesc imediat în spatele meu. Cu numai câteva luni în urmă, aproape că m-aș fi prăbușit de atâta mers, însă acum am senzația că aș putea să continui mult și bine.

– Haideți să facem o fotografie! spune Mya când ajungem în fața porții de îmbarcare, ridicând telefonul în timp ce ne strângem una în alta și zâmbim către cameră.

Pe urmă ne despărțim și, când mă uit la telefonul meu, văd că mama mi-a trimis un instantaneu cu tata la micul dejun, cu ouăle și șunca aranjate pe farfurie așa încât să formeze o față tristă, sub care scrie: „NE E DEJA DOR DE TINE, STELL! Trimite poze!"

Râd și-i fac semn Myei spunând:

– Hei, ai grijă să le-o trimiți și părinților mei! Deja îmi cer non-stop fotografii cu...

Dar glasul mi se frânge când o văd uitându-se la Camila cu gura căscată, uluită.

– Ce? M-am strâmbat iar? întreabă Camila și oftează adânc. Sincer, nu știu de ce zâmbesc în halul...

Mya ridică o mână ca s-o oprească, și privirea îi zvâcnește spre un grup mare de oameni care așteaptă să se îmbarce într-un avion, oprindu-se în cele din urmă asupra unui punct aflat undeva în spatele meu. O aud pe Camila icnind.

Mă întorc să văd la ce se uită amândouă și simt cum părul mi se ridică pe ceafă în timp ce scanez lungul șir de oameni care așteaptă să se îmbarce.

Inima începe să-mi bată mai repede când îl zăresc pe Jason.

Și în aceeași clipă, știu. Știu că e și el acolo, înainte să-l văd.

„Will."

Rămân locului, încremenită, când el se uită în direcția mea, și privirile ni se întâlnesc, și ochii aceia albaștri la care am visat atâta vreme îmi taie răsuflarea. E încă bolnav, pe umăr are atârnat respiratorul portabil, iar fața îi e trasă și obosită. Aproape că mă

doare fizic să-l văd așa, să-mi simt plămânii umplându-se ușor cu aer, când știu că ai lui n-o pot face.

Dar pe urmă buzele i se ridică în acel zâmbet strengar al lui, și lumea întreagă dispare. E Will. Chiar el. Bolnav, dar în viață. Amândoi suntem în viață.

Inspir adânc, fără efort, și mă apropii de el, oprindu-mă la exact șase pași distanță. Privirea îi e caldă când mă examinează. Sunt fără respirator portabil, fără dificultăți în respirație, fără sondă nazală.

Sunt, practic, o altă Stella.

Cu o singură excepție.

Zâmbesc și fac un singur pas spre el, până când ne despart exact cinci pași.

NOTA AUTORILOR

Medicamentul cevaflomalină, la a cărui testare clinică participă Will, este fictiv. Sperăm, totuși, ca un asemenea tratament să fie descoperit într-o zi.

MULȚUMIRI

Rachael

În primul rând, dedic această carte miilor de persoane din lumea întreagă care suferă de fibroză chistică. Sper din tot sufletul că vom atrage astfel atenția generală asupra acestei boli și că o vom ajuta pe fiecare persoană suferindă să se simtă auzită.

Vă mulțumesc, Mikki Daughtry și Tobias Iaconis, pentru că mi-ați încredințat scenariul vostru și povestea lui Will și a Stellei. A fost pentru mine o onoare să colaborez cu voi.

Le sunt extrem de recunoscătoare celor de la Simon & Schuster pentru oportunitatea pe care mi-au oferit-o și excelentului meu redactor Alexa Pastor, desăvârșită în tot ce face.

Mulțumiri calde îi adresez agentei mele, Rachel Ekstrom Courage de la Folio Literary Management, pentru tot ajutorul oferit.

Îi mulțumesc totodată minunatului meu mentor, Siobhan Vivian.

Bunei mele prietene Lianna Rana, membrilor Monday Night Trivia Crew – Larry Law, Alyssa Zolkiewicz, Kyle Richter și Kat Loh – și lui Judy Derrick: dragostea și sprijinul vostru au fost de neprețuit. Fără voi, n-aș fi putut reuși.

Mulțumiri speciale se îndreaptă către mama mea, care a crezut în mine din ziua în care m-am născut. Tu ai redefinit ceea ce înseamnă să fii părinte singur și îți sunt veșnic recunoscătoare pentru forța, curajul și încrederea pe care le-ai dovedit în decursul anilor.

Și, în final, iubirea mea, Alyson Derrick – îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc că ești tu. Lumina în sine.

Mikki și Tobias

Dedicăm această poveste lui Claire Wieland și tuturor celor care încă duc o bătălie curajoasă împotriva fibrozei chistice. Curajul și perseverența dovedite de Claire în confruntarea cu această boală de-o viață ar trebui să fie o lecție pentru noi toți. Continuă să lupți, continuă să zâmbești, continuă să ai răbdare! Deși o cunoaștem de puțin timp, influența ei asupra noastră se va face resimțită până la sfârșitul zilelor noastre. Contribuția ei la această poveste a fost uriașă. Contribuția ei la povestea întregii lumi a fost și va continua să fie nesfârșită.

Mulțumirile noastre se îndreaptă către următorii:

Justin Baldoni, care niciodată nu acceptă un „nu" drept răspuns. Hotărârea, voința și compasiunea lui ne-au fost surse de inspirație. Viziunea lui fermă asupra acestui proiect ne-a învățat că talentul, ambiția și concentrarea pot duce la realizări extraordinare. Îi mulțumim din toată inima.

Cathy Schulman, a cărei disponibilitate permanentă n-a fost niciodată mai necesară decât la ora trei din noapte. Cunoștințele, experiența și creativitatea ei ne-au ajutat să șlefuim fiecare pagină și fiecare scenă din carte. A fost pentru noi o bucurie și o onoare

s-o privim la lucru. În plus, ne-a lăsat să-i atingem Oscarul. Ei da, ASTA lovitură!

Pentru Terry Press, Mark Ross, Sean Ursani și întreaga echipă de la CBS Films. Ne considerăm foarte norocoși că am avut parte de îndrumarea lor la fiecare pas. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil dacă ei n-ar fi crezut în proiectul nostru. Am colaborat cu o echipă de vis și pentru asta ne simțim binecuvântați în fiecare zi.

Rachael Lippincott, ale cărei eforturi herculeene de a transpune această poveste într-un roman au fost extraordinar de urmărit și de citit. Îți mulțumim, îți mulțumim, îți mulțumim!

Fără eforturile neobosite ale tuturor celor implicați, scenariul n-ar fi existat. Filmul n-ar fi existat. Cartea n-ar fi existat. Le suntem etern recunoscători pentru ele.

RACHAEL LIPPINCOTT

s-a născut în Philadelphia și și-a petrecut copilăria în Bucks County, Pennsylvania. A urmat cursurile Universității din Pittsburgh. Locuiește în Pittsburgh și, atunci când nu scrie, se ocupă de o rulotă cu mâncare împreună cu partenerul ei.

MIKKI DAUGHTRY

este din Atlanta, Georgia. A absolvit cursurile Universității Brenau, unde a studiat arta teatrală. În prezent trăiește în Los Angeles și este scenarist.

TOBIAS IACONIS

s-a născut în Germania, dar are origini americane. A studiat literatura engleză la Haverford College, în apropiere de Philadelphia. Trăiește în Los Angeles împreună cu soția și fiul său și este, de asemenea, scenarist.

„PENTRU PRIMA DATĂ SIMT ÎNTREAGA POVARĂ A FIECĂRUI CENTIMETRU, A FIECĂRUI MILIMETRU DIN CEI SASE PAȘI DINTRE NOI. ÎMI STRÂNG PULOVERUL MAI APROAPE DE CORP ȘI ÎNTORC PRIVIREA SPRE TEANCUL DE SALTELE DE YOGA DIN COLȚ, ÎNCERCÂND SĂ NU DAU ATENȚIE FAPTULUI CĂ DISTANȚA ACEASTA VA EXISTA ÎNTOTDEAUNA."

O poveste de dragoste emoționantă, perfectă pentru fanii lui John Green, despre doi tineri care se îndrăgostesc deși nu se pot apropia unul de altul fără să-și rișteviața.

CBS FILMS PRESENTS A WELLE ENTERTAINMENT / WAYFARER ENTERTAINMENT PRODUCTION "FIVE FEET APART"
HALEY LU RICHARDSON COLE SPROUSE MOISES ARIAS KIMBERLY HÉBERT GREGORY PARMINDER NAGRA
CLAIRE FORLANI CASTING BY BARBARA J. McCARTHY MUSIC SUPERVISOR TRACY McKNIGHT
MUSIC BY BRIAN TYLER AND BRETON VIVIAN COSTUME DESIGNER RACHEL SAGE KUNIN
EDITED BY ANGELA M. CATANZARO, ACE PRODUCTION DESIGNER ANTHONY T. FANNING
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY FRANKIE G. DeMARCO EXECUTIVE PRODUCER CHRISTOPHER H. WARNER
PRODUCED BY CATHY SCHULMAN, p.g.a. JUSTIN BALDONI, p.g.a.
WRITTEN BY MIKKI DAUGHTRY & TOBIAS IACONIS DIRECTED BY JUSTIN BALDONI

© 2019 CBS Films Inc. All Rights Reserved.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3691-1
9 786063 336911
eBook disponibil